

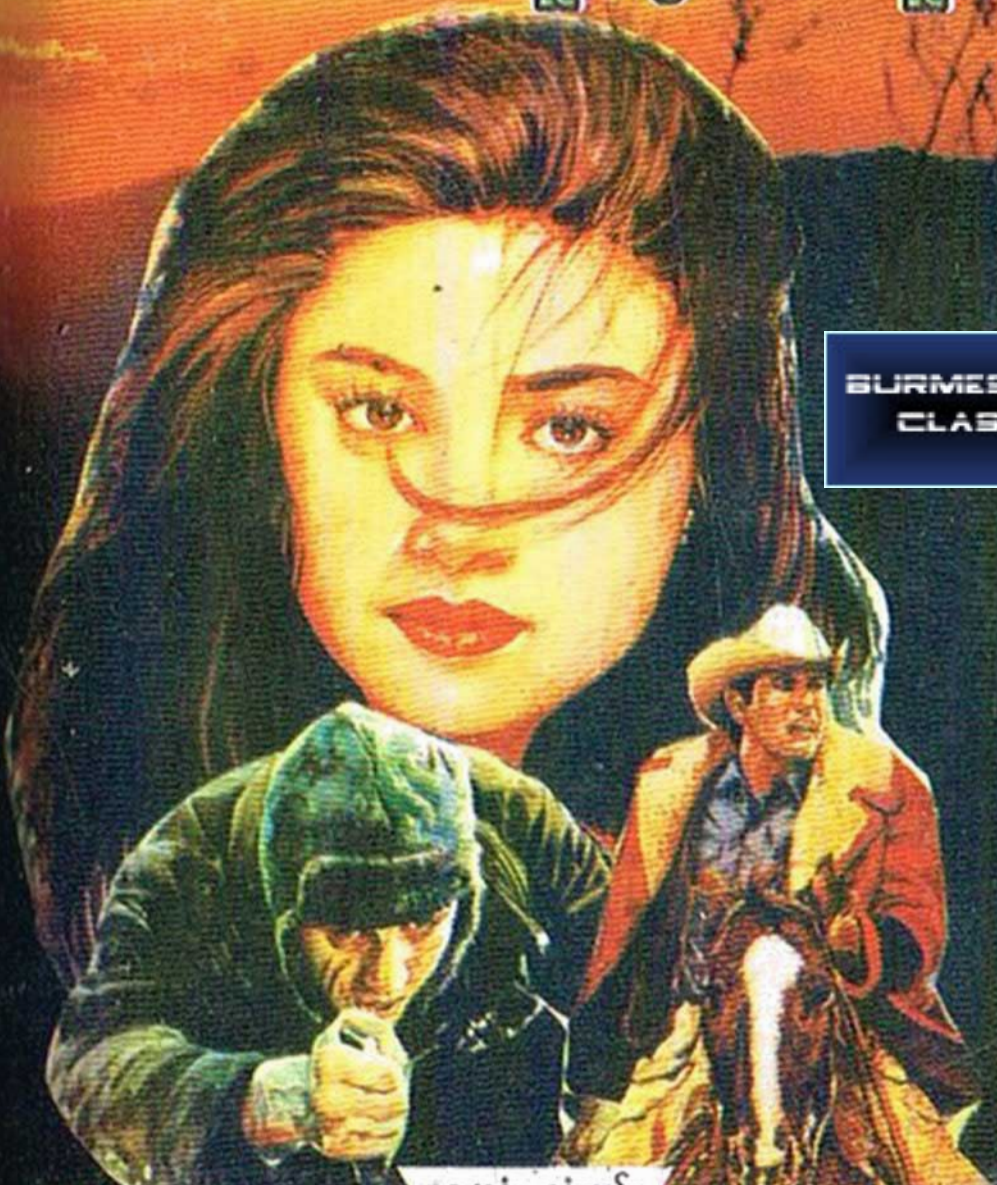
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

အူရီနီဆွေ

ဆိုင်ဆိုင်နန်းထိုက်

နှင့်

ဘက်မတူတဲ့ဘက်လူ

BURMESE
CLASSIC
.COM

လက်ထံ ကံ့ဘင်

လှိုဏ်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

စာ
အိုနန်း
ပညာ

BURMESE
CLASSIC
COM

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်
ဘက်မတူတဲ့စာကလေး

စာရေးလုံးချင်း
အသစ်စက်စက်

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁ နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေး ဝင်ရောက်မှုများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ၂ ဝေဖွဲ့မှုကို စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ၃ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ၄ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ သက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေ အနစ်မျှား၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်ပျက်အောင် လိန်းသိမ်းစောင့်ရွှေ့ကမ်းရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ရန်ကုန်မြို့မှ စာတစ်စောင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်းမာရေး အနည်းငယ်မျှ တုံ့လောကြောင်း ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးမှ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဧကါတံတာ စိကောဘနား၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဝေလီထွင် ရောက်ရှိ အနားယူနေခဲ့သည်။

ဤလို အနားယူနေခိုက်တစ်လနှင့်ငါးရက်အကြာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သောင်ပြိုင်ပေါ်သို့ လမ်းပျောက်ထွက်ရာမှ ပြန်လာခဲ့စဉ် ဘန်ဂလိုတွင် စာတိုက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး စောင့်မျှော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

စာတိုက်ဝန်ထမ်းက ရိုက်စွဲပြုလုပ်ထားသော စာတိုက် ခပ်ထူထူကို ကျွန်ုပ်တို့လက်မှတ်ထိုး၍ ယူစေလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပေးပို့သူ၏ လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်ရာ...

၀ သူရိန်လော

အိုင်အိုနန်းထိုက်၊ စီအိုင်ဒီရုံး၊
အင်းစိန်၊ ရန်ကင်း

ဟူးသား အမည်နာမကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ရင်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာခြင်း၊ ဖြစ်မိသည့် အလျောက် စာ
ထိုက်ဝန်ထမ်း ပြန်ထွက်သွားလျှင် သွားချင်း၊ စာအိတ်ကိုဖောက်
၍ ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ စာရွက်တစ်ထပ်နှင့်အတူ သီးခြားစာရွက်အစုံရွက်
ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။
ကျွန်ုပ်က သီးခြားစာရွက်ကို ရှေးဦးစွာဖတ်လိုက်သည်။
ဤတွင် အောက်ပါ အတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရပေ၏။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုငြိမ်းမောင်...

ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေး တော်တော်ကောင်းမွန်လာ
ပြီလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်...

ကျွန်တော် အထူးသတိရနေပါတယ်။ တစ်ခု အကြံ
ပေးလိုတာက နံနက်စောစောမှာ ကိုယ်ထက်လှုပ်ရှားမှု
လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်လုပ်ပါ...

နောက်... သို့သော်ပြင်မှာ နေထွက်ချိန်အထိ လမ်း
လျှောက်ပါ။ ဝယ်ယူမှု မှီနေစဉ်အတွင်း မပျက်မကွက်
လုပ်ပါဦး...

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့တက်လူ ၉

ဪ... ခါနဲ့ အခုဒီစာနဲ့တစ်ပါတည်း ပေးပို့ လိုက်
တဲ့ စာရွက်ထပ်ကြီးကို အားရင် ဗဟိုကြည့်ပါ။ ခင်ဗျား
မရှိခိုက် ရန်ကင်းမြို့မှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အမှုတစ်ခုပဲလေ...
သိပ်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ကြောက်တတ်
လှကြီးမရ ဖြစ်စရာ ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ခုပေါ့...။

အမှန်က ရောဝတီ မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်ဒေသ ငကျား
တောရွာလေး တစ်ရွာက ခြစ်ဖျားခံလာတဲ့ ဇာတ်လမ်း
ပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိမှာပါ...

ဖတ်ကြည့်ပါဗျာ...။ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဝတ္ထုအသွင်
ရေးဖို့ နိုင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ပေလီက အပြန်မှာ ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ် ပါလာမှာ ဖြစ်မှာပေါ့...။ နားဦးမယ် ကိုငြိမ်း
မောင်။

ဆင့်...
နန်းထိုက်။
ရန်ကင်းမြို့။

သည့်ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များ သင်ခန်းစာ ယူနိုင်စေခြင်း အလို့ငှာ၊ ကျွန်ုပ်က ခြယ်မှုန်း ရေးသား၍ တင်ဆက်လိုက်ရပါ လေတည်း။

ထိုယူကြည့်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်များစွာထဲတွင် ယခု ရေးသား တင်ဆက်လိုက်သော ဇာတ်လမ်းသည်လည်း အပါအဝင် ဖြစ် လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်မိ၏။

တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဇာတ်လမ်းကို တိုင်တိုနန်းထိုက်နှင့်... ဟု အမည်ပေးကာ စာဖတ်ပရိသတ်များအား အောက်ပါ အတိုင်း တင်ဆက်လိုက်ရပါ၏။

ကျွန်ုပ်မ စာဖတ်ပရိသတ်သို့

မြိမ်းမောင်
မခတ္တ
ငယ်

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာအရ စာရွတ်ထပ်ကြီးမှ စာများ ကို ဖတ်ရှုမိရာ လက်က မချွန်နိုင်အောင်ပင် စိတ်ဝင်စားရသဖြင့် ထိုနေ့ကနံ့နက်စာပို့ ညစခန်းနှင့်အတူရောနှောစားရသည့်အထိ ဖြစ်ရကြောင်း ဝမ်းခံရမည် ဖြစ်၏။

ထိုတိုင်နန်းထိုက်ကြောင့်ပင် ဇာတ်လမ်းမှာမို့မင်းသည် မှတ်တော်လည်း ခြေကွဲတကယူကြီးမရဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ် သေးပါကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များသို့ ဝတ္ထုအသွင် ရေးဖွဲ့တင်ဆက်ရလျှင် သင့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်အကြံဖြစ်မိ၏။

ထို့ပြင် ယင်းဇာတ်လမ်း၌ရာဇဝတ်မှ ကောင်းကျိုးမပြုခြင်းမို့ လူလှချင်း စာနာညာဏာ ထောက်ထားသင့်ခြင်း စသော်ဖြင့် လူငယ် လူရွယ်တို့ သဘာဝချုပ်ဖွယ် သင်ခန်းစာ များလည်း ပါ၍

ကမ်းနေသည့် မအူပင်ခရိုင်အနီး ကျွဲဖိုးဟူသည့် ကျေးရွာက မလားတင်ရွာ၏ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ဖလှော်တိယာ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ ပိုင် စင်္ဘာဝတီ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး ဆိုက်ကပ်လာခဲ့လေ၏။ အချိန်မှာ ညနေအည်းသောချိန် ပြင်ညာ ဖြစ်ကမ်းနှိအေးစေ့စေ့ အစပိုင်းရှိနေသော ဝါးဖောင်များပေါ်တွင် ရေချိုးသူများ အဝတ်လျော်ကြသူများ စသည်ဖြင့် ရှိနေကြလေ၏။

၁၂ သူရိန်ခေတ်

အချို့ကလည်း ခြစ်ဆဲတွင်း၌ ရေကျားလျက်ရှိကြသည်။ ခြစ်
ရေက ညင်ညင်သာသာ စီးလျက်ရှိ၏။

အစ်ဖက်ကမ်းမှ သဲသောင်ပြင်မှာ ကျနေဖြင့် ရွှေရောင်များ
ဟပ်လျက် ရှိပေ၏။

သဲပွင့်ကလေးများက အဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည်။

ဧရာဝတီနှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး၏ ကုန်းပေါင်ပေါ်မှ ခရီး
သည်အချို့ ဆင်းလာကြသည်။

ထိုခရီးသည်များထဲမှ ခရီးသည်တစ်ဦးမှာ အခြားခရီးသည်
များဆက် ဝိုမိုထူးခြားသည်ဟု ဆိုရန်ရှိပေ၏။

အကြောင်းသော်ကား ယင်းခရီးသည်သည် အသက်လေး
ဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြစ်၍ မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိန်မွေး၊ ပါးမြိုင်
မွေးများ ထူထဲစွာ ပေါက်ရောက်နေသည်သာမက အမာရှုတ်
ကြီးတစ်ခုကလည်း ညာဘက်ပါးပြင်၌ အထင်းသား ဖြစ်ပေါ်
လျက်ရှိ၏။

သို့သော် ထိုဘဝ၏ တေးကံပစ္စုဒ္ဓိသော မျက်လုံးအစုံက
လေးခုကခြင်း၊ စည်ကြည်ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းများကို ဖော်ပြနေ
သယောင် ရှိသည်။

ပာလဇာကုတ်အင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကို ပိုမိုခန့်ညားစေလေ၏။

ခြေထောက်တွင်ကား ဝပ်ဆင်ဆိုင်ကုတ်ဟပ်ဖိရှူးကို ပတ်
ဆင်ထားလေ၏။

'ပေါ် ပေါ်'
'ပေါ်'

မကြာမီ ဧရာဝတီနှစ်ထပ်သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှ စွဲငါး

လျှင် ၎င်း၏ခရီးစဉ်အတိုင်း ဆက်လက်ခုတ်ပေးသွားပေ၏။
အထက်ပါ ခရီးသည်ကြီးက အခြား ခရီးသည်များ ကဲ့သို့
ကင်ရာသင်ရာ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိဘဲ ဆင်းဆာဖြင့် လှပနေ
သော ရေချိုးဆိပ်ကို ရပ်တန့်၍ ဝေးမေးကြည့်ရှုနေ၏။

ကမ်းဖက်ကမ်းရှိ သဲသောင်ပြင်မှ ဖာသာတစ်အုပ် ပျံသန်း
ထွက်ခွာသွားသည်ကို လှပစွာတွေ့မြင်ရသည်။

သောင်းကွဲဖြစ်နေပြင်တွင် ငါးသံလောက်ပိုက်ဖြင့် ငါး
ဖမ်းနေသည့် တံငါလှေကလေးများကို မြင်တွေ့ရသည်။

ကြီးက ကြည့်နူးဖွယ်သဘာဝအလှကို ဝေးကြည့်နေရင်း
မှ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိပေ၊ ယက်ပြေးတစ်ချက်ကိုခပ်လေးသေး
ချလိုက်၏။

နောက် ရွာဝန်းကျင်ကို လှည့်ဖတ်၍ ဝေဝဲကြည့်ရှုလိုက်ပြန်
သည်။

ပြီးမှ ဝဠုန်နဂါးဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ အနည်း
ငယ် ကိုက်ဝဲ ငုံ့ထားလိုက်၏။

ကျန်ဆေးပြင်းလိပ်မှ အပိုင်းအစကိုမူ ဘလေးအင်္ကျီထဲသို့
ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ကိစ္စဝိစွဖြင့် သွားလာနေကြသော ရွာသုရွာသားအချို့ ထို
လူကြီးကို အမှတ်မထင် ကြည့်သွားကြသည်။

လူကြီးက မြစ်ပြင်ကို ဆက်လက်ဝေးမောကြည့်ရှုပြီးမှ ဆိပ်
ကမ်းနံဘေးမှ စားသောက်ဆိုင်ငယ်တစ်ခုဆီသို့ ထွက်ခွာသွား
လေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ စားသောက်နေကြသူ အတော်များများရှိရာ ဆူညံ

လူကြီး၏။

အောက်လင်း စာတမ်း ယူနန်း ညို ထား သောကြောင့်လည်း
လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရှိပေ၏။

လူကြီး၏ ထူးခြားသော အနေအထားကြောင့် စားသောက်
နေသူများမှာ အကဲခတ်လျက် ငြိမ်သတ်တိတ်ဆိတ်ထွားကြ၏။
ထိုအခါ လူကြီးက လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ဝင်း။

အရက်တစ်လုံးပဲ အခြည်းပေးပါဟေ့
ဟုတ်ကဲ့ ရပါပယ်။ အစာစောင့်ပါနော်
ဆိုင်ရှင်က ပြောပြောဆိုဆို ၎င်းကိုယ်တိုင်ပင် အရက်နှင့်
အခြည်းများကို လာရောက်ချွေးပေး၏။

ထိုသို့ချွေးပေးလျက်မှ လူကြီး၏မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်
ပြီးနောက် ပါးစပ်ဟောင်းလေတော့၏။

လူကြီးကမူ ဆိုင်ရှင်၏အမူအရာကို လုံးဝမသိသလိုမျိုး မပီ
မာညပ်ညပ် ထိုင်နေသည်။

ထိုအခိုက် ဆိုင်ရှင်က...

'ဟာ... ခင် ခင်ဗျာ။ ကို ကိုအောက်ကမဟုတ်လား'
ဟု တစ်ခွဲတခြားကြီးကြီးလျက်မှ သစ်တစ်ခေါင်းပေး မေးလိုက်
လေ၏။

စားသောက်နေကြသူ စာချို ကလည်း ဆိုင်ရှင်၏အမေးကို
ပြန်ဖြေသည်ကားအား အကဲခတ် ငိုလင်လျက်ရှိကြသည်။

ဆိုင်ရှင်၏အမေးအသုံးတွင် လူကြီးက စူးစိုက် ကြည့် ပါ
အနက် အာရုံပြုလိုက်၏။

ပြီးမှ ထိုလူကြီးက...

'ဟုတ်ပါလယ် မြသီး၊ ငါ့အာကာအစစ်ပါကွ'

ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်ဦးမြသီးက...

'ဒို့ လက်စသတ်တော့ ငါ့သူဝယ်ချင်း အာကာကို၊ မင်း
မင်း တစ်ကျွန်းက လွတ်လာပြီပေါ့နော်'

ဟု ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် မေးလိုက်၏။

လူကြီးက ခေါင်းညိတ်လျက်...

'ဆိုပါတော့၊ ငါ့လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကတင် လွတ်လာခဲ့တာ
ပေ'

ဟု ပြောပြလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင် ဦးမြသီးက...

'ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က လွတ်တာဟောင်း အခုမှရွာထဲပြန်
ရသလားကွာ'

ဟု ဆိုရာ လူကြီးက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်း
လိုက်၏။

ထိုခဏတွင် လူကြီး၏မျက်နှာသည် ညှိုးကုသွားရာ မျက်
လုံးအရောင်များလည်း မေးဖိုနီသွား၏။

ထိုနောက် လူကြီးက...

'ငါ့ရန်ကုန်မှာနေရင်း ရွာကအကြောင်းတွေ စုံစမ်းသိဖို့
နေပြီပဲ။ ငါ့ပြန်လာသောရော ဘာတူးမှာလဲ မြသီးရာ'

ဟု ဆေးမြည့်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်ဦးမြသီး ငိုသွားရသည်။

‘ဂလောက် ဂလောက်’

သို့မှီစဉ် ဦးအာကာက အရက်တစ်ခွက်ကိုငိုထည့်ပြီး ရေ
မရောဘဲ ကောက်မေ့လို့လိုက်သည်။

‘အဟုတ် အဟုတ်’

အခမ်းမရ သောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောကြောင့် သီး၍
ချောင်းဆိုးသွားသည့်အတွက် ဆိုင်ရှင်ဦးမြသီးက ကရုဏာသက်
စွာဖြင့်...

‘ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ အာကာရာ’

ယင်းသို့မှီစဉ် ဆိုင်အတွင်းတစ်နေရာမှ အထူးသောက်ဖားခန
သော အမူးသမားနှစ်ယောက် အမူးလွန်လျက် ရန်ထဖြစ်ကြာ
လေသည်။

‘ဟာ...မင်းကလေးကွာ’

‘ဝိုး’

‘လွတ်’

အမူးသမားနှစ်ယောက် မင်းကလေးတယ်ပေါ့လေ။ ရေခွ
ကွာ’

‘ဝိုး’

‘ဘုန်း’

‘အင်’

အမူးသမားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ပြန်ထိုးကြိတ်လျက်
ကြသည်။

သို့စေကာမူ မူးလွန်းနေသည့်ဖြစ်ရက်ကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မထိခိုက်ပါပေ။

လင်း၊ ပန်ခွက်နှင့် အပြည့်ပန်းကန်များသာကုန်သည်။

ဆိုင်ရှင် ဦးမြသီးမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ၎င်းက...

‘ဟေ...ကောင်း၊ ဘေးဖန်သို့ကြီး၊ လင်လိုက်ကြပါ၊ အချင်း’

ချင်းတွေ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ကွာ’

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

သို့သော်...

အမူးသမားနှစ်ယောက်မှာ ဆွဲခေါင်လဲမရသဖြင့် ဆက်လက်

၍ ကန်ကြောက် သုံးကြိတ်လျက်သာ ရှိနေကြ၏။

ဦးအာကာဆိုသူက မည်သည့်စကားမှမဆို လျက် ထူးခြား

မှုမရှိသလို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုနေသည်။

အခြားဖားသောက်သူများမှာ မိမိတို့ကိုယ်မည်စို့၍ ထိုင်ရာ

မှထလျက် ချောင်းတိမ်းနေကြရပေသည်။

ယင်းအခိုက် ဦးအာကာဆိုသူ ထိုင်ရာမှသကာ ရန်ဖြစ်နေထူ

ခွဲဦးဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

‘ပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်ကုပ်ကို ဘယ်ညာလက်ဘစ်ဖက်စီ

ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုက်လိုက်လေသည်။

‘မှတ်ကွာ’

‘ဝုန်း’

‘အား’

ပြင်းထန်သော တိုက်ချက်ကြောင့် အမူးသမား နှစ်ဦးမှာ

ဂိုးခေါင်းကိုယ်စီ၌ သွေးများဖြာကျသွားလျက် ဓားပုံပေါ်တွင်

ဦးအာကာဆိုသူလူကြီးက ဘာမျှမဖြစ်သလို ချားခနဲလှည့် လိုက်ရင်း ဆိုင်အတွင်းရှိနေသူများအားအသံကြားဖြင့်အောက် ပါအတိုင်း ပြောကြားလိုက်ပေ၏။

‘ကိုယ့်လူထို၊ မိမိကြောင့် သူတစ်ပါးလူတွေ ခုက္ခမရောက် ပါစေနဲ့၊ သောက်ပါ၊ မမူးပါနဲ့၊ မူးပါ မရမ်းပါနဲ့၊ ရမ်းပါ တစ်ပါးသူတို့ မထိခိုက်ပါစေနဲ့....’

‘အဲဒီလို မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်းပြန်ကြီးအာကာနဲ့ တွေကြာရ မှာမလို့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားကြပါ။ ဒီကနေ့ကစပြီး ဒီဆိုင်မှာ ကျွန်းပြန်ကြီး အာကာရှိနေမယ်၊ ဒါပဲ’

ဟု ဆို၏။
ပြီးလျှင် ၎င်းမူလထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံတွင် အေးဆေးစွာ ထွားရောက်ထိုင်လိုက်တော့၏။

‘ဟာ...ဒါ တို့ရွာကလူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွားတဲ့ ဦးအာ ကာကိုး’

‘ထိုက်...ကျွန်းပြန်ကြီး ဦးအာကာပါလား’
‘အသို...သူကိုး၊ အခုဝနေလို့ မမှတ်မိတာ’
လူအချို့က အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချမ်း၊ တချို့က ကြောက်လန့်လျက် ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွား ကြသည်။

ထိုကြောင့်....
စားသောက်ဆိုင်အတွင်းတွင် လူအတန်အသင့် ရှင်းသွား ပေ၏။ စောစောက ရန်ဖြစ်သည့် လူနှစ်ယောက်မှာ စားပွဲပေါ် တွင် ခေါင်းစိုက်ကျလျက် သတိလစ်နေကြဆဲပင်တည်း။

ဆိုင်ရှင်ဦးမြသီးက အကူအစီအပေးများကို လိုက်ကောက် ချင်းမှု...

‘ငါ့ခလဲ မဖြစ်လို့သာ အရက်ရောင်းစားရတာ၊ အမူးလွန် တူတွေကို ခုက္ခခံရတာ မင်းအမြင်ပဲ အာကာ၊ မကောင်းကွာ... မင်းရောက်လာမှ သူတို့ငြိမ်တော့မှာပဲ’

ဟု ကျေနပ်ပုံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။
ဦးအာကာက မည်သို့မျှမဆိုပေး

သူက အရက်ထည့်၍ စိမ်ပြေနေပြေ သောက်နေ၏။
ကျွန်မို့နေသူအချို့က ဦးအာကာကို ပယ်သော အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေကြသည်။
သို့သော် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် သောက်စားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ ဆိုင်ရှင်ဦးမြသီးက စားသောက်နေသူအချို့ ကို...
‘ဟေ...ကောင်တွေ၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကိုသူ အိမ်အရောက် တမ်းပို့ လိုက်ကြပါကွာ’
ဟု အကူအညီအတင်း၏။

ဦးအာကာက ထိုသူများဆီသို့ စူးရဲစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက် မလေသည်။ ထိုအခါ ထိုသူများထံမှ လူတစ်ယောက်က လိုင်ရာမှ ပျက်ချင်းထ၍ သူ၏အဖော်များအား....

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟေ ကောင်တွေ ထကွာ၊ သူတို့ကို လိုယံပို့ ကြစို့’

ဟု ပြောပြောခိုဆို လဲနေသူ နှစ်ယောက်အား ကောက် ကမ်းကော ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

'ဟား ဟား ဟား'

ဆိုင်ရှင်ဦးမြသီးက မည်သည့်အရာကို သဘောကျသွားသည်
ပေါ်ပေး ဟက်ဟက်ပက်ပက် အခြောက်ထိုက် ရယ်မောလိုက်
လေတော့သည်။

ပြီးမှ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချလိုက်ပေးတော့၏။
မြေကိုနိုင်တာ မြေပါ။ အချက်သမားကိုနိုင်တာ လူ့စိုက်ဆုံ
တာ ငါအခုမှ သတိရတော့သည်။ ဟား ဟား ဟား။ ငါ့ဆီမှာ
ပင်းပျော်သလောက် နေစမ်းပါ။ မြေနိုင်ရင် တစ်သက်လုံးဆိုပါ
တော့ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ'

ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်းပြစ်သူအား ဆိုင်၌ရှိသော အစားအပေး
ဆုံးအစားအပေးအဖွဲ့များကို ချကျွေး လေတော့သည်။

'မင်းကိုမြင်ရရင် ငါ့မိန်းမ မယ်ကြွေတစ်ယောက်တော့တော်
တော် အံ့ညွှတ်မီးသာဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ ဟာဏာ'

ဟု ဦးမြသီးဟ ပြောလိုက်၏။
အင်း'

ဆိုင်ပိုက်၍ ဆော့ခတ်ပြီးနောက် နေအိမ်ရှိရာ တာကြီးပိုင်း
သို့ ပြန်လာကြစဉ် ဦးမြသီးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအာကာကမူ အတိတ်ကို ပြန်လည်သတိရမိအောင်ဖြင့် အင်း
ကို ခပ်လေးလေးလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဦးအာကာက....

'ရွာလေးဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး သာယာသာယာလှပဲပဲ...
ကုဆိုလိုက်ရာ ဦးမြသီးက....

အမှန်ပဲ။ ဒီရွာလေးဟာ အထက်အောက်ဆုံရာအရပ်လို့
ဖြစ်နေတော့ တဖြည်းဖြည်း စည်ကားလာတာ မဆန်းပါဘူး
ဟုဆိုသည်။

ထိုနောက် ဦးမြသီးကပင်-
'ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းရှိတုန်းက ဒီရွာကလေးဟာ အဲဒီလောက်
မစည်ကားသေးတာ အမှန်ပဲပဲ။

ဟုပြောလိုက်သည်။
မကြာမီ ဦးမြသီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ဦးမြသီး
'ဟေ...ဟေ...ကြီး မီးထွန်းစမ်းပါဟာ၊ ဒီမှာပါလာတာ...
သူ့လဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး'

ဟု အားပါးအရပြောလိုက်သည်။
ထိုစဉ်ကမူ အိမ်ထဲမှ မီးခွက်အဖျင် ထွက်ပေါ်လာကာ
မယ်ကြွေဆိုသူက....

'ဘယ်သူ့မျှားမို့ တုံး ကိုမြသီးရယ်၊ တကတည်း အရေးကြီး
လိုက်တာ'

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးမြသီးက....
'ဟ...ကြီးတာပေါ့၊ ဒီမှာလေ
အိမ်ပေါ်အရောက်တွင် ဦးမြသီးက မီးခွက်ကို ဦးအာကာ
အနီးသို့ တိုးကပ်ပြလိုက်သည်။

ဤတွင် ဧငီမယ်ကြွေမှာ ပါးစပ်အဖောက်သား ဖြစ်သဖြင့်
ပြီးလျှင်....

၂၂ တုရိန်ဆွေ

အဆို...အလို...အာကာမဟုတ်လား၊ အမလေး ဝမ်းသာ
လိုက်တာ အာကာရယ်

ဟုမ္မတ်ရည်မျှား စီးကျလျက်မှ ဦးအာကာလက်ကို ခပ်တင်း
ကင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့၏။

ဦးအာကာက ခေါင်းညှိက်လျက်-

မယ်ကြွေ နင် တော်တော်ပိုန်ကျသွားတယ်၊ ခါနဲ့နင် နင့်
သားတော်မောင် တစ်ယောက် မခတ္တပါလား'

'သူ ဘယ်သွားနေလဲဟ'

ဟုတစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။

မယ်ခဲကြွေက မျှည်ရည်စများကို သုတ်ပြီးလျှင်...

'ထိုဘက်တမ်းကို ပြောင်းစူး သွားခူးကြတယ်၊ တော်ကြာ
ပြန်မှောက်တော့မှပါဟာ'

ဟုဆိုသည်။

ခေတ္တကြာသောအခါ သူတို့အားလုံး ရေခွေးကြမ်းစိုင်းဖွဲ့၍
ထိုင်ခိုကြသည်။

အမြည်းက ပြောင်းစူးကို အစေ့လိုက်ထုတ်၍ ပြုတ်ကြော်
လုပ်ထားသည်။

ခေါ်ကြွေက...

'စားစမ်းပါ အာကာ၊ ပြောင်းစူးကို ဒီလို ပြုတ်ကြော်လုပ်
ထားဟာ နင် သိပ်ကြိုက်ဘယ် မဟုတ်လား'

ဟုမေး၏။

ဦးမြသီးက...

တိုင်ခိုနန်းလိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့တက်လူ ၂၃

'စားလဲစားကွာ၊ မင်းအကြောင်းထဲ ငါတို့သိရအောင်ပြော
စမ်းပါဦး'

ဟုဆိုသည်။

ဦးအာကာ ပြောင်းစူးပြုတ်ကြော် တစ်ဖွန်းကို ခပ်စားရင်း-
'ခစားပါ၊ ပြောပြပါမယ်

ဟုဆိုလိုက်သည်။

ခေါ်ကြွေကမူ ဦးအာကာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာ
ကြည့်နေမိသည်။

ငယ်ရုပ်ကို မှန်းဆနေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမြသီး အလိုလို
သိရှိနေသည်။

ပြီးမှ ဦးအာကာက...

'ငါ့ကို တရားရုံးက တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပိန့်ဖျမှတ်လိုက်
တာ မင်းတို့ သိပြီးကြရောပေ!'

ဟုဆိုသည်။

ဦးမြသီးက...

'အေးလေ သိပြီးသားပါ၊ မင်းက အခု ဆယ်နှစ် ကျော်
ကျော်နဲ့ ဘယ်လိုလွတ်လာတယ် ဆိုတာသာ တို့ သိချင်တာပါ'

ဟုပြောလိုက်သည်။

လိုအခါ...

ဦးအာကာက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေတော့၏။
'ဒီလိုကွာ၊ ကျွန်းရောက်သော ငါက သစ်တောဘက်နဲ့ပူးတွဲ
ပြီး ဟာဝန်ထမ်းဆောင်ရတယ်၊ ငါ့အလုပ်ကြီးစားတာကိုသိရ
ကျွန်းမင်းကြီးက သိပ်ကိုသဘောကျတယ်၊ ငါ့ကို တော်တော်

ဗုဒ္ဓ သူရိန်စော့

အရှင်အေးရဲ ပေးရှာပါကယ်၊ ဒီးဒီဒီ အယ်နှစ် ပြည့်ခါဒီးရော
ဆိုပါတော့

‘ခါမိမှာ မြိတ်သူ့ဘုရင်မကြီးရဲ့ မှူးနေ့နဲ့တိုက်ဆိုင်တဲ့အတွက်
ဖာထူးအရှင်အေးရဲအဖြစ် မဲနှိုက်တာမှာ ငါက ကံထူးသူဖြစ်ပြီး
လွတ်ခင်ရခဲ့တာပါပဲ...’

ကျွမ်းမင်းကြီးက ငါ့အတွက် ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး
ကျွန်ခဲရှာတယ်၊ ငါကတော့ သားမယားနဲ့ ပြန်တွေ့ရမှာကို
ဖော့ပြီး သိပ်ကိုဝမ်းသာတာကလား...’

ကျွန်းမင်းကြီးက ငါ့အပြန်မှာ သုံးစွဲဖို့ ‘ငွေခွေးကြီး’အဖောက်
များများလဲ ပေးလိုက်ရှာသေးတယ်’

‘ခန့်ကုန်ကိုရောက်ပြီလို့ မကြာမီမှာတင် တာတီးနဲ့ တွေ့ပြီး
သွယ်သွယ်တို့ သားအမိ အရေပြောင်းကို ကြားရတော့တာပဲ
ဖြစ်...’

‘ငါ့ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ရင်ဆိုင်သွားရတာ အမှန်ပါ
ပဲကွား၊ သူတို့မရှိတော့တာ သိနေတဲ့ပဲဟာ ရွာကို တယ်ပြန်လာ
ရှင်ပါတော့မလဲ...’

‘ဒါနဲ့ ရန်ကုန်မှာ တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင် နေခဲ့လို့ မင်း
ညိုကိုလဲ သတိရတာနဲ့ အစလိုရောက်တာနဲ့တာ ပါပဲ’

ဦးအာကာက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြောင်း
ဖူး တစ်ဇွန်းကို ခပ်စားလိုက်သည်။

မယ်ကြွေက ခေါင်းတညိုတညိုဖြင့်...

‘ငွေအဖြစ်ကလဲ မယုံနိုင်စရာ ဆိုတာလိုပါပဲ အာကာရယ်’
ဖျေဆိုလိုက်သည်။

အိုင်အိုနိုနိုးထိုက်နှင့်တက်မတူတဲ့တက်လူ (၂)

ထိုခဏမှာပင် လူငယ်တစ်ယောက်သည် အောင်းတစ်လုံးကို
ထမ်းပိုးလျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

‘ဟော...ဘားလေး ပြန်လာပြီကိုး၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း...ငါ
ဘားများမှတ်မိမလား၊ ဘယ်သူလဲလို့ ကြည့်လိုက်မိမိးဘား’

ဟု မယ်ကြွေက ဆီး၍ ပြောလိုက်သည်။
လူငယ်မှာ ရင်အုပ်ကားကားနှင့် အတန်အဆင့် ချောမော

သောရုပ်ရည်ရှိကြောင်း ဦးအာကာအကဲခတ်မိသည်။
လူရွယ်က ဦးအာကာကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရှုလျက် အကဲခတ်

သည်။
ပြီးမှ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

‘ကျွန်တော် ဖယ်လိုမှမမှတ်မိဘူး မေမေ၊ ဒီဦးက ဘယ်သူ
ပါလိမ့်’

ဟု ဖခင်ဖြစ်သူဦးမြသီးကို မေးလိုက်၏။
ထိုအခါကမူ ဦးမြသီးက...

‘မိခင်၊ ဒေါ်သူယ်သွယ်ရဲ့ယောက်ျား ဦးအာကာ ဆိုတာ
လေ...’

ဟု ပြောလိုက်၏။
‘ဟာ...ထောင်ဒဏ်အခံသက်တစ်ကျွန်း ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့
ဦးပေါ့ ဟုတ်ဘား’

ဟု လူရွယ်ကဒေမးလိုက်ရာ ဦးအာကာ ခေါင်းညိုပြသိုက်
လေသည်။

နှုတ်မှသည်...
‘မုန်တာပေါ့ကွာ’

၂၆ သူရိန်ဆွေ

ဟု ဆိုလိုက်သည်။
 ဦးမြသီးက...
 သူ့နာမည်က မောင်ထက်လူတို့ အာကာသသူ့ကို အရာရာမှာ
 ထက်မြက်ထူးချွန်စေချင်လို့ပါကွာ
 ဟု ဆိုလိုက်သည်။
 မယ်ကြွေက...
 မင်းဝေဖေခွဲ ဦးက ဆိုင်မှာတင်လဲမင်းစားပြီးကြပြီ သားရဲ့
 ပြီးတော့မှ စကားပြောကြတာပေါ့၊ လာ...မေခေခနဲ့ထမင်းစား
 လိုက်စို့

ဟု ဆိုသည်။
 ဒေါ်ကြွေနှင့် မောင်ထက်လူတို့ ထမင်းစားနေကြစဉ်ဦးအာ
 ကာက ပြန်ပြောခိုင်းတည့်အထက် ဦးမြသီးက ဒေါ်သူယ်သူယ်
 တို့သားအမိအကြောင်းကို စိတ်မကောင်းချင်း များစွာပြော
 အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ပြောပြလေတော့သည်။

မင်း ထောင်ကျသွားပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်ခွာပေါ့ကွာ။
 မသွယ်ဟာ မင်းရဲ့သား ငါ့နှစ်အရွယ်ကလေးငယ်နဲ့အတူသင်ဗျာ
 ရက်ရင်း အထက်မမှူးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရှာတယ်...
 'နောက် ဘင်ဗျာဖောက်တည့်ယူပြီး ရွာနီးချုပ်ဖပ်တော့
 လှည့်လည်ရောင်းဗျလေရိုက်ယ်၊ အစီအနေက သူတို့သားအမိ ပြု
 လာတာ သိပ်မိုးချုပ်နေပြီ၊ သူက လေ့နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာလေ။
 အာက ...

ဆိုင်အိမ်နန်းထိုင်နှင့်သက်မထူထဲတက်လူ ၂၇

'အဲဒီအချိန်မှာ လေကြီးမိုးကြီးကလဲကွာကွာဆိုတော့ လှိုင်း
 ကြီးပြီး ရေသေ့မှောက်တာ ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့
 ရေခုန်တဲ့အလောင်းကို အောက်ဘက်ခပ်ဘျာကျ တစ်ရွာရွာမှာ
 သွားတွေရတယ်...'

လှေကိုလဲ တော်တော်ဝေးဝေး ရွာတစ်ရွာမှာ သွားတွေ
 တယ်၊ ဘဲ...ဂါပေမယ် မင်းရဲ့သားလေးအလောင်းတော့ လုံးဝ
 မတွေ့ရသေးကွ'

'မယ်ကြွေကိုသာ မေးကြည့်ပါဘော့ကွာ၊ 'ဟာ နှစ်သ သုံး
 လလောက် တစ်နေ့မှနောက်ဘဲ မင်းရဲ့သားလေး မောင်ပိုင်စိုး
 မာကြောင်းကို အောက်ဘက်ရွာတွေထဲနဲ့ သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့
 မိတယ်၊ ဝါပေမယ် ရေခဲနဲ့မျှောလားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
 ကတင်ဆိုတာ လုံးဝမတွေ့ပါဘူး၊ နောက်တော့ စုံစမ်းခြင်းကို
 လက်လျှော့လိုက်ရတော့ပဲ'

ဦးမြသီးက ကောင်းစပြတ်လိုက်၏။
 ဦးအာကာမျက်နှာတွင် ချစ်ဇနီးနှင့်သားလေးတို့၏သွယ်င်း
 မျိုးအတွက် အလွန်အလွန် ယူကျုံးပရော့ဖြင့် ညှိုးကွဲလျက်ရှိနေ
 ပလဲသည်။

ပြီမှ သူက ဂဠုန်နဂါးဆေးပြင်းလိပ်ကို ငုံထားလိုက်လေ
 ဟူပြီ။ နောက် ဦးမြသီးကိုကြည့်ကာ...

'အေးကွာ မြသီး၊ ဒက်ပြန်ကျရင် ငါက ငွေလုံလောက်
 ဟောင်ထုတ်ပေးပါမယ်၊ သွယ်သွယ်တို့သားအမိအကွက် တဲ့နဲ့
 ပြီးမင်းပြီး ဆွမ်းကျွေးချင်လို့ပါ သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့လင်မယား
 ကို လယ်ကိစ္စဖြစ်ပြောကံအောင် စီစဉ်ပေးကြကွာ'

၅၀ သူရိန်စေ့

အိုင်အိုနန်းလိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့ဘက်လူ ၂၆

ဟု ပြောသည်။
 ဦးမြသီးက ခေါင်းညိတ်လျက်...
 'ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်မှ တွက်ချက်ပြီး
 စီမံကြံစားပေါ့'
 ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။
 မကြာမီ ထမ်းစားသူက ပြီးကြသည့် မယ်ကြွနှင့် မောင်
 ထက်လူတို့လည်း စကားပြောနေကြရာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
 ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
 ထိုအခါ ဦးမြသီးက ဖုန်းကျေးမည့်ကိစ္စ အကြောင်းကို
 ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဒေါ်ကြွမှာ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်
 သွားလာ...
 'အို... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အားကစားနယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ
 ချက်ပြုတ်ဖို့အစီအစဉ်ကို တွက်ချက် ခြည့်ကြတာပေါ့'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 မောင်တက်လူက ဦးအာကာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်
 ရင်းမှ...
 'ကျွန်တော်က ညီလေးမောင်ပိုင်စိုးကို သိပ်ချစ်တာဦးရယ်၊
 ကို ကျွန်တော်သွားလေရာနေရာတွေကို ဒေါ်သွားကတ်ဖာ
 လေ...'
 ဟု ပြောသည်။
 'ဪ... ဟုတ်လား၊ မင်းက သူ့ထက် ငါးနှစ် ကြီးတာပဲ၊
 မနက်'

ဟု ဦးအာကာက ပြောလိုက်သည်။
 မယ်ကြွက...
 'ဟုတ်တာပေါ့ အာကာ၊ မောင်တက်လူ ငါးနှစ်သားရှိမှ
 နှင့်သားမောင်ပိုင်စိုးကို မွေးတာမဟုတ်လား'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ဦးမြသီးက မူ ရေနှေးကြမ်းကိုသာ ထောက်လျက်ရှိမ်း
 လိုဏတောင် မောင်ထင်လူက...
 'ဦးရယ်၊ ကျွန်တော် ဦးကောင်ကျသွားရတဲ့ အကြောင်းကို
 တိတိကျကျမသိရဘူး၊ ဒေါ်လေးသူငယ်ကို မေးကြည့်တော့ထင်
 ပြောမပြုဘူး၊ မေမေနှစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ထင် ပြောမပြု
 ဘူး၊ အဲဒါ ဦးနဲ့ကြိုခိုက် ကျွန်တော်သိရအောင် ပြောပြပေးပါ
 နော်...'
 ဟု ဆိုလိုက်၏။
 သို့အတွက် ဦးအာကာက သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 ပြီးမှ...
 'အေးလေ... သိချင်လေ ဆိုလို့ ပြောပြရတော့ မှာပေါ့
 လေ...'
 ဟု ဆိုလျက် သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို အောင်ပေါ် အတိုင်း
 ပြောပြလေတော့ထင်သည်။

အစဉ်တစ်ဖက်လုံးဟုဆိုလျှင် ရွာသူရွာသားများ ရောင်းကြီး
ရွားကြည်ချည်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အာဠာဝကမိုးလုံးက တေ၏၊ ပေ၏၊ မိုက်၏၊ ဆိုး၏၊ ၎င်း၊
ကား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ မည်သူမျှ ရင်မဆိုင်ကြ
ပေ။

သို့သော်....

ထိုမျှနာမည်ကြီးလှသော အာဠာဝကမိုးလုံးအား အာကာ
ဆိုသူက အလဲထိုးလိုက်သကဲ့သို့သော အပြုအမူ တစ်ခုကိုလေ့လို
ပြုမူလိုက်သလို ပြစ်သွားခဲ့သည်။

အကြောင်းသော်ကား....

အာဠာဝကမိုးလုံး ရည်မှန်းထားသည့် မိသွယ်သူမိသား
ကိုအာကာက ရွာတစ်ရွာသို့ စိုးယူထွက်ပြေးသွားသောကြောင့်
ဖြစ်ပေသည်။

ပင်းသတင်းကို ကြားရသည့်နှင့် အာဠာဝကမိုးလုံး တစ်
ယောက် အသည်းကျွတ်သွားကာ ခေးကြမ်းကြမ်းခလဲတော့
သည်။

ခောက်....ခေးမသားအာကာ မိသွယ်လာ တစ်ခွဲမှာ ငါ
လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး၊ ဘယ်အောင်မှ အနားကပ်ဖို့ မခင်း
စားခဲ့ဆိုတာ သတိပေးထားလျက်နဲ့ ခေးကျင့်ခေးကြ ကြပြီး
ခိုးပြေးသွားတယ်၊ တွေ့ကြရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ရွာကိုမင်းပြန်
လာတဲ့နေ့မှာ နှစ်လေးခဲ ပြိုင် စုဆောင်းမယ့် နေ့ဆိုတာ ဗဟို
ထားပေတော့။

ဟဲ့ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ရွာထဲ၌ ကြမ်း
ဝါးနေပေတော့သည်။

ရွာသူ ရွာသား များမှာ ကိုအာကာနှင့် မသွယ်သူမိသွယ်
အတွက် အထူးပင် စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်နေကြမိလေသည်။

အချို့က တီးတိုးလေသံပြိုင်-

'မိသွယ်က သူ့လိုအောင်ကို ဘယ်ယူနိုင်မလဲအေး၊ သူ့ကို
ကြောက်လို့သာ ငြိမ်နေရတာ၊ နောက်ပြီး အာကာကရုပ်ရည်
လဲချော၊ ယောက်ျားပီပီသသ ကျားကျားလျားလျားနဲ့ လုပ်
ကိုင်ကျေးမယ်သူကို ယူသွားတာ နှစ်ဘာပေါ့'

ဟုဆိုသည်။

အချို့ကလည်း....

'မိသွယ်နဲ့ အာကာ တကယ့်ကို စွန့်စန့်စားစားနဲ့ ချစ်ကြိုက်
ကြတာပဲနော်၊ ကာလသား အတော်များများဟာ ချောပေးတဲ့
ပိသွယ်ကို သဘောကျတာ မှန်ပေမယ့်၊ အာဠာဝကကို ကြောက်
လို့ ဘယ်သူမှ မကင်ရကြဘူး၊ အာကာကတော့ မိသွယ်ထံသွား၊
စွန့်စန့်စားစားကို ကြိုက်တာပဲ၊ ငါကတော့ သိပ်ကို သဘော
ကျတယ်'

ဟုဆိုကြပြန်သည်။

ကိုဖြည်းတို့ ဇနီးမောင်နှံကလေး....

'ငါတော့ အာကာထိုက်လင်ပေးဖူး နောင်ရေးအတွက်သိပ်ကို
ပိုက်ပိတာပဲ မယ်ကြွေရာ၊ မိအာဠာဝကဆိုတဲ့ကောင်ကပြော
တာပေါင်း တကယ်လုပ်မယ့် ကောင်ကွ'

ဟုဆိုလိုက်သည်။

၃၂ လူချိန်ဆွေ

မယ်ကြွေက လက်ဖြင့် ရင်ဘက်ကိုဖိလျက်...
'ဟုတ်ပါဒေတာ၊ ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်နှိထိုးသလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကဘော့ သဘော ခပ် ကျ ကျ ပဲ ဘိုပြသီးရယ်'

ဟုဆိုလိုက်သည်။
ကိုမြသီးက မျက်လုံးပြူးလျက်...
'ဟ...ဝင်းက ဘာကိုသဘောကျတာလဲကွ'
ကုမေးလိုက်သည်။
ဟိုဆေး၊ မဟုတ်ကြက...'

'ကျုပ်က မိန်းမအားချင်း တိုယ်ချင်းစာလို့ပါရှင်၊ မိသွယ် အနေနဲ့ သူ့လိုလူ့ဘစ်ဖောက်ကို ဘယ်လို လင်တော်နိုင်ပါ့မလဲ ကိုမြသီးရယ်၊ ခမ္မာ တစ်ကောင်ကြွက် အနေအထားမှာ ဒီလို လူမိုက်လူရမ်းကားကို ယူရမယ်ဆိုရင် ခူးနဲ့မျက်ချည် သွယ်ရပြီ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုမြသီး'

ဟုဆိုလိုက်သည်။
ဦးမြသီးက ခေါင်းညိတ်သည်။
ပြုံးမှ ရင်းက...

'ဒေး... မင်းပြောတာလဲ ခပ်ဟုတ်ဟုတ်ပါပဲ၊ ဒီကောင် အာကာကလဲ ဒီကိစ္စကျဟော့ ငါ့ကိုတောင်မဘိုင်ပင်ဘဲ ခပ်ကျိတ် ကျိတ် လုပ်သွားတာ ငါ အံ့ကြနေတယ် မယံ့ကြေ'

ဟုပြောလိုက်သည်။
မယ်ကြွေကပြုံး၍...

'ကျုပ်တောင် မရိပ်မိတာ ကြည့်ပါလား၊ မိသွယ်ကလဲလျှို ဘယ်လေး၊ အမှန်က သူတို့ကိစ္စကို အာဠာငကမိုးလုံး မသိအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ထားကြတာပါရှင်'

ဟုပြောသည်။
ဦးမြသီးကလည်း...
'ဟုတ်ပါကယ်၊ ငါလဲသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဟိုကောင် ရန်အတွက် စိုးရိမ်မိတာကလဲနှင့် ရွေ့လွားနောက်လိုက် ညီတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောကျပါတယ်ဟာ'

ဟုပြောလိုက်လေသည်။
မယ်ကြွေကလည်း...
'ကျွန်မကလဲ သဘောတူပါတယ်ရှင်'
ဟုလိုက်လိုက်လို့လဲ မပြောလိုက်လေသည်။
ထိုရက်များအတွင်း တစ်ရွာလုံးတွင် ကိုအာကာနှင့် မသွယ် သွယ်တို့ သတင်းသည်သာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။
တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်လျက် ရှိကြသည်။

အာဠာငကမိုးလုံးကမူ အကြိမ်ကြိမ် ကြိမ်းငါးလျက် ရှိနေ ဖြောသည်။

ကြိမ်းသည်မှ ရိုးရိုးကြိမ်း၏၊
မူးယစ်လျက် ကြိမ်းငါး၏၊
ပြုံးလျှင် ကိုအာကာထို မည်သည်ရွာ မည်သည်နေရာ၌ ပါအောင်းနေထိုင်ကြောင်း သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် စုံစမ်းလေ၏၊
သို့စေကာမူ သတင်းအစောနုကိုမျှပင် မရပါပေ။

၃၄ သူ့ချိန်ခဆွ

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လနီးပါးခန့် ကြာမြင့်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုမြသီးထံသို့ လူကြိုက်တစ်ယောက်က ညအချိန်တွင် စာတစ်စောင် လာရောက်ပေးသည်။

ကိုမြသီး ဖတ်ကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

သို့...
မြသီး...မယ်ကြေ...

ငါတို့အတွက် မင်းတို့ စိတ်ပူနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ စိတ်ပူကြပါနဲ့။ ငါတို့လင်မယား ရွာ မှာ သိုသို သိပ်သိပ် နေထိုင်လျက် ရှိကြပါတယ်။

အဆင်ပြေတဲ့အချိန်ကျမှရွာကိုပြန်လာခဲ့မယ်။ မသွယ်ကလည်း မင်းတို့ လင်မယားကို သတိရပါတယ်တဲ့။ ဒါပါပဲ သူငယ်ချင်း။

အာကာ။

ကိုမြသီးက စာကိုဖတ်ရှုပြီးသည်နှင့် မီးရှို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တော့။

အချိန်တိုသည် တစ်စတစ်စ ကုန်ဆုံးလာရာ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်ခန့် ကာလပင် ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယိုအချိန်တွင် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိအောင်ပင် အာဠာပင်က စီးလုံးက ဟိုရွာမှ စုတ်မြေပဲစ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။

ထိုင်ချိန်နီးထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့...

အာဠာပင်ကမီးလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းအတွက် ရွာသူရွာသားများက အထူးပင် ဝမ်းသာလျက် ရှိနေကြပေ၏။

သို့မဟုတ်မူ ကိုမြသီးမှာကား တစ်စုံတစ်ရာ တွေးစသောစွဲ မှီရိမ်မိပေးသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မိုးလုံးသည် ရုပ်ဖျက်လျက် ကိုဇာကာတို့ အနုစာထားလိုလိုက်လံစုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကိုမြသီး တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

ကိုမြသီးက စောက်စားသူများ ရှင်းသွားကာ ညဉ့်နှစ်ည ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ပိတ်ချန်အောက်လင်းစာမီးကို မီးငြိမ်းလိုက်သည်။ ယင်းအချိန်မှာပင်...

မိုးကာအကျိုးကြုံလျက် ဘဏ္ဍလင်ဦးထုပ်သစ်လုံး ဦးခေါင်းပိုက်ဖြူ စဘောင်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုမြသီးက ထိတ်ထိတ်ပျောက်ပြန်သွားလျက်...

'ဟင်...ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝင်လာသူက လက်ညှိုးဆောင်၍...

'ဗျူး...ခါ... အာကာလေ၊ တံခါးပိုက်ထားလိုက်ပါ မြသီး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

'ဟို'

ကိုမြသီးလည်း အံ့ဩဝမ်းသာလျက် ကတုန်းကလေးဖြစ်သွား

ကာ တံခါးချုပ်ပျားကို အလျင်အမြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ...
 ကာကာကို ပေ့ဖတ်လိုက်ပြီးလျှင်...
 'မင်းကွာ... ဘာလို့များ လာခဲ့တာလဲ၊ ဟိုတောင်နဲ့ရင်ဆိုင်
 တော့ရင် ခုက္ခမဟုတ်လား'
 'ဟဲ့ ပြောလိုက်၏။
 သို့ရာတွင်...
 သူ့မျက်လုံးများက မှောင်ထဲမှာပင် တလက်လက်တောက်ပ
 ၍ ဝမ်းသာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ကို ဖော်ကျူးလျက်ရှိသည်။
 ကိုအာကာကလည်း ကိုမြသီးကို ပြန်လည်ပေ့ဖတ်လျက်...
 'ငါလဲ မင်းတို့သားအဖသားအမိတွေကို သတိရနေတာကွာ၊
 ဟိုမှာ လုပ်ကိုင်ဖူးသောကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အခုဆိုရင်
 မိသားစုက သားဦးလေး မွေးဖွားပြီးပြီ...။ ငါ့နှစ်တောင် ရပြီ
 မြသီး'
 'ဟဲ့ ဆို၏။
 ကိုမြသီးက ဝမ်းသာလျက်...
 'ဟုတ်လား...ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါလား၊ မယ်ကြေ
 ထဲ သိပ်ဝမ်းသာမှာ ဆာကာရယ်'
 'ဟဲ့ ပြော၏။
 'ဆေးပါ သေချာတာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကိုကိုသာ
 လေး ချောကြောင်း ပြချင်လိုက်တာကွာ'
 'နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ'
 'မောင်ပိုင်စိုးတဲ့ကွာ'
 '...ကြာ...'

ထို့နောက် မြသီးက...
 'မင်း အခု ဘာနဲ့လာခဲ့တာလဲ'
 ကိုအာကာက...
 'လှေနဲ့လေး မြစ်ဆိပ်မှာ လှေကြီးကို ချည်ထားခဲ့ပြီး ငါက
 စင်းဆိုင်ကို လျှောက်လာခဲ့တာ ဆိုပါစေတော့၊ မှောင်တဲ့အချိန်ကို
 ရွေးပြီး ချောက်အောင် ချိန်ဆတာနဲ့ဘာပဲ မြသီးခေ'
 'အင်း...မင်းက စွန့်စွန့်စားစားတော့ တတယ် လုပ်တတ်တဲ့
 ကောင်ပဲ၊ မင်းနေရာက ငါနေကြည့်တယ်၊ အင်မတန် ရင်တုန်
 စရာ ကောင်းတာပါပဲလား'
 'ဟဲ့ မြသီးက ဆိုသည်။
 နှစ်ယောက်သားမှာ ရေသံဖြင့် ကောား အတော်များများ
 ပြောဖြစ်ကြ၏။
 ရွာသို့ပြန်လာချင်သည့်အကြောင်း၊ မိသားစုကလည်း ရွာကို
 လှမ်းဆွတ်ကြောင်းနှင့် ရွာတွင် အငြားက မိုးလုံး မရှိသည့်
 ကောင်းကို သောကြောင့် ယခုကဲ့ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
 ဟိုအာကာက ပြောပြသည်။
 ကိုမြသီးကလည်း...
 'ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင်ပျောက်သွားတာ တစ်လ နီးပါးရှိ
 ပြီးပြီ၊ ဒါ အကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ကြုံကြုံတာဖြစ်နိုင်တယ်၊
 ပဲခူးလားလို့ကပ်ပါဦး...။ မင်း ဒီညအိမ်ကို လိုက်အိပ်မှာ မဟုတ်
 (၀၀)....
 'ဟဲ့ ဆိုရာ ကိုအာကာက...'

၃၀ သူရိန်ဆွေ

'မက၊ မေး၊ မအိပ်ဘူး၊ ဝါပေမယ်၊ မယ်ကြွနဲ့တွေ့ရအောင်
တွေ့၊ ခဏတပြုတ် လိုက်ခဲ့မယ်၊ ပြီးရင်-ငါပြန်မယ်လေ'

ဟု ကိုအာကာက ပြောလိုက်သည်။

ကိုမြသီးက စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက....

'ဟုတ်ပါတယ်သေ၊ မအိပ်ဘဲ ပိုကောင်းပါတယ်၊ နောက်
ပြီး၊ မင်း ပြန်မလာလို့ ဒီသွယ်တစ်ယောက်လဲ စိတ်ပူနေမှာ
ငါ မြင်ယောင်သေးတယ်'

ကိုအာကာက မှောင်ထိပ်ပင် ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုနောက် သူက....

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်မြသီး၊ ငါက ဗီကိုသွား
မယ်ဆိုတော့ ထားလိုက်တာအရမ်းပဲ၊ ငါကစိတ်ပူစရာ မရှိ
ကြောင်း အတန်တန်ချော့မော့ဖျောင်းဖျော့တော့မှ သူ့လက်လျှော့
လိုက်ရတာတွေ'

'ဟု ဆိုသည်။

ခနက် ကိုမြသီးက....

'ကောင်းပြီ၊ ဝါမြင် သွားကြစို့'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပိတ်ထားသောပျဉ်ချပ်အချို့ကို ဖွင့်
လိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ထုကြီးက ကြီးစိုးထွက်ရှိသည်ကို
တွေ့ကြရသည်။

ဦးစွာ ကိုအာကာဆိုင်မာပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်လေတော့
သည်။

လိုစဉ်အခိုက် လှစ်ခနဲပြေးဝင်သော လူရိပ်တစ်ရက် ကိုအာ
ကာ တွေ့လိုက်ရပေသည်။

'ဟား ဟား ဟား၊ ဘယ်လိုပဲရှောင်ပြေးပြေးဆားကောင်
ဟာ တစ်နေ့ကျတော့ မိုးလုံးရွေ့မှာ ရောက်နေရမှာပေါ့ဤ'

'ဟာ'

'ဟင်'

ကိုအာကာမှာ ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်သွားရသည်။
ယင်းသို့ရှိစဉ်မှာပင် မိုးလုံးလက်လှည့်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

'မိုး'

ကိုအာကာက ကိုယ်တစ်ခြမ်းလှည့်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေ
သည်။

ငှက်ကြီးတောင်စားက ကိုအာကာခန္ဓာကိုယ်နှင့် တစ်ဖိုက်
ခန့်အကွာမှ ဖြတ်ဆင်းသွားသည်။

ကိုအာကာတစ်ယောက် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရလေ
တော့၏။

ပြီးလျှင် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု တဘောတော့က ခြေထောက်
ဖြင့် မိုးလုံးရှိရာသို့ ခပ်ပြင်းပြင်းငိုက်ခတ်လိုက်သည်။

'မိုး'

'မပြောင်း'

'အား'

ကိုအားလျော်စွာပင် ခြေတန်ချက်က စားတိုင်း ကို မိမိ
ထိထိ ကန်မိသွားသည်။

ထိုကြောင့်...

ခင်းက သဲပြင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲကျသွားခဲ့ရာ ကိုအာကာမှာ လွန်စွာအားတက်သွား၏။

ထိုအခါ မခံချင်စိတ်နှင့် အားဘက်စိတ်များ လွှမ်းမိုးသွားလျက် ကိုအာကာက မိုးလုံးနှင့် လက်တစ်ကမ်းမှ ဖယ်ညှာလက်သီးများဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်လေတော့၏။

‘ကဲကွာ...ကဲကွာ’

‘မိုး’

‘ခွတ်’

‘အား’

‘အဲဒါ ယုတ်မာချင်ဦးကွာ’

‘ငှက်’

‘ဘုတ်’

‘အ...’

ထိုးချက်များက လွန်စွာအားပါသည်နှင့်အမျှ လွန်စွာ သွက်လက်လှန်းကာ မိုးလုံးမှာ သဲပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။ ကိုအာကာမှာ ခေါ်သကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိနေလေသည်။

‘တောက်...လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်တောင် ပုက္ကဇပေးချင်တဲ့ကောင်၊ မင်းကိုအရှင်မထားဘူး၊ မင်းသေရမယ်’

ဟု ကိုအာကာက ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

ပြီးသည့် သဲပြင်ပေါ်၌ ကူနေလော့ ငှက်ကြီးတောင်စားသို့ တောက်ယူလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်ကို ကြက်သေ့ သေလျက် ကြည့်နေသည့် ကိုမြသီးက...

‘ဟာ...ဟေ့ကောင် အာကာ၊ လွန်မယ် လွန်မယ်၊ မလုပ်နဲ့’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် တားဆီးရန်လည်း အလျင်အမြန် ထိုးရွှေ့ယာစီးသွားစေကာမူ...

စိတ်ရိုင်းများဝင်နေပြီဖြစ်သည့် ကိုအာကာက လဲကျနေသော မိုးလုံး၏ကိုယ်ခန္ဓာလဲသို့ ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ရော့ကွာ...ရော့’

‘ဖောက်’

‘အား’

နဂါးကွန်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော မိုးလုံး၏အသံနက်ကြီးက ဝီက်ဆိတ်ခြင်းကို ထွင်းပောက်၍ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ပြိုသက်သွားလေတော့သည်။

‘အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ၊ မောင်တက်လူ၊ သူတစ်ပါး ယောက် သတ်ရလို့ ထောင်ဒဏ်ကျခံရတာ မဆန်းပါဘူးလေ၊ ပါ၊ မရှိတဲ့အတွက် မင်းရဲ့အခေါ် မသွယ်နဲ့ သားလေးရဲ့အသက် ပျက်ပျက်ရတာတော့ ခြေလှိုမရနိုင်ဘူးကွာ’

၄၂ လူရိုက်ခတ်

ဟု ဦးအာကာက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပြောရင်း တောကို
ဆွဲဆွဲသတ် ရင်နားလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူမှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသောကြောင့် ပြောခဲ့ပြီး
စသာ ခြေစစ်သန့်စိုက်ပြန်ပြောင်းတူးကြည့်နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်
လျက် ရှိ၏။

ဝေါကြောမှာ မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိ၏။

ဦးမြသီးကလည်း အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်ထိရ
ပုံဖြင့် ဝေးပိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

လူဆားလုံးမှာ အတိတ်အိပ်ရိပ်ကြောင့် ဆွေးသစ်များ
ဝင်ရောက်လျက် ရှိကြတော့၏။

ဟို နောက် ဦးအာကာက...

'ထြာ...မြသီးရေ၊ ငါမင်းတို့ကို တစ်စက်တည်းပြော
ဦးမယ်'

ဟု ပြော၏။

'ဟေ...ဘာများလဲ၊ ပြောရော့ရှိ ပြောပေါ့ကွာ'

ဟု ဦးမြသီးက ဆိုင်းမတူ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးအာကာက မောင်ထက်လူကိုသစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပြီးလျှင်...

'မင်းက မင်းရဲ့သားကို ထက်ထက်မြက်မြက် ဖြစ်စေချင်လို့

မောင်ထက်လူလို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်ခန့်'

'ဆေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲကွ'

ဦးအာကာက...

အိုင်တို့နန်းတိုက်နှင့်တက်မတူတဲ့စာကိုလူ ဂုဏ်

'ခေါ်... အဲဒီလို ထက်ထက်မြက်မြက်ဖြစ်အောင် ငါက
တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်အကြောင်း ပြောမလို့ပါ'

ဟို

ဟာ

မလို့

ထိုစကားကြောင့် ဦးမြသီးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သာမက
မောင်ထက်လူကိုတိုင်ပင် ဆွဲဆွဲသွားရလေသည်။

ဦးမြသီးက-

'ပြောစမ်းပါ ဦးအာကာရယ်၊ သားလေးကို မင်းကဘယ်လို
တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတာ...'

ဟုကြားနှင့် မောင်ထက်လူတို့က ဦးအာကာပြောလာ
မည့်စကားကို ငံ့လင်းစောင်းစားနေကြလေသည်။

ဦးအာကာက ပြုံး၍...

နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ မင်းရဲ့သားလေးဟာ လူစွမ်း
လူစွမ်းပြီး ငွေကြေးကြွယ်ဝချမ်းသာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်
ငါက နှုတ်ကုန်ကိုခေါ်သွားပြီး ထိုက်သင့်ထိုက်ရာ အာဇာတ်ပညာ
တစ်ခုခုကိုသင်ကြားပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

ဦးမြသီးနှင့်တကွ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ရှင်လန်းသွား
ကြလေသည်။

မောင်ထက်လူက အားတက်သရောဖြင့်...

ဟို...သိပ်ကောင်း ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်ကိုဝမ်းသာ
တာဝန်
ယူပြောလိုက်အညီ။

၄၄ သူရိန်စေ့

ဦးမြသီးကလည်း....

မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ထူကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ် ဆိုစေတဲ့ ဘို့လင်မယားက သာပြောစရာ လိုသေးလဲ အာကာရယ်၊ သားလေးကို မင်းခေါ်သွားနိုင်တယ်'

ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ထက်လူတစ်ယောက် ခုန်ကုန်မြို့သို့လိုက်ပါ ရေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာအခက်အခဲမရှိဘဲ လွန်စွာ မချောမောပြေပြစ်သွားလေတော့၏။

ဦးအာကာက...

ခါဖြင့် ငွှမ်းကျေးပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ခုန်ကုန်မြို့ကို ပြန်ကြမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူမှာ ထိုညတွင်ပျော်လွန်းသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပေသည်။

ဦးအာကာ မွန်ရည်သောရပ်၊ မဟုတ်မခံစိတ်ထား စသည် ထို့ကိုတွေးကာ လေးစားခြင်းဖြစ်မိသည်နှင့်အမျှ သူ့ ဝိသားစုများက ကံဆိုးမှုကိုတွေးမိပြန်သော စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပေတော့သည်။

ထိုနောက်...

ရန်ကုန်တွင် ကံကောင်းသောက်မပါက ပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်သည့် မြင့်မြင့်မေ၏ မျက်နှာလေးကို ရေးရေးမြင်မိလျက် အင်းအားကြီးအချိန်လောက်မှ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပေသည်။

'ဘော်...ဘော်'

ဆွမ်းကျွေးပြီး၍ နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးအာကာနှင့် မောင်ထက်လူတို့နှစ်ယောက်အားမှာ ရေဝတ် နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး မြင့်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဝေလီဝေသင်းဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ နှင်းမှုန်များဝေလျက်ရှိသည်။

သဲသောင်နှင့် လယ်ကွင်းများသည် သင်္ဘောကြီး၏ နောက်ဘက်၌ တစ်ရပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့ရုံသာရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လှပသော ရောင်စုံငှက်အုပ်များ သင်္ဘောကြီးနှင့်မလွမ်းမကမ်းမှ ပျံသန်းသွားတတ်သည်။

ခရီးသွားဖူးခြင်းမရှိသော မောင်ထက်လူက တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို မလွတ်တမ်းငေးကြည့်နေတတ်လေသည်။

ဦးအာကာကမူ နံဘေးမှခရီးသည်ကြီး တစ်ဦးနှင့် ရောက်ဘတ်ရာရာစကားများကို ပြောလာသည်။

မအပင်မြို့သို့ သင်္ဘောဆိုက်ရောက်သောအခါ ဦးအာကာက ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ပြန်လာသည့်အခါ ပိုင်းကြာရွက်နှင့်ထုပ်ထားသည့် ထမင်းနှစ်ထုပ်ပါလာခဲ့သည်။

ပုပူနွေးနွေးဖြင့် အရသာရှိလွန်းလှသော ငါးမြင်းဟင်းနှင့် ထမင်းကို စားသောက်ကြရသည်။ ထိုသို့ စားသောက်ရင်းမှ ဦးအာကာက...

'ရှန်ကုန်က ဟိုတယ်ထဲရှိ ကို ဦးလေး တက်ရောက် စားသောက်ဖူးပါတယ် မောင်ထက်လူ၊ ထောင်လွှဲပါတယ်၊ ဓါပေ'

၄၆ ဇာတ်ကား

အထူးအထူးကတော့ မအောင်မြင်ရောက်တိုင်း ဝယ်စားလေ့ရှိတဲ့
မဟာပီပီနဲ့ကြာရှက်ထုပ် အမင်းထုပ်ရဲ့ အရသာကို ဘယ်တော့
ပုဝေ ချီမရတာ ဘာမှပဲကွာ'

ဟု ဆိုသည်။

မောင်ထက်လူက....

'ဦးလေး မမေ့ဘူးဆိုလဲ မနေ့နံနက်စရာတို့၊ ဟင်းချက်က
မကောင်းသလို ပုပူနွေးနွေးဆိုတော့ စားရတာ အင်မတန်မြန်
တာပဲနော်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခရီးသည် ၁-တော်များများပင် မဟာပီပီကမ်းခြေသဘော
ဆိုက်ကပ်စဉ် ထခင်းဝယ်ယူ စားသုံးကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

မအောင်မြင်မှ ဘတ်ဘတ်ပြန်တုတ်လာသောအခါ နှစ်ယောက်
သား တစ်ရေးတမော အိပ်စက်ကြ၏။

ဆောင်ထက်လူကြီးမာကား မုန့်နုနုကြို ရွှေ့လျှားအရသာ
ပင်တည်း။

ကပ်ချေးနီးသည်တွင်တို့ ကေးမြို့နှင့်နီးကပ်သောမြို့ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရှိကြလေသည်။

အဲဒါ ဟု ဆေးမြို့ပေါ် မောင်ထက်လူ့ဟု ဆေးမြို့ကိုကျော်
တာနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်တော့မှာပဲ

ဟု ဦးအာကာက မောင်ထက်လူ့ကို ပြောပြသည်။

'ဟာ.....ဟိုအလှူလေးတွေက ဘာလုပ်တာလဲ၊ လှိုင်းနဲ့လူ့ကို
ခမားကတော့မှာပဲ'

ဆိုင်ဖရိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့စာကလေး ၄၇

မောင်ထက်လူက ခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောကြီး၏
နံကေးညိုကပ်ရန် ကြိုးစားသူကိစ္စသည်။

လှေငယ်အချို့ကို လက်ညှိုးလှိုးကာ တဖန်တပြု ခမားထိုက်
လေသည်။

ဤတွင် ဦးအာကာက...

'ဟား ဟား ကြည့်နေ မမေ့မာဏီပါဘူး မောင်ထက်
လူ့ဟု၊ သူတို့က ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပဲကွာ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

မောင်ထက်လူက...

'သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကပ်ဖို့ကြိုစားတာလဲ ဦးလေး'

'လူတို့က သင်္ဘောစီး ခရီးသည်တွေကို စေလွှတ် အထီး
ထန် နဲ့မုန့်ပဲသားအရသာတွေ ရောင်းချမလို့လဲ'

'ဪ.....ဪ..... ဒီလိုလား'

ထိုခဏမှာပင် ချဉ်းတပ်လာသော လှေသမားများကို ကနဦး
သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ နှာနတ်သီး၊ ကြံ အစရှိသည်တို့ကို ထော

စာဖောတ်ဟစ်ရောင်းချကြလေသည်။

ဘချို ကလည်း ကောက်ညှပ်ထုပ်မုန့်ဖက်ထုပ် အစရှိသည်
တို့ကို ရောင်းချကြသည်။

မောင်ထက်လူ့အဖို့ တွေ့ဆုံမျှခြင်သမျှ တာထူးတဆန်းချည်း
သာ ဖြစ်နေရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် တစ်ဖက်စာ ပိုမိုနီးကပ်လေ၏
ပထမညှပ် မကြားမီ ရွှေ့ဆောင်များလက်ခံနေသော 'ဒေါ်ကြို'ကို

ပေါ်ဝင်းပပ် ထီထီးမားမား တွေ့လိုက်လေသည်။

၄၀ သူရိန်ဆွေ

'အဲဒါ ရွှေတိဂုံစေတီကြီးပေါ့ မောင်ထက်လူ'
ဟု ဦးအာကာက ပြောပြ၏။

မောင်ထက်လူမှာ ရင်သပ်ရွှေမော့ဖြစ်လျက်မှ လက်အုပ်ချီ၍
ဦးခိုက်လိုက် ရှာဖွေ၏။

ဦးအာကာက...

'ကောင်းတယ်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာ
မြတ်သုံးပါးနဲ့ အနန္တောအနန္တ ဝါးပါးကိုတွေ့ ဘယ်အခါမှ
မတွေ့လေနဲ့ မောင်ထက်လူ'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ'

မီးရောင်များ လင်းလျက်ရှိသည့် ရန်ကုန်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းသို့
သင်္ဘောကြီး ဆိုက်ကပ်သောအခါ ညဉ့်သန်းခေါင် အချိန်ပင်
ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

မောင်ထက်လူက...

'သန်းခေါင်အချိန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာဆို အိပ်မော
ကျနေချိန်ပေါ့နော်၊ ရန်ကုန်မြို့မှာတော့ အိပ်ကြပုံမရပါလား
ဟင်'

ဟား...ဟား...ဟား'

မောင်ထက်လူကအားကို သဘောကျလျက် ဦးအာကာက
အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

ပြီးမှသွံက...

'အိပ်ကြပါကွာ၊ တခြားနေရာကလူတွေဟာ အခုအချိန်မှာ
တောကလူတွေလိုပဲ အိပ်ပျော်နေကြပြီပေါ့၊ စောဒီဆိပ်ကမ်း

အိုင်တိုနန်းထိုက်နှင့်တက်မတူတဲ့ကပ်လူ ၄၉

တစ်ဦးက မှာသာ မိုးလင်းအထိ အလုပ်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်န
ကြတာပါ'

ဟု ရှင်းပြလိုက်ရ၏။

ဦးအာကာက မြင်းရထားတစ်စီးကို ငှားသည်။

မောင်ထက်လူမှာ မြင်းရထားပေါ်တွင် တဆူတဆူ စီးနင်း
ရင်း ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာရှာ၏။

ဦးအာကာက...

'အခုသွားမယ့်အရပ်က ကျောက်ကုန်းလို့ခေါ်တဲ့ အရပ်
ဝေလပေါ့ကွာ၊ နောက်နေ့တွေကျမှ ရန်ကုန်မြို့ရှိ မဟာသုတ
တွေကို မင်းသိရအောင် လိုက်ပြပါမယ်'

ဟုပြောလိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး'

မောင်ထက်လူက ယိုမျှသာပြောသည်။

ယိုခဏတွင် မောင်ထက်လူ၏ စိတ်သန္တာန်တွင် မြင့်မြင့်မေ
ဟူသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပုံရိပ်က စံခနဲ ဖြတ်သန်း
လွှားသည်။

နံနက်ပိုးလင်းသည့်တွင် သင်္ဘင်ရပ်ရပ်နှင့် ခမ်းနားလှသော
ဆိမ်ကြီးကိုကြည့်ကာ မောင်ထက်လူတစ်ယောက် လွန်စွာဆိုကြ
နေမိပြန်တော့သည်။

ထိုအခါ သူသိလိုသည့်ကို အားမနာနိုင်တော့ဘဲ မေးချလိုက်
လေ၏။

ဦးလေး'

'ဟေ...ဘာများလဲ မောင်ထက်လူ'

'မိအိမ်ကြီးက ဦးလေးပိုင်ဘာနေဘိ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မိလောက်ကောင်းတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးကို ဦး ပိုင်တယ်ဆိုဘာ
မှယူနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ'

'ဟဲ ဟဲ...မင်းထင်ပယ်ဆိုလဲ ထင်စရာပေ ပေါ့ကွာ၊ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ ကျေးရွာခင်း တစ်ရွာစာ လူသတ်မှုနဲ့ တစ်သက် တစ်
ကျွန်း ကျသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မိလိုအဆင့်မျိုး နေနိုင်ဖို့
ဆိုတာ ဘယ်လွယ်မှာလဲလေ'

'အစစ်ပေါ့ဦးလေး၊ ကျန်တော် စိတ်ထင် ပြောရရင်ဦးလေး
ဟာ ရတနာသိုက်တစ်ခုခုကိုတွေ့ပြီး အခုလို ချမ်းချမ်းသာသာ
ဖြစ်လာတာများလားလို့'

'ဟား ဟား ဟား'

မောင်ထက်လူစကားကြောင့် ဦးအာကာမှာ ထပ်မံ၍ ရယ်
မောမိပြန်တော့သည်။

ပြီးမှ ဦးအာကာက....

'မိအိမ်ဟာ ဆိုဘောက် ပြောင်းသွားတဲ့ ကုလားဆရာဝန်ပေး
ပေးကံရှိ အိမ်ပေါ့၊ ပြန်ခါနီးမှာ အဖျားပေါ့ပေါ့နဲ့ ဦးလေး
ကို ရောင်းသွားခဲ့တာပဲ ဆိုပါဘော့'

ဟုပြောပြ၏။

ကျယ်ဂန်းသော မြဲကြီး၏ ရောင်စုံပန်းခင်းကိုလည်း 'မောင်
ထက်လူ သတောကျနေမိပြန်သည်။

ထိုအခါမှာပင်... ဦးအာကာက စာအုပ်ခင်ပေါ်မှ မွှေး
ဖေတ္တာလေး တစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။
နောက်ယွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။
ထိုအခါ...

အတွင်းဘက်၌ ဖဲလုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖော်ပေးတော့သည်။
'ဟာ...သိပ်လှတဲ့ ဖဲထုပ်လေးပါလား၊ ဘာ လုပ် ဖို့ လို့ ဟင်
ဦးလေး'

မောင်ထက်လူက မေးလိုက်သည်။

ဦးအာကာက...

'မင်း အခုန ပြောတာဘာတဲ့၊ ရတနာသိုက် ဖုတ်လား'
ဟုမေးလိုက်သည်။
မောင်ထက်လူက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်ကြည့်

မနေရာ...

ဦးအာကာကပင်....

'ဟုတ်တယ်၊ အကယ်တော့ မင်းပြောသလို ရတနာသိုက်တွေ
လာဖဲတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး၊ အဲဒီ ရတနာသိုက်ဆိုတာပေးအိ
မဲလုပ်ပေါ့ကွာ'

၅၂ သူရိန်ဆွေ

ဟုဆိုလိုက်သည်။

‘ဗျာ... ဒီဖဲထုပ်တာ ရတနာသိုက် ဟုတ်လား’

မောင်ထက်လူက မရှင်းသောကြောင့် မေးလိုက်သည်။

ဦးအာကာက အောက်ပါအတိုင်း စုံစုံလင်လင် ရှင်းပြလိုက်ရပေတော့သည်။

‘သေသေချာချာနားထောင် ငါ့တူ ဒီလိုကွ တစ်ကျွန်းမှာ ဦးလေး တောင်ခြေကကျခံနေရစဉ် ဦးလေးကို သိပ် ခင်ရှာတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်...’

‘သူ့နာမည်က ဦးလိုးလုံးတဲ့၊ ပထမတန်းစား ဖဲဝိဇ္ဇာကြီး တစ်ဦးပေါ့...’

‘သူကပြောတယ်၊ တကယ်လို့သာဦးလေးအနေနဲ့အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် သူက ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးမယ်တဲ့လေ’

‘ဦးလေးက သူ့စကားကို ပထမတော့ ဘယ်ဟိုမလဲ၊ နောက်တော့ သူက ဖဲလိမ့်နည်းပညာကို ဆရာစားမချန်ဘဲ ဦးလေးကို သင်ပေးရှာတယ်...’

‘ဦးလေးက သူပြုပေးတဲ့ နည်းအတိုင်း တစ်ဘဝပတ်ပတ် လိုက်နာလေ့ကျင့်ရတယ်၊ ကျွမ်းကျင်အောင် သူနဲ့ ပြန်အလှူ၊ ကစားပြုရသေးတယ် ဆိုပါတော့...’

‘ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါးနှစ်လေးကထဲကြာရော ဦးလေးဟာ ကျွမ်းကျင်သပ်ရပ်တဲ့ ဖဲဝိဇ္ဇာတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီလို့ ဒီတိုးရုံက ကောင်းချီးပေးတယ်၊ အမှန်က စာပေးပို့ အောင်ပြီပေါ့ဗျာ’

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့တက်လူ ၅၃

‘ပပျော်လင်းတဲ့ ခဲပေါက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်တော့ ကျွန်းမင်းကြီး ပေးလိုက်တဲ့ ငွေစလေးတွေနဲ့ ကစားခိုင်းတော့မှာ လိုက်ပြီးငွေရွာ တာပေါ့...’

‘နောက် စုမိခဆောင်းမိ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ဟိုတယ်နဲ့ အလုပ်တွေက ကစားပုံစံကြီးတွေမှာ တက်ကစားပြန်တာပေါ့၊ အဲဒီနောက် ဒီအိုမိကြီးဝယ်ပြီး ဒီလိုနေနိုင်တဲ့အဆင့် ရောက်ခဲ့ရ တယ် ဆိုပါတော့ မောင်ထက်လူ’

‘တကယ်ကို မယုံနိုင်စရာပါတဲ့ ဦးလေးရာ’
ဟုမောင်ထက်လူက အံ့ဩစွာ ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဦးအာကာက ဖဲထုပ်ကို လေထဲ၌ ကျွမ်းကျင်စွာ ကုလားဖန်ထိုးပြသပြီး

‘ဧဟာဒီဗွာကြည့်’
‘ဖလပ် ဖလပ်’

မောင်ထက်လူက ခိတ်ငင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသည်။
နောက် နည်းပညာအမျိုးမျိုးကို ပြသ၏။
ဟိုသို့ပြရင်းမှ ဦးအာကာက-

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးလေးကမင်းကို ဖဲဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းကလိုလိုလားလား သင်ကြားပါ၊ မုတ်သားပါ၊ ပျမ်းကျင်မှုရှိအောင် မပြတ်လေ့ကျင့်ပါ၊ ဒါဆိုရင် မင်းဟာ ပျံ့ကျခင် ရန်ကုန်မြို့မှာ လူပေါ်လူညွန့်ခူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ပောင်ထက်လူက-

'ခကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားလို့ ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိတာအမှန်ပဲ ဦးလေး'

'ဒါတွေမမှတားလိုက်၊ ဦးလေးတောင်ဖြစ်သေးတယ်၊မင်းတားလို့မဖြစ်ရမှလဲ၊ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ထားလိုက်စမ်းကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး'

ယိုနောက် ဖဲနှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သည့် စကားများကို ပြောပြသည်။

ကစားနည်းအဖုံဖုံကို မောင်ထက်လူ နားလည်စေရန် ပြောပြသည်။

'အေးလေ၊ နောက်ဆို ကစားရိုင်းပတွေမှာ ဦးလေး သူ့အကစားတဲ့အခါ မင်း လိုက်ပါရမှာပဲလေ၊ အဲဒီတော့ လေ့လာကြည့်နော်၊ ကဲ...ဒီနေ့ကအော့ မင်းထိရအောင် ပြောပြရတာပါ။ သင်ကြားလေ့ကျင့်မှုကို နောက်မှ စကြမယ်၊ ကဲ...ကဲ...အခုလောလောဆယ် ဖေ့မှူးချိုးပေးစတာ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားဖူးကြမယ် ငါတို့' မ

ဟု ဦးအာကာက ပြောလိုက်သည်။

'ဟာ...ဟုတ်လား'

ပောင်ထက်လူမှာ ပျော်ရွှင်သွားလျက် ရေချိုးရန်ထွက်သွားလေသည်။

ယိုအခါ ဦးအာကာတစ်ကိုယ်တည်း ရေရှုတ်လိုက်သည်။

အင်းလေ၊ ငါ့ဘားမှ မရှိတော့ဘဲကိုး၊ ဝါကြောင့် ငါကတ်သမ္ပုပညာကို သွက်ချင်းရှုံ့ ဆားလေးကိုပဲ ပေးရမှပေးလေ'

ဦးအာကာက မောင်ထက်လူကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ နေရာအနှံ့သို့ လိုက်ပို့ပေး၏။

အထူးအဆန်းမှန်သမျှ လိုက်လံပြသပေးသည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဟိုတယ်တစ်ခုခုတွင် သွားရောက်စားသောက်တတ်ကြ၏။

နောက်ရှက်ကားလည်း မဟုတ်အလို့ငှာ ကြည့်ရှုစေသည်။ ထိုမျှသာမကသေးသေးပါ။

အကောင်းစားအဝတ်အစားများကိုလည်းချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်စေ၏။

အရှင်ပေမို့ နေ့ရှမ်းကြီးဆံ့သကဲ့သို့ပင် ခြောက်လခန့် ကြာသောအခါ မောင်ထက်လူမှာ အခတ်အတန် လူရည်လည်လာခဲ့သည်။

ပြီးလျှင်....

ရုပ်ရည်အတန်အသင့်ပြုပြင်ချောမွေ့သော မောင်ထက်လူမှာ ဝတ်ဆင်အစားကောင်းများကို ဝတ်ဆင်ရသည့်အတွက် တကယ့်လူကဲ့တစ်ယောက်ပမာ သားသားနားနား ပြစ်လှေ့ရတော့သည်။

ဦးအာကာက မောင်ထက်လူ့ အနေအထားကိုကြည့်ကာ သဘောကျလျက်ရှိသည်။

မကြာမီမှာပင် ဦးအာကာက မောင်ထက်လူ့ကို ဖဲချပ်ပညာများ စတင်သင်ကြားပေးသေးသည်။

‘အားရကြီးတာကမူ မောင်ပင် တွေ့ရုံကိုယ်ကတစ်ဖက်သားကို လိမ်ရတော့မယ်လေ၊ ဒီအခါမှာ ကိုယ်လိမ်မှာကို တစ်ဖက်လူမသိအောင် မှင်နဲ့မောင်နဲ့ နေတတ်ဖို့လိုတယ်။ နောက်ပြီး မိမိခွဲပညာကို မိမိက ဘယ်နည်းနဲ့မဆို စိတ်ချယုံကြည်မှုမယ့် မောင်ထက်လူ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး’

‘ကစားတဲ့အခါမှာ များသောအားဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန်သာ ကစားပါ။ အဲ...သူတို့က ကိုယ့်လိုစိတ်ချယုံကြည်မှု ရှိနေပြီလား ဆိုတာ တစ်ချက်အကဲခတ်ပါ။ တစ်ပိုင်းမှာ ပုံအောတဲ့အလှည့်မျိုး တစ်ခါပဲ လိမ်၊ ပြီးရင် ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ အကြောင်းပြုပြီး တော်လိုက်တော့၊ ဒါဆိုကစားနေတဲ့ သူတွေထဲ ဘယ်လိုမှ သံသယမဝင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သတိချပ်ရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးအာကာက သတိပြုရမည့် အချက်များကို ပြောပြ၏။ မောင်ထက်လူကလည်း သေသေချာချာ မှတ်သားလိုက်နာသည်။

ပြီးလျှင် ဖဲကစားခြင်း နည်းနိဿယအမျိုးမျိုးကို ပထမဦးစွာ ကျေညက်စေရန် ပြောပြသည်။

နောက်နည်းတစ်နည်းတွင် လိမ်၍ကစားခြင်းအတတ်ပညာအမျိုးမျိုးကို ပြသပေး၏။

မှတ်ချက်။ ။ ယင်းသို့ပြသသော နည်းများထဲတွင် ပုံပြောင်း၊ မြင်းပြောင်း၊ ချွတ်ရိုက်၊ ဂေါက်ချင်း၊ လေးပြားစီ၊ နှစ်ပြားပင်၊ လက်လှည့် စသည့်နည်းများ ပါဝင်ကြောင်း စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် ဖော်ပြရပါသည်။

စာရေးသူ

အတန်အသင့် နားလည်သဘောပေါက်၍ ကစားနည်းပရိယာယ်အဖုံဖုံကို နားရည်ဝပြီး ဖြစ်သည်တိုင် ဦးအာကာက မောင်ထက်လူ့ကို တာဆင့်တက်ရန် အဖျိုးသည်။

ထိုကြောင့်...

ဟိုဘယ်ကစားဝိုင်းသို့ ခေါ်သွားကာ ဦးအာကာ ကစားပညာများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားစေသည်။

ဦးအာကာပြောသည့်အတိုင်းပင် ကစားသည့်အခါများ၌ ပြုမောကာကပင် အနည်းနှင့်အများ နိုင်ခဲ့သည့်ချည်းသာဖြစ်၏။ ကစားကြသူများကလည်း ဦးအာကာကို လိုလိုလားလား ယုတ်ခံကြသည်။

အပြန်တွင် ဦးအာကာက...

‘ကူတို့ကငါ့ကို သူ့ငွေတစ်ယောက်လို့ ထင်နေကြတာကွ၊ ငါပဲ ယလုပ်အကိုင်ငွေမတော့ စပါးပဲစားလို့ပြောထားတာလေ၊ ယခုထပ်မံစီးတာက ငါ့ကိုယ်ခိုင်က ကားစီးဖို့ကို လုံး...

၅၇ သူရိန်ဆွေ

ဝါသနာမပါလို့ပေါ့ကွား၊ ငါ့တူမီးချင်ဇာလ်ဆိုရင်ထော့ ကား၊
တစ်စီး ဝယ်ပေးရမှာပေါ့!

ဟု ပြောသည်။

မောင်ထက်လူက-

'ဦးလေး တစ်ချက်လုပ်လိုက်တာ ချစ်ရိုက်ဆိုတဲ့ နည်းမဟုတ်
သားဟင်း ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလို ဖြစ်လိုက်မိတာပဲ'

ဟု ပြော၏။

ဦးအာကာက-

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ငါ့တူက မဆိုးပါသား၊ ဟုတ်တယ်၊ ပို
တစ်ချက်မှာ- ချစ်ရိုက်နည်းနဲ့ လုပ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါကိုတောင်
ကြည့်တတ်ခြင်တတ်ရင် မဆိုးဘူးပြောရမယ်၊ ဦးလေးနေထိုင်
ပြောဆိုတဲ့ မှန်မောင်းကို မင်း ကြည့်ထား၊ ရဲ့လားဟင်'

ဟု မေးသည်။

မောင်ထက်လူက...

'ဟုတ်ကဲ့... ကြည့်ထားပါတယ်၊ မှတ်လဲမှတ်ထားပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဦးအာကာက...

'ကစားကြတဲ့လူတွေဟာ ပညာတတ်တွေပဲပါတယ်၊ နေ့ရေ၊
ကြေးပေးလဲ ချောင်လည်ပေါ့များတဲ့ သူဌေး သူကြွယ်တွေပဲ
ပါရတာ မိမိအနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုပေါ့မှာ သိသယမပြု
မတောင် အကတန်ခိုင်းဆုံး နေထိုင်တတ်ရမယ်လေ'

ဟု ဆိုပြန်၏။

အိုင်ဒိုနန်းလိုင်ရှင်သင်္ကေမတူတဲ့တတ်လူ ၅၉

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်ထားပါမယ်
ဦးလေး'

'အေး...လောလောဆယ်မှာ ဖဲချပ်တွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင်ဖြစ်အောင် မပြတ်လေ့ကျင့်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ် မောင်
ထက်လူ'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ'

ထိုးကြောင်...

စားလပ်သည့်အခါများတွင် မောင်ထက်လူက ဖဲချပ်များ
ဟို ပြသထားသည့် နည်းများအတိုင်း ကျွမ်းကျင်နေရန် မပြတ်
လေ့ကျင့်၏။

ဤသို့ဖြင့်...

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောကာလတွင်မောင်ထက်လူမှာ စကစား
ခြင်းပညာရပ်တွင် ဝိဇ္ဇာသူ့ကို ရယူတော့မတတ် ကျွမ်းကျင်
ကျွင်ကျင်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပေ၏။

သို့စေကာမူ ဦးအာကာက ယခုထိပဲခေတု ကစားခိုင်းငြင်း
ဖိုရိုဝေးပါအချှေ

ကစခါတစ်ရံ ပညာကို ဆန်းစစ်သည့်အနေနှင့် နှစ်ဦးသား
ကစားလေ့ရှိသည်။

သို့အခါ...

လိုအပ်သည်များကို ထောက်ပြပြောဆိုတတ်၏။ မကြာခဏ
လည်း ကစားခိုင်းများသို့ ယခင်ဆယ့်ငါး ခေါ်ဆောင်သွားတတ်
မပေသည်။

၆၀ သူရိန်စေ့

ကြာသော်...မောင်ထက်လူမှာ အထူးပင် ကျွမ်းကျင်လှာ
တေ့သည်း ထိုကြောင့် ဦးအာကာက...

'ကောင်းပြီ မကြာမီငါ့တူက ပလမဦးဆုံးပွဲတစ်ပွဲကို စတင်
ကစားရမယ်'

လတ္တလမ်း(ယခု လသာလမ်း)ရှိ ယုန်အန်စားတော်ဆက်
အပေါ်ထပ်ရှိ လျှို့ဝှက်ကစားခန်းတွင်ဖြစ်၏။

တရုတ်သူဌေး လုဒရှောင်က ဦးအာကာကို နှုတ်ဆက်လိုက်
လေသည်။

'ဟယ်လို...မစ္စတာ အာကာ၊ မိဘက်ခိုင်းကိုမလာသာ ကြာ
လှပါလားဗျ'

ဦးအာကာက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...
ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကဆန်စက်တစ်လုံး တည်ဖို့ကိစ္စ လုံးပယ်
နေရလို့ မိဘက်မရောက်လာနိုင်တာပါ'

ဟုဆိုလေသည်။
ထိုနောက် တစ်ဆက်တည်းပင် မောင်ထက်လူနှင့် လိုရှောင်
ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

'ဪ...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကျွန်တော် တူလေး
လောလောဆယ်တေ့ ကောလိပ်ကထွက်လာပြီး ဘာအလုပ်မှ
မလုပ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် လုပ်ငန်းတွေမှာသူ့ကို
ဦးစီးဆရာရှိအဖြစ် လုပ်စေချင်လို့ပါ၊ နာခံညှိက မောင်ထက်
လူပါတဲ့'

'အား...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ'
ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကလဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်'

ပြီးလျှင် အသင့်အတင့်သောက်စားကြပြီးနောက် ကစား
ပိုင်းရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

ကစားနေသူများက ဦးအာကာကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို
ဝေငါငင်ကြ၏။

သို့သော် ဦးအာကာက လက်ဏာ၍
မိတ်ဆက်တော့ ကျုပ်ကို အနားပေးကြဗျာ၊ ဇျှုပ်ချေချိန်

နည်းနည်းများသွားတယ်၊ ငါပေမယ့် ဖော့ဒီက ကျုပ်တူက
ကျုပ်ကိုယ်စား ဝင်ကစားပါမယ်'

ဟု ဆိုသည်။
အားလုံးက လက်ခံသဖြင့် မောင်ထက်လူ ဝင်ကစားလေ
သည်။

မောင်ထက်လူကအားလုံးနှင့်ဆင့်တင့်အောင်အလိုက်ဆဲတိုက်
ကားပြောသည်။

နောက် မိဘငွေကြေးဖြုန်းတီးသူ သူဌေးသာတစ်ယောက်
ကန်ဖြင့် ပေပေါ့ပေ၊ ကစားပြသည်။

ထိုကြောင့်...
www.burmeseclassic.com

၂) သူရိန်စေ့

ကစားနေသူများက မောင်ထက်လူကို ဂရုမစိုက်ဆည့်အနေ
အလားဖြစ်လာသည်။

နာရီဝက်ခန့်အထိ အရှုံးအနိုင်သိပ်မခံရဘဲ ဆိုရမည်ဖြစ်လေ
သည်။

သို့သော် ထစ်နာရီခန့်အကြာတွင်မောင်ထက်လူတစ်ယောက်
ငွေနှစ်ထောင် ရှုံးနေပြီဖြစ်သည်။

ဦးအာကာအနိုးရှိစားပဲ့မှာ အရက်ဒဏ်ရင်းမောင်ထက်
လူအခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည်။

မောင်ထက်လူက လူကိုယ်တိုင်ဝေသည့် ဖဲချပ်ကို ထွန်ကြည့်
လိုက်သည်။

ကုလားဖဲဖြစ်၏။

ဆိုကြောင့် သူက စီးတရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သောက်လိုက်
သည်။ ယင်းသို့သောက်ရင်းမှ...

ထိုးကြပါ၊ အားမနားကြပါနဲ့၊ ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် မိတစ်ပွဲ ပြီး
ရင်တော့ ခွင့်ပြုကြပါ။ ကျွန်တော်ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိသန
သေးလို့ပါ၊ နော်

ဟဲ့ ပြောလိုက်သည်။

သို့အတွက် ကစားနေသူများက ငွေများကို အတော်များ
များထပ်ထိုးလိုက်ကြသည်။

‘ကဲ...ဝေမယ်’

ပြေးပြောဆိုဆို မောင်ထက်လူက ဖဲများကို ထပ်ဝေလိုက်
လေသည်။

သူ အိမ်သို့ဖဲသုံးချပ်ရောက်မည့် အချိန်တွင် ပါးစပ်မှ စီးက
ရက်မီးခိုးအချို့က ထောင်းလမောင်း ထသွားခဲ့၏။

သို့သော် ခြောက်လောက်စရာ မဟုတ်ပါပေ။
ထိုအလှည့်တွင် မောင်ထက်လူအိမ်၌ ကုလားသုံးကောင်ကျ

ပျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။
မောင်ထက်လူက ငွေများကို သိမ်းကြုံးယူဝင်ရင်းမှ ကစား၊

ဖော်များအား...
‘ကျွန်းသက်က ကစားတိုင်းရှုံးဇာတ်တဲ့သူပါဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ

တော့ ကံထူးထယ်ဆိုရမှာပဲ၊ ယဲ ယဲ’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကစားသူများက အပြုံးမပျက်ကြပေ၊ နောက်နောင် လာ
မစားရန်ပင် ဖိတ်ခေါ်ကြ၏။

ဦးအာကာနှင့် မောင်ထက်လူတို့နှစ်ယောက်သား မကြာမီ
ကုန်ပန်စားထော်ဆက်မှ တွက်ထားခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်၍ ငွေများကို ရေတွက်ကြည့်သောအခါ စုစု
ပေါင်းတစ်သောင်းကျော် အနိုင်ရရှိသည်ကို တွေ့ကြရပေရ

ာ၊ ဘာသာကပြုံး၍...
‘ဝါ့...မင်းကိုဦးလေးက ကောင်လက်မှတ် ချီးမြှင့်လိုက်

ပြီ၊ မင်းလုပ်ကိုင်တာ ပီပီရီရီရှိပါတယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၆၄ သူရိန်ဆွေ

ဦးအာကာက မောင်ထက်လူအတွက် တစ်ပတ်ရစ် အော်
စတင် ကားတစ်စီးကို ဝယ်ပေးသည်။

ဆိုကြောင့် မောင်ထက်လူမှာ ယခုအခါ၌ ချိန်ကုန်မြို့ပေါ်
တွင် သူ့ဌေးသား တစ်ယောက်ပမာ ရှိနေလေတော့၏။

သို့စေကာမူ...

လိမ္မာခရီးခြားရှိသည့် မောင်ထက်လူက ဦး အာ ကာ ကို
ရိုသေခေးစားသည်။

လောင်းကစားဝိုင်းတွင် ဟန်ပြအဖြစ် အရက် အနည်းငယ်
သောက်သုံးလေ့ရှိသော်လည်း အခြား အခပျာအပါး မလိုက်
တတ်ဘဲကဲ့သို့ အာဘိုးအဖြုန်းကိုလည်း ဆင်ခြင်လေ့ရှိသည်။

ယခုအခါ၌ ဦးအာကာက မပါတီ ၎င်းတစ်ဦးတည်း ကစား
နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးအာကာကလည်း စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ထားလိုက်၏။
ယနေ့လည်း မောင်ထက်လူတစ်ယောက် ကစားဝိုင်းမှ ကိစ့်
ဝိစွ ပြီးစီးသောကြောင့် ကားလေးနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ကန်တော်ကြီး ဖိုးစိန်လမ်းအကွေ့သို့ ရောက်သည်တွင် ကား
က မပျက်စဖူး ပျက်လျက် ထိုးရပ်သွားသည်။

'တောက် အရေးထဲမှာ ဒီကားက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ'

မောင်ထက်လူမှာ ကားမောင်းဘတ်သည်မှလွဲ၍ ကားပြု
တတ်ခြင်း မရှိသေးပေ။

ထို့ကြောင့် အခက်ကြုံနေရသည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ကန်တော်ကြီး ပတ်လှမ်းဘက်မှ ဂရိတ်ပိုက်
အမျိုးအစား ခွေးကြီးတစ်ဆောင်ကို သံကြိုးနှင့်ဆွဲ၍ လမ်း

လျှောက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။
ထိုလူရွယ်က မောင်ထက်လူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်ရှိသည်

၎င်းလူရွယ်က မောင်ထက်လူကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက်
အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားတန်ဖြင့်...

'နောင်ကြီး ကျွန်းထော် ဘာအကူအညီများ ပေးရမလဲဗျာ'
ဟုဆိုလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူ ဝမ်းသာလွှားသည်။

'ဟာ...ဗိတ်ဆွေထင်နိုင်ရင် ကူညီစမ်းပါဗျာ၊ ကားတစ်စုတ်
တရက် စက်ရပ်သွားလို့ပါ'

ဟုဆိုလိုက်သည်။

လူရွယ်က...

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးပါဗယ်'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဂရိတ်ပိုက်ခွေးကြီးကို လွှတ်လိုက်လေ
သည်။

နောက် တစ်ချက် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပေးလိုက်သည်။
ခွေးကြီးက သေခင်သဘောကို နားလည်ဟန်ဖြင့် အနိုးရှိခြ်

ကြီးတစ်ခြံ အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ပြီးလျှင် လူရွယ်က ကားစက်ခေါင်းအပုံးကိုမ၍ ဇက်ကိရိ
ဇာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

ထို့နောက် အနည်းငယ် နှိုက်ချွတ်၍ ပြုပြင်ပေးနေသည်။

မောင်ထက်လူက အနိုးမှ ရပ်တန့် ကြည့်ရှုနေတော့သည်။

ခေတ္တကြာသောအခါ လူရွယ်က မောင်ထက်လူအား...

‘ကဲ...ကားပေါ်တက်ပြီ၊ စက်နှိုးကြည့်ပါဦး၊ ဒေကောင်းသွား
 လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’
 ဟုဆိုလိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့’
 မောင်ဆက်လူ ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးကြည့်၏။
 ‘ဝိုး’
 ကားက အခက်အခဲမရှိ စက်နှိုးသွားသောကြောင့် ဖောင်
 ထက်လူ ဝမ်းသာသွားသည်။
 ‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ’
 လူရွယ်ကပြုံး၍...
 ‘ကိစ္စပရှိပါဘူးဗျာ’
 မောင်ဆက်လူက...
 ‘မနောက်တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ရအောင် ခင်ဗျား နာမည်လေး
 ဟဆိုက် ပြောပါလားဗျာ’
 ဟုဆိုလိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် လူရွယ်က...
 ‘ကျွန်တော် နာမည် မောင်တိုးကြယ်ပါ’
 ဟုဆိုလေသည်။
 ‘အေးဗျာ ကိုတိုးကြယ်၊ ကျွန်တော် နာမည်က ကိုထက်လူ
 ပါ၊ တွေ့တဲ့အခါ ခေါ်ပါနော်’
 ဟု မောင်ဆက်လူက ပြောလိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့’
 ထို့နောက် ကားကို မောင်းစွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ရပ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကိုတိုးကြယ်ကို ကား ဘက်ကြည့်
 မှန်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။
 မည်သို့ဖြစ်သည် မသိအောင်ပင် ခောင်ထက်လူက ကိုတိုး
 ကြယ်ကို မြင်ခြင်းချင်း ခေါ်မိသည်ဟု မှန်းယူလိုက်မိလည်း
 သို့စေကာမူ ယင်း ကိုတိုးကြယ်မှာ မည်သည့်နေရာ၌ နေ
 သည်ကို မခမ်းမခါခဲ့ပါချေ။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ကားပျက်သည့်အကြောင်း ဦးအာကာကို
 (မလုံးစုံ ပြန်လည်ပြောပြလိုက်တော့၏။
 ထိုအခါ ဦးအာကာက...
 ‘အဲဒါကြောင့် ဦးလေးက ကားဝယ်နိုင်ရက်နဲ့ ဝယ်မမီး
 (ကပေါ့ မောင်ထက်လူ၊ တော်ပါသေးရှဲ့၊ ကူညီမယ့်သူ အသင့်
 (ရက်လာပေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ ခက်ရချေသေး’
 ဟုညည်းညူလျက် ပြောရှာ၏။
 ထိုနေ့က မောင်ထက်လူ တစားခိုင်းမှ နိုင်လာခဲ့သည့် ငွေမှာ
 (ပျက်လှပေ။
 ထို့နောက် ဦးအာကာပင်လျှင်...

'မောင်ထက်လူရေ အမှန်က ဦးလေးတို့ မောင်ထက်လူတို့ရှိ
ငွေရွာနည်းက ကကယ်တေးကြည့်ရင် သမ္မာအာဇီဝတော့မကျ
ဘူး သို့ရမယ်'

ဟုပြောသည်။
မောင်ထက်လူက....

ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးက ဘာဆိုလို့ချင်လို့လဲ ဟင်'
ဤတွင် ဦးအာကာက....

'ကကယ်တော့ သူများအပေါ်မှာ အန္တရာယ်နဲ့ရင်းပြီးလက်
တစ်လုံးခြား လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ၊ ကစားသမား
အချင်းချင်း အတားပေါက်သွားရင် အန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်
သလို တစ်ယောက်ယောက်က ပုလိပ်ဘက်ကို တိုင်ချက်ဖွင့်ရင်လဲ
လိမ်လည်မှုနဲ့ အရေးယူခံရနိုင်တယ်လေ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး'

မောင်ထက်လူက အထက်ပါအတိုင်း ထောက်ခံ စကား
ပြောလိုက်ရသည့် မှန်သော်လည်း ဦးလေး ဦးအာကာက မည်
သည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းခြင်း
မရှိနိုင်ခဲ့ပေ။

သို့စေကာမူ ဆိုလိုရင်း ရောက် သည့် အထိ ဆက်သက်၍
နားထောင်လျက်ရှိ၏။

ဦးအာကာက....

'ငွေကိုရှာရလို့ပဲ တယ်ဆိုပြီး လောဘကြီး ဆက်ရှော့ထင်ပျံ
ကွယ်၊ အခုဆိုရင် ငါတူရော ဦးလေးရော နှစ်ယောက်ရှာပျံ

ရငွေဟာ မနည်းပါဘူးကွယ်၊ အခုလို ကိုလိုနီခေတ်မှာ ငါ့သို့
မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ငွေကြေးလက္ခဏာရွာပေးကြတာ အမှန်ပဲ
ကွယ်၊ ငါ့ဘိမ္မာလာ လက်လှည့်ဖဲပညာလေးတစ်ထားလို့ ဝပူ
မောင် နေထိုင်နိုင်တာ မဟုတ်လား'

ဟု ပြော၏။
မောင်ထက်လူက—

'ဟုတ်ပါအယ် ဦးလေး'
ဟု ပြောလိုက်ရသည့်။

ဦးအာကာက ဆက်လက်၍—

'ငါ့ကိုရွာဖွဲ့ရရှိတဲ့ ငွေကြေးဟာ နှစ်ထောက်သား နေ့စဉ်
ကိုတယ်ထက်စားတောင် မကုန်နိုင်ပါဘူးလေ'

မောင်ထက်လူ ငြိမ်သက်လျက် နားထောင်နေသည်။

'ဝီဒေဟ ဝီဒေနကစပြီး မင်းရော ဦးလေးရော ခေတ္တအလုပ်
နားထားလိုက်ကြမယ်'

'ဗျာ....'

ဦးအာကာကစကားကြောင့် မောင်ထက်လူ အကြီးကလွယ်
ပျံသွားရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်....

လွယ်လွယ်နှင့် ငွေရှာ၍ရနေချိန်တွင် မရုပ်ခနား ရွာဖြေ
ပင်သည်ဟု သူ့အနေဖြင့် ထင်မြင်မိသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဦးအာကာက အံ့ဩသွားသော မောင်ထက်လူအဖြစ်ကို
ထင်မြင်ပုံဖြင့် ခပ်သွဲသွဲပြုံးလိုက်၏။

ပြီးမှ သူက-

'ဦးလေးစိတ်ကူးထားတာ အစ်ခုရှိတယ် ငါ့တူမဲ့'

ဟု ပြော၏။

မောင်ထက်လူက-

'ဦးလေး စဉ်းစားထားတာ တယ်လိုလဲတင်၊ ပြောစမ်းပါဦး'

ဟု လဲလဲဇောဖြင့် မေးလိုက်ရာ...

ဦးအာကာက-

'မင်းက မနက်ဖြန်မှာ ရွာကိုတွေ့ပြန်ဦး မောင်ထက်လူ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရွာကိုပြန်ရမယ်တုတ်လား ဦးလေး'

'အေး...မနက်ဖြန်မှာ ငွေနှစ်ထောင်ယူသွားပြီး မင်းရဲ့ မိဘတွေကို ကန်တော့ခဲ့ပါ။ မစင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းဖြစ်ပေမယ့် ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုရွာတွေက တရားနည်းလမ်းကျတယ်လို့ ဦးလေးတော့ ယူဆတယ်။ ဒီထောင့် အိပ်ဖြစ်ဖြစ် ချွဲ့တဲ့ရွာတို့ မင်းရဲ့ မိဘတွေကို လောလောအာယ် အဲဒီငွေနဲ့ သွားပြီးကန်ထောင့်ခဲ့ပါ'

မောင်ထက်လူ မငြင်းသာမော့စွပေး

ထိုကြောင့် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်ရရှာ၏။ နောက် ဦးအာကာက-

'တစ်ခုတော့ရှိတယ် မောင်ထက်လူ၊ မိဘတွေနဲ့ ရွာကလူတွေ ဓမ္မရင်တော့ အခုဆိုရင် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သစ်စက်မှာ မန်နေဂျာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့တော့၊ အခုလို ဖွာရတက မင်းမိဘနှစ်ပါ။

ဟာ သူ့သားကို ဖဲဝိဇ္ဇာကစံယောက်အဖြစ် မသိချေောင်လို့ပါ။ မတယ်ယာလို့ လိမ်ညာရခြင်း သဘောထားပေါ့ကွာ'

ဟု ပြော၏။

မောင်ထက်လူက ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးလျှင် သူက...

ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးမှာတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ပြောမှာပါ။ ကျွန်တော် ဝတ်ပုံစားပုံနဲ့ ဂိုက်ဆိုက်တွေကိုသာ မြင်ရရင် ဖေဖေနဲ့ အမေမေ စာရမ်းကို ဝမ်းသာရှာမှာပဲ ဦးလေး၊

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးအာကာက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်သည်။

'အေးပါ၊ ငါ့ကလဲ သူတို့ဝမ်းသာစေချင်လို့ လွှတ်လိုက်ရတာပါ။ မင်းဆန့်နဲ့ ရွာမှာအဖျင်းပြေ ပျော်သလောက်နေဦးပေါ့။ ပြီးမအေးအေးအေးအေးဆေးဆေးပြန်လာခဲ့ပါ။ သုံးဖို့လဲခေလောက်လောက် ငွေ ယူသွားနော်'

မောင်ထက်လူမှာ မိမိစာပေါ် သားအရင်းတပျ ချစ်ခင် ရွာသော ဦးအာကာ၏ ဓမ္မစနာစေထွားများကို တေးတော ဆင်ခြင်မိကာ ခမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်လျက် မျက်ရည်များ ဝေ့ဝဲ လာရလေသည်။

လိုနောက် မောင်ထက်လူက...

'ကျွန်တော်တို့ ရွာကိုပြန်နေစဉ် အတောအတွင်း ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ နေခဲ့ရမှာပေါ့နော်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအာကာက...

ဦးဖေးအတွက် ဖိသိမ့်ပူပန် နှစ်သက်လို့ မင်း ရွာကို သွားနေစဉ်အတွင်းမှာ ဦးဖေးက ဥပုသ်ခက်ရှည်မောင်မယ် အစီဥပုသ်ခက်မယ်ပေါ့ကွာ၊ ဦးဖေးမရုံးခြေက ကန်လှနိုးပျံ ဆိုပါတော့

ဟု ပြောသည်။

မောင်ထက် ပူ လှနိုးစွာဝမ်းသားသွားရပေသည်။

အကြောင်းသော်ကား...

မိမိသိသမျှ အကုသိုလ်များနှင့် အဆုံးအရှည်ခံရသူသား ဦးအာကာကမ်းယောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့နှင့် မေ့လျော့ခြင်း နောင် အကျိုးအက်များ ကောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသော အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုကြောင့် မောင်ထက်လျှော့...

'ဟာ... ဒီအကြောင်းရအား ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးဖေးရား၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ဥပုသ်ခက်မှာ ထားခန်း ဝပ်ပုသ်ခက်ထက်...'

ဟု အားတက်သော မေးလိုက်၏။

ဦးအာကာက နက်နက်နဲ့နဲ့ ခြိမ်းမားတန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ...

'သရက်တောကျောင်းတိုက်က ဦးဖေးနဲ့သိတဲ့ မို့သုဂတိ ထစ်ပါးရှိတယ်၊ အဲဒီရပ်မှာ အေးအေးအေးအေးအေး ရှိတော့'

အဲဒီရပ်မှာပဲ ရည်ရွယ်ထားတယ် မောင်ထက် ပူ၊ ဦးဖေးက အိမ်ကိုတခါ ကျေဘော့ခတ်ပြီး တရားခန်းသွားဝင်မှာ မောင်ထက်လူပြန်လာရင် အိမ်အဝင်ခေါင်းအောင် ကော့ပိုက်စံချောင်း ယူသွားပါလေ'

ဟု ဆိုသည်။

မောင်ထက်လူက ချောင်းထစ်ချက်ညီဝီလျက်...

'ဟုတ်ကဲ့... ဦးဖေး'

ဟု... ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဦးအာကာက...

'အခြား... မောင်ထက်လူ'

'ဗျာ... ဦးဖေး'

'မင်းပြန်လာရင် မင်းအနေနဲ့ ဦးဖေးဖေး လုပ်ရမယ် အသွယ် အစ်ခက်ကို ဦးဖေး အဆင်ထင့် စီစဉ်ထားလိုက်မယ် ဟုတ်သား'

'ဘာအလုပ်များပါလိမ့်ဦးဖေးရယ်'

'ဟဲ ဟဲ... မော်တော်ကားပြင်တတ်အောင် ပုံရေ့ပုံ ပေပုမယ်အလုပ်လေကွာ'

ဟု ဦးအာကာက ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်ထက်လူ ငါ့မိခင်က သင်တော်ဆီပဲသို့ ဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။

ဟိုအခါ...

ဦးအာကာက သရက်တောကျောင်းထိုက်အနီးရှိဖိုးသူတော်အရပ်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

အိပ်ရာထဲပိတ်နှင့် လျှောက် ဝတ္ထုအချို့ တစ်ဖန်သုံးစွဲရန် ငွေစာအနည်းငယ် စသည်ဖြင့် ဟူဆောင်ရန်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ပြင်ဆင်လျက်မှပင် လွန်ခဲ့သောနှစ်က ထူးဆန်းစွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ၎င်း၏အဖြစ်ကိုပြောပြောရင်း ဤ သတိရမိပေးတော့သည်။

ထိုစဉ်က ကျန်းပြန် ဦးအာကာမှာ ကုန်းပတ်သင်္ဘောပေါ်မှ အဆင်းတွင် ရွာကိုသည် မပြန်လိုသေးပဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၌ တစ်မြောက်ထားသမျှ ဖြစ်လာပြီး ငွေကြေး အဆင့်အတင့် ရှာဖွေလိုသည် ဖြစ်ရကား၊ လောလောဆယ် တည်းခိုနိုင်မည့် နေရာရှာဖွေတစ်ခုကို ကြံဆတော့တော့လျက်ရှိနေပေသည်။

ယင်းအခိုက်ပိုက်ထဲမှ တကြုံတုံကြုံ ဖြစ်လာသည်တွင် အလောင်မှတ်သိပ်နေသည်ကို ဦးစွာ သတိရလျက် ဈေးသက်သာမည့် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မျက်စိတောင်းမှောက်လေ့လာအကဲခတ်လိုက်ပေသည်။

ဦးအာကာက ပိုလ်းစာထောင် ဆိပ်ကမ်းဘတ်မှ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လျှောက်လာလျက်မှ ၎င်း၏ မျက်စိများကို အလစ်ခပေးတဲ့ လူရှင်း၍ ဈေးသက်သာမည့် ထမင်းဆိုင်များကို အကဲခတ် လေ့လာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အတန်အသင့် ခရီးတွင်လာသည်၌ မမျှော်လင့်လော အမြန်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ကြုံလိုက်ရလေသည်။

လုံသည်ကား ပုတ်ကရက် ၎င်း၏ နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူအုပ်သည် လှုပ်လှုပ်ရွှရွှ ဖြစ်နေပြီးလျှင် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသံထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ဖမ်းဆီးကြပါ၊ အရှေ့က ပြေးလာတာ ခါးပိုက်နီကပါဗျာ...’

‘ဟုတ်ဘယ် ခါးပိုက်နီကပါဗျာ...’

‘ဖမ်းကြပါ...ဆီးကြပါ’

လူအုပ်ကြီးက စောင့်နှင့် နေနှင့် ပြေး၍ လိုက်လာကြသည်။ သို့သော်...

အရှေ့မှ ပြေးနေသူကို မမြင်ရပေ။

‘ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဘာပဲလိမ့်’

မခံနိုင်သော မှုခင်းကြောင့်သာ အောင်ကျ သွားရသလို မျက်ကုန်းပါး မဝရွာသော် ဦးအာကာမှာ နောက်ဘက်မှ ပြေးလာသည့် လူအုပ်ကြီးကိုအကြောင်သားဝေးကြည့်ရင်း ကျောက်ဂြုပ်တစ်ရွပ်ပမာ လှုပ်လှုပ်လျှောက်၍ နေလေသည်။

၇၆ သူရိန်ဆွေ

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးအာကာနှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာရှိ လမ်းခဏားမှ လူတစ်ယောက်က...

'ဟေ့လူ့ ပြေးပါတော့နား၊ မပြေးရင် ခင်ဗျားကို သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ပြေး...ပြေး'

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ဦးအာကာကြောင်လျက်ရှိနေဆဲပင်။

လူအုပ်ကြီးက တွေ့ရာကြုံရာလက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ပြီး လွှားလာရာ တစ်ထက်တစ်စ ပိုမိုနီးကပ်လာခဲ့ဈေး

'ပြေး...ပြေး၊ ခင်ဗျားပြေးတော့၊ မိရင်မလွယ်ဘူးနော်'

ဦးအာကာက ထိုအသံကို အဆိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည့် တွင် ရုပ်ဒုက္ခယော ခြေထောက်မျှားကို ရှေ့လွှားလှက် ဘုမယိဘမယိဖြင့် ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးလွှားလိုက်မိခဲ့တော့သည်။

သူ့ခြေလှမ်းများက သူ့လက်လွန်းလွှာ ညှင်း

သို့ရာတွင် အခန္ဓမှ ရှိနေသူများက ထုတ်ချား၊ အုတ်ခဲအစ အနုများဖြင့် ဦးအာကာကို ဆီး၍ ပစ်ပေါက်ပျက်နှက်ကြ၏။

ဦးအာကာက ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ရှောင်တမ်း ပြေးလွှားခဲ့ရာ ကံကောင်းတောက်မေ့ဖြင့် အုတ်ခဲချွန်တစ် ချက်ကလေးမျှ မထိခဲ့ပါဘူး။

ရှို...ရှို...
ရှို...ရှို...

'ဟေ့...ရှေ့ကပြေးနေတဲ့ကောင် ရုပ်ခမ်းရုပ်ဟေ့'

မည်သည့်အချိန်က ရောက်လာမုန်းမသိသည့် ဂေ၇ရခါး ပုလိပ်များက နံပါတ်ထုတ်များဝင့်၍ တစ်ခုပုံ ပြေးလိုက်ကြပြန်သည်။

ထိုကြောင့်...

လူအုပ်နှင့်ဂေ၇ရခါးစစ်ပုလိပ်များနှင့် တစ်သားတည်း ရောတွေးသွားပေးတော့၏။

ဦးအာကာ မရပ်ရဲနေသည့်ပြင် ယခင်ကထက် ပိုမြန်စောင့်တက်ထက် ပြေးသွားပြန်လေ၏။

သို့ရှိစဉ် ဦးအာကာမှာ လှေကားတိုက်မိသောကြောင့် လမ်းပေါ်၌ထိကျကာ လိမ်ဆင်းသွားရှာရသည်။

'အို'

ခင်းငါးပတ်လိမ်ဆင်းသွားရင်းမှ ဆားတင်း၍ ထလိုက်ချိန်တွင် တစ်ဖက်မှရောက်ရှိလာသည့် ပုလိပ်များက ဦးအာကာကို ပိုင်းထားလိုက်ကြလေသည်။

'ကဲ...ခါးပိုက်နိုက်မင်းပြေးလို့ လွတ်သေးခဲ့လား၊ ဝါကောင်ကိုကြီးချုပ်ပြီး ဖမ်းခေါ်ခဲ့ယော့၊ ဌာနာရောက်မှအကြောင်းပြုပုတားပေါ့'

ဟု ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် တူသကဲ့ ပုလိပ်အမှုထမ်းများကိုပြောလိုက်သည်။

ဦးအာကာကို ပုလိပ်အမှုထမ်းများက ကြီးဖြင့်ချည့်နှောင်ပြီးချိန်တွင် လူအုပ်ကြီးက ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

လူအုပ်ကြီးက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရပြန်ကာ ဦးအာကာကို လိုက်ဖက်လာရုံက ရိုက်နှုတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။
သို့စေသာမူ....

ပုလိပ်အမှုထမ်းများက ပီစီမှတ်၍ လူစုခွဲစေသည်။ နေ့က နံပါတ်တုတ်များ ဘဝင်ဝင်လုပ်လိုက်မသာကြောင့် လူအုပ်ကြီး မှာ တစ်စစပြိုကွဲသွားနေတော့သည်။
ကဲ...ကိုယ့်လူ၊ ငြိမ်ငြိမ်ဆက်သက် လျှောက်စမ်း

ပြောပြောဆိုဆို ဝေပုလိပ်များက ဦးအာကာကို ဝတ် တဲဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားရာ လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တစ် ပေါတ်ပြောဆိုလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြောပေတော့သည်။

ဦးအာကာမှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် အခြောက်ထိုက် ခံလိုက် ရခြင်းအား စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အာခေါင်ဖျူး၊ ခြောက်ကပ်ကာ လဲကျသည့် အချိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည်။

သူရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကို လမ်းလျှောက်လျက်မှ စကားပြော ရန်ကြိုးစားသေး၏။
သို့သော်....

အသံက ထိုးဝထွက်မလာပေ၊ ထိုကြောင့် ပုလိပ်အမှုထမ်း များခေါ်ဆောင်ရာနေ့ကဲ့သို့သာ ဒဏ်ပေးလိုက်ပါလား ခွဲနေပေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာ လူအချို့က ကြိုးကန်းလန် နှင့် ဦးအာ ကာကို ကြည့်သွားသည်များသာ ဖြစ်လေတော့၏။

ဦးအာကာမှာ မိမိအပြစ်အတွက် ခံပြင်းသည်ထက် ရှက် ကည်က ပိုလှသည်ဟု သင်မိသည်။
တစ်နေရာတွင် မိုးသုတော်တစ်ဦးက ဦးအာကာကို မိုက်

ကြည့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။
ဝင်းဖိုးသူတော်က ပုလိပ်များကို ထုံးဝဂဂစိုက်ခြင်း မရှိဘဲ

ဦးအာကာကိုကြည့်ကာ....
လိုက်သွား...လိုက်သွား၊ ဘာမှမပုန်း၊ မကြာခင် ကျုပ်သား

ပယ်ခံကာ
ဗျေ ဆိုသည်။
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပြောလိုက်သော မိုးသုတော်၏ စကားကြောင့်

ဦးအာကာမှာ ကြောင့်စိစိဖြစ်လျက် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရလေ ကျပ်။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်က....
ဟေ...လူ၊ မြန်မြန်လျှောက်စမ်း၊ နိန္ဒီ ဆိုရင်နံပါတ်တုတ်ခွဲ

ပေးသွားလိမ့်မယ်
ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ရာဇဝတ်အုပ်က မိုးသုတော်ကိုလည်း ဝေါဟာရက်

ကပြန်သွားထားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
ဦးအာကာမှာ မိုးသုတော်ကို ဘစ်ချက် ကြည့်ပြီးနောက်

နံပါတ်တုတ်နှင့် အချိတ်မခံရရန် ခြေလှမ်းများကို ခပ်သွက်သွက်

ပြုလေတော့သည်။
ပျံ့သွားဖြင့်....

မကြာမီ ဂတ်တဲဘီ ဆောက်လုပ်ကြသည့်တွင် ဘေးပဲ့ပုလိပ် ယူနိုင်းဖောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်က ရာဇဝတ်အုပ်စား...

‘ဟေ့...ဆရာတို့၊ ပတ္တမြားရောင်လှည့်ရာက ပြန်လာကြပြီနော်၊ ဒီတဖူးခံ ဘာအဖွဲ့နဲ့လဲ ဆရာ’

ဟု မေးရာ ရာဇဝတ်အုပ်က...

‘ခါးပိုက်နှိုက်လေ စာသင်ကြီး၊ ဆိပ်ကမ်းမှာနှိုက်ပြီးအပြေး ကျုပ်ပုံနဲ့ တိုက်တိုက်ခိုင်ခိုင် တိုးနေတာပဲဆိုပါတော့ကဲ...ကဲ သူ့ကို အချုပ်ထဲထည့်လိုက်’

ဟု ဆိုသည်။

ဦးအာကာကရှင်းပြရန် ကြိုးစားသည်။

‘ဆ...ဆရာ၊ ကျွန်...ကျွန်တော်’

‘ရေညှိနဲ့ ကဲကွာ’

‘ပြန်’

‘အား’

ဦးအာကာက စကားမဆုံးမီ ရာဇဝတ်အုပ်လက်က ဦးအာကာ နှုတ်ဆီအိမ် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုကြောင့် မျက်လုံးထဲတွင် မီးဝင်းဝင်း တေးကဲသွားရလေ သည်။

ပြီးလျှင် ရာဇဝတ်အုပ်က...

‘မင်းတို့လို ခါးပိုက်နှိုက်တွေကို အကြောင်းပြနေတဲ့ လုပ်၊ မတော်ဂတ်တဲက ရာဇဝတ်အုပ် မမောင်ချုပ်ဆိုတာ ဝါပေါ့၊ မင်း ကြားဖူးသူလား’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဦးအာကာမှာ လွန်စွာဝေသာလွန်နေသည် မှန်သော်လည်း ပြန်ယည်၍ စကားမပြောတော့ပေ။

အကယ်၍ ပြန်ပြောခဲ့သည်ရှိသော် သက်မြန်ပုံရသော ရာဇဝတ်အုပ်မောင်ချုပ်က ထပ်၍အုပ်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့နောက်

ရာဇဝတ်အုပ်က ဝေပြာပုလိပ်တစ်ယောက်ကို အဖိန့်ပေး လိုက်သည်။

‘ဟေ့...သူ အိတ်ထဲမှာ ရှိတာမှန်သမျှ နှိုက်ပြီး စာသင်ကြီး စားပွဲပေါ် တင်ကြစမ်း’

ဝေပြာပုလိပ်က ချက်ချင်းပင် ဦးအာကာအိတ် ဆထွင်းမှ ပစ္စည်းများကိုနှိုက်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

လက်သာလည့် ပစ္စည်းများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါ လေသည်။

ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်၊

ရေနှစ်ရာကျပ်၊

မေ့ညှပ်တစ်ခု၊

ကျွန်းမင်းကြီး၏ သွတ်ဝဲရမ်း စာရွက်တစ်ရွက်၊

ရာဇဝတ်အုပ်က ထိုဆရာများထဲမှ ရေနှစ်ရာကျပ်ဆို၍သာ ဖျက်လုံးများကို ရှေ့ရှုထားပုံဖြင့် မကြာခဏဝေဝဲ၍ ကြည့်ရှု ပုဒုသည်။

၈၂ ရွာရီရီဆီ

‘ခေတ္တလူ ဦးအာဟိုင်းဆီရင်တော့ ခင်ပျားလွတ်ချင်ရင် လူတံ
နှိုင်းသေးဘယ်’

ဟဲ့ ပြောကော့ ပုလိပ်စာသင်ကြီးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်
ကြဘယ်၊

ဦးအာကာက...

‘ကျုပ်ကိုထပ်ပြီး မရိုက်ပါနဲ့ခဟေ့ဗျာ’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

သူဇဝတ်အုပ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်
စာရွက်ကို ဆွဲယူမတ်ရှုလိုက်သည်။

ပြီးမှ ထူထ...

‘ဪ ဟဲ... လတ်စသတ်တော့ ခင်ပျားက ကျွန်းကျအကျဉ်း
သား တစ်ယောက်ကိုး၊ တစ်ခန္ဓကမူလွတ်တယ်၊ အခုတစ်ခါ
ခါးပိုက်နိုက်တဲ့ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်တယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူး
လော့’

ဟဲ့ ပြော၏၊

ဦးအာကာက...

‘ကျုပ်က ကျွန်းကလွတ်လာတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်
တော့ မှန်ပါတယ်၊ ခါးပိုက်နိုက်မှုကိုတော့ မကျူးလွန်တာ
အမှန်ပါပဲဆရာ’

ဟဲ့ ပြောသည်၊

အိုင်ဆီခန်းထိုက်နှင့်ဘက်မဟူသို့တက်လို့ ၈၃

‘လက်ဆုပ် လက်ကိုင်မိတာတောင် မှန်လာဥလှင်ဦး ကွာ
ကဲ’

‘ဖြောင်း’

‘သား’

ပြောပြောဆိုဆို ရာဇဝတ်အုပ်က ရှုတ်တရက် လွဲရိုက်လိုက်
ပြန်သည်။

သို့အတွက် ဦးအာကာမှာ နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့လျက် သွေး
များ စီးကျလာတော့သည်။

ဦးအာကာ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သွေးစများကို ခါးထုတ်လိုက်ရင်းမှ ရာဇဝတ်အုပ်
ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ပိုမို ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကိုအာန်ပြီး ထိုက်ခိုက်ချင်တဲ့သဘောနဲ့
ပြုမိတာပေါ့လေ၊ မောင်ချင်အကြောင်း ပြုရသေးတာပေါ့
ပျား၊ ဟဲ ဟဲ’

‘ပြောင်း’

‘လှုပ်’

‘ပြန်’

ထုတ်သံပြောင်လှသောရာဇဝတ်အုပ်က စိန်ပေခါနှင့်မကြား
ထုတ်သံပြောလေတော့၏။

သို့စေကာမူ ဦးအာကာက လုံးဝအော်ဟစ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ နေပူ၍သာခံနေလိုက်သည်။

မည်သို့ဖြစ်သည်မသိပေ။ ရာဇဝတ်အုပ်က ရှိက်နှုတ်ခြင်းကို ချက်ချင်းရုပ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဂေ၂ ဂုပုလိပ်တစ်ယောက်အား....

'သူ့ကိုအချုပ်ထဲထည့်လိုက်'

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပေ၏။

ဂေ၂ ဂုပုလိပ်က ဦးအာကာကို အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ သွင်းရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပင် ဂုတ်တဲအတွင်းသို့ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ယင်းလူစုကို ဦးအောက်လာသူမှာ ဆိပ်ကမ်း၌ တွေ့လိုက်ရသော ဖိုးသူတော်ဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစဖွယ် သိရှိကြရတော့သည်။

ပိုမိုထူးဆန်းသည့်ကား ဖိုးသူတော်သည် လူနှစ်ယောက်ကို လက်ထိတ်ဖြင့်ခတ်၍ နေ၂ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်အမှုထမ်းများ အံ့ဩ လျက် ရှိ စဉ် ဝင်လာသည့် ဖိုးသူတော်က....

'ဒီမှာ ကိုမောင်ချုပ်၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ ခါးပိုက် နှိုက် တံဆေးခံအစစ်ကို ကျုပ်ဖမ်းခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျား ဖမ်းထားတဲ့ သူဟာ လူ့ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ။'

ဟု ဆို၏။

ဦးအာကာမှာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားရသည်မှာ ပြောဖွယ်ပင် မလိုတော့ပါချေ။

ထိုအခိုက် ဒေါသပြေဟန်မရှိသေးသော ရာဇဝတ် အုပ်ကိုမောင်ချုပ်က....

'ဖိုးသူတော်က ဖိုးသူတော်လို့မခနဲဘူး။ ခါးပိုက်နှိုက်ပမ်းလာသတဲ့။ အရပ်က ကြားလို့မှ မလျှော်ဆိုတာလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်အလုပ်ကို လာရှုပ်တဲ့အတွက် ဖိုးသူတော်ကော ဘာသောနားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုပါ အချုပ်ခန်းထဲ သွင်းရလိမ့်မယ်'

ဟု ဆိုသည်။

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

သို့သော် ဖိုးသူတော်က မမူပေ။

ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရင်းမှ လွယ်အိတ်ထဲနို့ ကတ်ကြေးစီးက ရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီးသကာလ စီးကရက် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလျက် တန်ပါဝါ မီးညှိဖွာရှိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ပြီးမှ ဖိုးသူတော်က....

'ဒီမှာ ကိုမောင်ချစ်၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို ဒီလို ရာထူးမှာ မထားသင့်တာအမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားဟာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေအပေါ်မှာ နှိပ်ထက်စီးနှင်းဆက်ခွင့်ပေးတတ်သလို အမှန်အမှားကဲ့သို့ ခွဲခြားခြား မကြည့်တတ်ဘူး။'

၆၆ သူရိန်စေတီ

အမှုတစ်ခုဖြစ်လာရင် တရားခံ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားထင်တဲ့လူကို... အဲဒီအမှုရဲ့တရားခံ လုပ်လိုက်တာ ချည်းပဲ၊ လုပ်မှာပေါ့လေ....

‘အဲဒီလူအပေါ်မှာ ခင်ဗျား လာဘ်ရရေးအတွက် ကြိုးစား မှုစကိုး၊ မါတွေ ကျုပ်တို့အားလုံးသိထားပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျား က ကျုပ်ကိုပါ ခြိမ်းခြောက်နေသေးတယ်...’

‘အေးလေ... ကျုပ်ပဲ အချုပ်ထဲ ပင်ရမလား၊ ခင်ဗျားပဲ မကြောခင် တစ်နေ့မှာ အလုပ်ပြတ်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရ ဆေးကာပေါ့၊ လောလောဆယ် ကျုပ်အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ဟို လူကို ကြိုးမဖြုတ်၊ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ဟု လေအေးအေးဖြင့် ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလိုက်လေတော့ သည်း

ဖိုးသူတော်၏ အသံမှာ ဩဇာသံတုံ့ ဆိုရမည် ဖြစ်ရကား၊ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုမောင်ချုပ်နှင့် ပုလိပ်အမှုထမ်းများမှာ အာ စေးထည်ထား ခံရသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိကြ ပေသည်။

သို့သော်...
ဖိုးသူတော် စကားအဆုံးတွင် ရာဇဝတ်အုပ်က...
‘အောင်မယ်...လူပါးဝလို့ ဒီလောက် ဖြစ်လှတဲ့ဖိုးသူတော်’
ဟု ဆိုတာ ၎င်း၏ အကံကို မြှောက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။
ဖိုးသူတော်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ...

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထခြားလူကို ရိုက်လို့ရရင်ရမယ်၊ ကျုပ်ကို နည်းနည်းလောက်ရိုက်မိတာနဲ့ ချက်ချင်းအလုပ်ပြတ်ပြီ မှတ်ပေ တော့...’

ဟု ပြောလိုက်၏။
ရာဇဝတ်အုပ် လက်ပြန်ကျသွားသည်။
နောက် ပါးစပ်ယလျက် အံ့ဩနေလေသည်။
ပြီးမှ ၎င်းက...

‘ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တော့ ထယ်ပြောတာကိုး၊ ခင်ဗျားကို ရိုက်ရင် အလုပ်ပြတ်ရအောင် ခင်ဗျားက ဘာမို့လဲ ဖိုးသူတော် ဝတ်နဲ့ မို့လို့ပေါ့၊ နို့မို့ ဆိုရင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ခဲပြာလိုက်မယ်’

ဟု ဆိုသည်။
ဦးအာကာအပါအဝင်လက်ထိတ်ခတ်ထားခံရသူနှစ်ယောက် နှင့် ပုလိပ်အမှုထမ်းများက ဖိုးသူတော်ကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့် ရှုလျက်ရှိကြသည်။

ထိုအခါ...
ဖိုးသူတော်က စီးကရက်ကိုလှည့်ပပဖွဲ့၍လှိုက်လှိုက်ပြီးနောက်...
‘ခင်ဗျား သိချင်ရင် ပြောပြရသေးတာပေါ့ ကိုမောင်ချုပ်၊ ကျုပ်နာမည်က မူးသားတဲ့၊ မိအိုင်ဒီရိုးကထွက်လောက်စို့ထောက် ကရာရှိ မူးသားတဲ့’
ဟု ပြော၏။

၈၈ သူရိန်ဆွေ

'ဗျာ...စီအိုင်စီက မှူးသာ ဟုတ်လား...၊ စုံထောက်အရာရှိ အိုင်အိုနန်းလုံက ရဲ့ လက်ထောက်အရာရှိပေါ့ ဟုတ်လား'

ဖိုးသူတော်က ခေါင်းညိတ်၍...

'ဟုတ်ပြီလားဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်သာကြားဖူးပြီ၊ ကျုပ်ကို တွေ့ဖူးပုံ မရပါလား၊ ကျုပ်က ဆိပ်ကမ်းမှာ ရုပ်ဖျက် ပြီး လျှို့ဝှက်ဘာဝန်တစ်ခုနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လာကြည့်နေခိုက် ခါးပိုက်နှိုက်မှုကို အစအဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုပါစေဘူး'

ဟု ပြော၏။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုခမောင်ချုပ် ဗျာလိန္ဒာ ဆီးရွက်က အတစောအတတ် လေးဝယ်သွားရသည့်။

သို့သော်...

၎င်း၏ ဝန်ကိုယ့်ဖို့ အနေအထားပြင်...

ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောတိုင်း ယုံမယ်တင်လို့လား၊ ခင်ဗျားကို စုံထောက်အရာရှိ အယောင်ခေောင်မှုနဲ့ ဖမ်းရမယ်'

ဟု ထပ်မံ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေး၏။

ဖိုးသူတော်က ရယ်၏။

ပြုံးလျှင် ဖိုးသူတော်က...

'စီအိုင်စီရုံးကို တယ်ယီဖုန်းဆက်ချင် ဆက်ကြည့်ပေါ့၊ ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား မကြာခင် တိတိကျကျသိရမှာပေါ့၊ ကျုပ် ဆိုက်ကားယမားတစ်ယောက်ကိုစာရေးပေးပြီ၊ လူတစ်ယောက်

အိုင်အိုနန်းလုံကနှင့်ဘက်မတူတဲ့တက်လူ ၈၉

ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ သူမကြာခင် ရောက်သာရင် ခင်ဗျား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမှာပေါ့'

ဟု ဆိုလျက် စာသင်ကြီး၏ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ပေးလွှဲထိုင် လိုက်လေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုတချုပ်တစ်ယောက် ဘာပြော၍ ပြောရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုကြောင့်...

ခေါင်းကိုသာ လက်ငါးချောင်းဖြင့် တလျှင်းပျင်း ကုပ်လိုက် ပြီးသည်။

ဦးအာကာမှာ ဖိုးသူတော်ဝတ်စုံနှင့် စုံထောက် အရာရှိ ကျုပ်မိမူးသာကို ကျေးဇူးတင်သည်နှင့်အမျှ ဟန်ပန်ကိုကြည့်၍ လည်း လွန်စွာအားရလျက် မှီပေတေး၏။

သို့ရာတွင် လက်၌ ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကို ခုတ်ဖြေ ပေးသေးပေ။

ယင်းအချိန်မှာပင်...

ဂုဏ်တဲခေတ္တ တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီးရပ်လာပြီးနောက် ခေါင်း ကုံးဆံတောက်နှင့် ဘဇလဇာကုတ်အင်္ကျီ အကောင်စား ဝတ် ထင်တားသူ လူတစ်ယောက်က ဂုဏ်တဲအတွင်းသို့ ဟန်ပန်ပါ ဂင်ရောက်လာလေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုတချုပ်က ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ...

ဟာ... ဆရာဖိုးတုတ်ပါလား၊ မဟာစမူးစာလားထူးလှချည် ဟား၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်'

၉၀ သူ့ရိုက်ဆွေ

ဟု မျက်နှာချိုသွေးလျက် ခေ ယုယ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်
လေသည်။

ထိုအခါ ကိုဖိုးတုတ်ဆိုသက....

ကျုပ်မိတ်ဆွေ စီဒလက်အရာရှိတစ်ယောက်က ပိဂတ်တံ
ကို အမြန်လာခဲ့ပါဆိုပြီး စာရေးပေးလိုက်လို့ အာခဲရတာဗျ
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြောရင်း ဖိုးသူတော်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သို့ရာ
တွင် ထိုလူက ဖိုးသူတော်ကို သတိပြုမိပုံမရပေး
ထိုကြောင့် ဖိုးသူတော်က....

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ရေးလိုက်တာပေါ့'

ဟု ပြောသဖြင့် ကိုဖိုးတုတ်ကလှစ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-
ဟာ... ဆရာမူးသာ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဦးပြည်ကလဲ
ပြောင်လို့၊ ဖိုးသူတော်အဝတ်အစားနဲ့ မနည်းကို ရင်ဖမ်းယူ
ရတယ်၊ ဘာလဲ... ပြဇာတ်ကမလို့လားဗျ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့'

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလို လေသည်။

မည်သို့ဖြစ်သည် မသိပေး

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘချုပ်မှာ မျက်စိမျက်နှာ အကြီးအကျယ်
ပျက်သွားရပေတော့သည်။

ဂျပင်မူးသာခေါ် ဖိုးသူတော်က ရာဇဝတ်အုပ်ကို လက်
ညှိုးထိုးညွှန်ပြလျက်....

'ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဆိုတာ မိပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
ကိုဖိုးတုတ်'

ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ကိုဖိုးတုတ်က....

'မပြောစရာလိုဘေးလား၊ ဆရာရယ်၊ သူ့လူပုလိပ်ဘက်ကလူ
တစ်ယောက်ပဲဟာ၊ စီထိုင်ဒီရုံးက စုံထောက်အရာရှိ ဂျပင်
မူးသာဆိုတာ သိမှာပေါ့'

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဂျပင်မူးသာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်....

'ကဲ... ဒီမှာ ဟိုခေမင်ချုပ်၊ ခင်ဗျားကြားပြီ မဟုတ်လား၊
ကပြစ်မရှိတဲ့လူကို လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဒါအမိန့်ပဲ'

ဟု ခပ်တင်းတင်း ဆိုလိုက်သည်။

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့'

ရာဇဝတ်အုပ် လေသံပျော့သွားသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်
ပြီးတာကာလက်မှ ကြီးများကို ပြောပေးလိုက်၏။

ဂျပင်မူးသာက....

'မိန့်စစ်ယောက်ဖာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေပဲ၊ သူ့တို့ကိုစစ်ခေးပြီး
ပဲဗျားကြိုက်သလို အရေးယူနိုင်တယ်'

ဟု ထပ်မံပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ'

ပြောပြောဆိုဆိုရာဇဝတ်အုပ်ကိုဘချုပ်က 'ခေါ်သကြီးမသာ
ကျားကြီးအသွင်မှ အိမ်မွေးကြောင်ကလေးကဲ့သို့ ချက်ချင်း
ပြောသွားကာ တရားခံနှစ်ယောက်အား လက်ထိတ်ဖြတ်၍

ကျုပ်ရန်းအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေသည်။

ပြီးတင် လိုဖိုးတုတ်ဆိုသက....

၉၂ သူရိန်ဆွေ

‘နေစမ်းပါဦး ဆရာ့သား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှနားမလည် ပါလား၊ တဆိတ်လောက် ရှင်းပြပါလား’

ဟု ပြောသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဂျမစ် မူးသားက အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို ပြောပြ လိုက်လေသည်။

‘ဪ... ဒီလိုကို ဟုတ်သယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူး၊ အခုလိုဆင် နိပ်အစိုးရရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက် မှာ အရာရှိဖြစ်နေသူတွေဟာ ကိုယ့်လူမျိုးကိုစွဲကိုးကွယ် တတ်နိုင် သမျှသက်သာအောင် ဆောင်ရွက်တတ်သလို ကျွန်တော်ထက် ထယ် ဆရာ့မူးသား’

ဟု ကိုဖိုးတုတ်က ဆိုလိုက်သည်။

မှတ်ချက်။ ကိုဖိုးတုတ်ဆိုသူမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ထိုခေတ် ထိုခေတ်က ရန်ကင်းတစ်မြို့လုံးတွင် ဟိုးတိုးကျေ၊ ကာ အထင်ကရဖြစ်ခဲ့သည့် လမ်းဖွတ်ဖိုးတုတ် ပင်ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူများ မဟုတ်ဘဲ စေရန် ဖော်ပြရပါမည်။

ကိုဖိုးတုတ်ဆိုသူ၏ စကားကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုးကျေ၊ မျက်နှာမူာ မည်းသွားရတော့သည်။
ဂျမစ် မူးသားကတို့သွား ပြီဖြစ်သည့် စီးတရက်ကိုခြေလှမ်း ဖြင့် နင်းချေရင်းမှ...

‘ဒီဗာ ကိုဖိုးတုတ်၊ ခင်ဗျားခေါ်ရတာ တခြားအကြောင်း၊ ယုံရိလို့ပဲ’

ကိုဖိုးတုတ်က လေးလေးစားစားဖြင့်...

‘ပြောပါ ဆရာ့မူးသား’

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျမစ် မူးသားက...

‘ကျွန်တော်တည်းခူထားတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ခင်ဗျားက လမ်းမတော်အပိုင်းက ကစားဝိုင်းနဲ့ တခြားဓုရိုက်မှုတွေက ရတဲ့ ဖွင့်တူအပေါ်မှာ ဟောဒီ မဖောင်ဘချုပ်ကို လစဉ်ငွေအချို့ ကို ပေးပေးနေရတာမို့’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအမေးကြောင့် ကိုဖိုးတုတ်မှာမည်သို့မျှ မဖြစ်သော်လည်း မူဇဝတ်အုပ် ပောင်ဘချုပ်မှာမူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွား မူပေးတော့သည်။

ကိုဖိုးတုတ်က ထူးခြုံမမျက်ပင်...

‘ဟုတ်ပါကလေး၊ ကျွန်တော်က ထစ်လက်နဲ့ နှစ်ဖက်ကွပ်လူတို့ကို ထားပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျမစ် မူးသားက ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးလျှင် သွက်...

‘ခင်ဗျားအခုလက်စပြီး မပေးနဲ့တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသိ ပါလား၊ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ အခွင့်အရေးကို အကြောင်းမဲ့ မပိုက်ပင်တတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း အခု

၉၄ လွန်နေ့

အစတိမ့် အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်းတွေ ပေါများပြီး လည်သုစား
နေတာပဲဟုတ်လား...

ကျွန်တော်လဲ ဒါတွေသိနေတော့ ပုလိပ်ဘက်က ဟောဒီ
လူလိုအနေထားမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်တွေရင်တောင် မသိကျိုးကျွန်
ပြုနေတာပါ'

'ဒီလူကတော့ လွန်လွန်းတယ်လို့ဆိုရမယ်၊ ကျွန်တော် သိ
သလောက်ပြောရရင်... ထောင်ကျနေတဲ့ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား
တစ်ယောက်ရဲ့လမ်းလေးကိုသိသမျှကမ်းမီးဖူးတယ်၊ တရားခံမဟုတ်
တဲ့လူသုံးယောက်ဟာ သူ့ကြောင့် ထောင်ကျ သွားခဲ့တယ်၊
တခြားအပြစ်မဲ့ လူအတော်များများ အရိုက်အနှက်ခံလိုက်
ရတယ်...

'လောလောဆယ် ဟောဒီမှာကြည့်...အပြစ်မရှိတဲ့ လိုလူ
ခမျာ ရိုက်နှက်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီ၊ လာဘ်လာဘယူတဲ့ နေရာမှာလဲ
နှာမည်ကြီးပဲ၊ သူ့အိမ်မှာသွားကြည့်၊ သူ့မိန်းမ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ
ရွှေမရှိဘဲနေရာဆိုတာ မရှိသလောက်ပါ၊ ဝါးကြောင့် ဓုတ်
လောက်အောင် လုပ်ရတာပါ၊ မကြာခင်အလုပ်ပြုတ်မပြုတ် ဆို
တာကတော့ သူ့ကိုစွဲပဲ'

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောကြားလိုက်သည်။
ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘချုပ်မှာ ထိုအခါကျမှ ပြုံးဖြူးပျာပျာ
ဖြစ်လျက်...

'ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ကိုသနားပါဗျာ၊ အလုပ်ပြုတ်အောင်
တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့'

ဟု အသနားခံ တောင်းပန်နေပေတော့၏။

'ဟား ဟား ဟား'
၎င်း၏ဖြစ်နေပုံကို ဦးအာကာမှ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်
ပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အားနည်းသူအပေါ် အနိုင်ကျင့်
ကတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ၎င်းအား ဖိနှိပ်နိုင်သူနှင့် ခေတ္တသည့်အခါ
ပိုင် ဝပ်စင်းနေသည့်အဖြစ်ကို သနားစဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ
ပြီးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

'ဟင် ခင်ဗျားက ဘာရယ်တာလဲ တောက်'
ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ဘချုပ်က ဦးအာကာကိုကြည့်ကာ၎င်း
ဟား လျှောင်ပြောင်ရယ်မောခြင်းအတွက် ခေါ်သတ္တကလျက်
ပျက်နှက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဦးအာကာက...

'ခင်ဗျား လူပီပီ လှုပ်ကြည့်လော၊ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ
ကျုပ်ဟာ ဘာအမှမကျားလွန်ဘူးဆိုတာ ဟောဒီကစုံတောက်
ကျန်ခဲ့ လူရိုက်လောကမှာ အထင်ကရဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ကိုဖိုး
ကျက်တဲ့ သိမြီးသားဖြစ်နေပြီ။

လူကောင်းတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ရိုက်နှက်ရင် ကျုပ်
ပိုင် ပီမိကိုယ်ကို ခုခံပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိထားပါ။
ကျုပ်ပြီး ကျုပ်ဟာ ကျွန်းကပြန်လာတဲ့ ပုပ္ဖုန်းနွေးရုံသေး
လေး၊ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်တစ်ခါသတ်ရမှာ သိပ်
မလွယ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိထားပါ'

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေ၏။
ကျုပ်ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘချုပ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားလျက်

၉.၆ သူရဲနဲပဆူ

လှုပ်မည့်လက် ရပ်သွားကာ နောက်သို့ပင် ခြေနှစ်လှမ်းခန့်ဆုတ်
သွားမိသည်။

'ဟား ဟား ဟား'
'ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘချုပ်အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ကိုမိုးထုတ်နှင့်
ဂျမေ မူးသားတို့က တစ်ပြိုင်နက် ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။
ဟို နောက် ဦးအာကာက...

'တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အကြွေးဆပ်မြစ်အောင်
ဆပ်ပါမယ်။ ကျုပ်ကလူသွတ်ပြီး ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဖြစ်ဖစဖို ကြီး
စားပါဘူး။ ဥပဒေဘောင်အတွင်းကပဲခင်ဗျားကိုခွဲခိုက်ဖြစ်အောင်
ရိုက်ပါမယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကြွေးကြော်လိမ့်မယ်'

ဟု ရဲခဲဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်လေတော့၏။
ဂျမေပါမူးသားက စားပွဲပေါ်မှ ဦးအာကာ ပစ္စည်းများကို
ပြန်ပေးရင်း ကျွန်းမှလူထဲဝရမ်းကို ဖတ်ရှုနေပေသည်။

မြီးမှ စာခွက်ကို ပြန်ပေးလျက်...
ခင်ဗျားဟာ ကံကောင်းထောက်မဲ့နို့ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်
ပြီး ရန်ကုန်ထို ရောက်လာရတာ ဦးအာကာ၊ ရက်ပတ္တိများပြား
တဲ့ ဘစ်ကျွန်းကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လွှားဖို့ ကြိုးစားပါ
တော့လို့ ဖိတ်ဆွဲတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် အကြံပေး
ပါဘယ်'

ဟု သတိပေးစကား ပြောကြားလေသည်။
ဦးအာကာက...

စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော်အသက်ထဲ ကြီးလှပါပြီ။ ဂျာ

တော် ရွာပြန်ပြီး ဇိနီးနဲသားကလေးဆီ သွားတွေမလို့...။ တပင်း
ဆာတာနဲ့ သက်သာမယ့် တမင်းဆိုင်ကို လိုက် ရှာ ရာ က ပီလို
အဖြစ်နဲ့ ကြိုရတာပါဗျာ'

ဗျ ပြောလိုက်သည်။
ကိုမိုးထုတ်က...

'ဆင်း ခင်ဗျားအဖြစ်က တမင်းမဆုတ် လက်သီးနဲ့ကြွနေ
တာကို။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ဟု ရယ်၏။
ဂျမေ မူးသားက...

အဖြစ်မုန်ကို ကျွန်တော်သာ တွေ့မြင်ခြင်းမရှိလိုက်ရင် သူ
မမျှာ အချုပ်ခန်းနဲ့ဆက်ပြီး ဖူးစာ ဆိုနေ ဦးမှာဗျ။ အယုတ်
ယား ဟား ဟား'

ဟု ဆို၏။
ထို့ကြောင့် ဦးအာကာမှာ ရှိတ်နှုတ်ခံထားရ၍ နားကျင်

နေသည့်ကြားမှ စိတ်လွတ် လက်လွတ် ရယ်မောလိုက်မိသေး
လေသည်။

ထို့စဉ် ကိုမိုးထုတ်က...

သွားကြမယ်ဆရာ၊ အဝတ်ပိုပါရင် မိုးသူပေးအဝတ်အစား
ပတန်နဲ့ ထဲဝတ်လိုက်ပါနော်။ ကြိုတုန်းကြိုက်တုန်း ဆရာနဲ့ ဗဟာ
ပီကျွန်းပြန်ကြီးကို ပြုစုပါရစေ။ သူ့မျှာလဲ အတော်အာနေ
မှာမှာပါ'

ဟု ဆိုလိုက်၏။
ထိုအခါ ကျမေ ဂျမေ မူးသားက မိုးသူပေးဝတ်ရုံ အောက်

၉၈ သူရိန်ဆွေ

ဘက်၌ လွယ်လာခဲ့သော လွယ်အိတ်ထဲမှ အသင့်ယူဆောင်လာ
သော အရုပ်ဝတ်တစ်စုံကို ထုတ်ယူဝတ်ဆင်လိုက်တော့၏။

ထိုသို့ဝတ်ဆင်ရင်းမှ ဦးအာကာအား....

ကျွန်းကပြန်လာတဲ့လူထစ်ဖောက်ဟာ ငွေနှစ်ရာကျော်ကျော်
ပါလာတာ အစောဆုံးတယ်၊ ဖဲဒီခေတ် ဘယ်ကရဟာလဲ ဦး
အာကာ'

ဟု မထင်သောကြောင့် မေးလိုက်ရာ ဦးအာကာက....

ကျွန်တော့်က သစ်တောဘက်မှာ တာဝန်ကျပါကယ်၊
ဖဲဒီက လှမ်းအနည်းငယ်နဲ့ ကျွန်းမင်းကြီးကကျွန်တော်ကိုခင်
မင်လို့ ဒီမှာသုံးစွဲနိုင်အောင်ဆိုပြီး ပေးလိုက်တာပါ'

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဪ အိုကိုး'

ဂျမ္မာမူးသကာ သဘောပေါက်သွားသဖြင့် အထက်ပါ
အတိုင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကိုဖိုးထုတ်က....

'ကျွန်တော် ဒီလူတွေကို အခုလကစပြီး ငွေကြေးကိစ္စ ရုပ်
ဆိုင်လိုက်ပါ့မယ် ဆရာမူးသာ'

ဟု ရုတ်တရက် ကတိပေးလိုက်၏။

မှတ်ဖွတ် : ပြိတ်သျှအစိုးရခေတ်ပုလိပ် အမှုထမ်းများမှာထို
ကဲ့သို့ပင် လာဘ်ပေးလာဘိယူ တံဖိုးလက်ဆောင်
ကိစ္စများဖြင့် အကျင့်ပျက်သူ များပြားကြောင်း
ပဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါပေ၏။

စာရေးသူ

ဆိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့ပတ်လူ ၉၉

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘချုပ်ထံမှ ဘက်ပြင်းချသ် လွှာပေါ်လာ
ကည့်ကို လူအားလုံး ကြားလိုက်ကြပေသည်။

ပြီးမှ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဘချုပ်က ဂျမ္မာမူးသကာအား....
'အကူအညီ ကျွန်တော်ကို ဘနားရင် ကျွန်တော်အလုပ်

ပေးအောင်လော့ မထုပ်ပဲနဲ့ဆရာ
ဟု ခုတ်ယူအကြိမ်မြောက် ထပ်မံတောင်းပန်၏။

ထိုအခါ ဂျမ္မာမူးသကာက....
'စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ခံာတ်က သိပ်ကို အောက်တန်း

ကျတာမှန်းပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားစိတ်ခံာတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ညီ
ပောင်ကြီးစားပါဘူး၊ ခင်ဗျားလိတာဖို့ အချက်တစ်ခုကို

ပြောရဦးမယ်....
'ခင်ဗျားအမှုဆင်ပြီး ခိုက်နှက်ဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့ ထောင်ကျသုံး

ထောက်ကမခံနိုင်လို့ ထောင်ပိုင်းကြီးကို ခင်ဗျားအကြောင်း တိုင်
ကြားကြသတဲ့၊ ထောင်ပိုင်းကြီးက စုံထောက်မင်းကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ

တော့ သူတို့သောက်ရင်းစားရင်းက အဲဒီအကြောင်းပြော
ပြောပေး...'

'ဒီအတူ စုံထောက်မင်းကြီးက ခင်ဗျားအကြောင်းကိုလျှို့
ကပ်ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခိုင်းခဲ့တာ အတော်တော် ကြာသွား

ပြီလေ....'
'ဟာ....ဒုက္ခပါဗျာ'

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘချုပ်မှာ မျက်ခိမျက်နှာပျက်လျက် ခိုမဲ့
ပြိုင် ညည်းညူလိုက်တော့သည်။

ဂျမ္မာမူးသကာက....

ကျုပ်က လူသားအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ခုတု
ဖြစ်တဲ့လူကို သနားတာအမှန်ပါ။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီလိုမဟုတ်
ဘူး။ ခင်ဗျားပိုင်နက်ကိုရောက်လာတဲ့ လူကောင်းရော လူဆိုးပါ
ခင်ဗျားမိန်းမ ရွှေဝတ်ရတနာတွေကို မတရားမညွှတ်ဘဲ တရ
နန်းကြမ်း လုပ်တော့တာပဲ....

ဒီစာတုလဲ ကိုယ့် အလှည့်ရောက်တော့ ကိုယ်ခံပေးဗျာ၊
ကျုပ်ကတော့ စုံထောက်မင်းကြီးကိုသာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား
အကြောင်းနဲ့ပဲဆိုပြီး တယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဆိုတာ ကတိ
ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ကဲ... သွားကြစို့။

ဂျမစ်မြူးသားက တို့ထိုပြောလိုက်သောအခါ ဦးစွာ ပုလိပ်
စာသစ်ကြိုက လေ့ဆရာရိုက်၏။

ရာဇဝတ်ကပ် ကိုဘချုပ်သည်။ ထိုအခါမှထတိရကာ ဈာန်
ကလေးဆံပြာနှင့် ဂျမစ်မြူးသားကို ဆရာရိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂေဏီရာပုလိပ် အမှုတမ်းများကလည်း ဆရာရိုက်
ကြပြန်သေးသည်။
ထိုအကြောင်း...

ထိုတခက်တွင် ဂတ်တဲအတွင်း၌ တနှစ်ခွဲဖြင့် ဖိနပ်သံများ
ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းသွားသေးသည်။

ကိုဖိုးတုတ်က ဦးအာကာလကိုမောင်းကုတ်လျက်...
လာဗျာ ဦးအာကာလ ကျွန်တော်တို့ရိုက်ခွေ။

ဆိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်တက်တေတတ်တက်လူ ၁၁၁

ဟု ဆိုသောကြောင့် ဦးအာကာလ ခေါင်းညစ်လိုက်သေး
ကော့သည်။

ပြီးလျှင် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဘချုပ်ဘိ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း
ဖြင့် စိပ်စိပ်ကြီးကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းမှစီးကျလျက်
ပိုသေးသည့် ခသွေးခသွေးနုမွှေးကို လက်ဖွဲ့နှင့် သုတ်လိုက်သေး
သည်။

ထိုနောက် သူတို့သုံးယောက်သား ဂတ်တဲအတွင်းမှ ထွက်
ပူလာခဲ့ကြလေ၏။

ကိုဖိုးတုတ်က လမ်းမတော်အပိုင်တွင်ရှိသည့် အကောင်းဆုံး
ကိုတယ်တစ်ခုတွင် ဦးအာကာနှင့် ဂျမစ်မြူးသားကို အစား
မယူသက်တောင်းချွေးဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။

စားသောက်ခံရခင်းမှ ကိုဖိုးတုတ်က...

ခင်ဗျားက ရွာကိုပြန်ဦးမယ်ဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့
ဟေ့။ တကယ်ဆို ရန်ကုန်မှာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က
မိတ္တူကုန်းလင်တစ်ဖက် ဆရာရိုက်ကို ကျွန်တော်က ပေးနိုင်
ပါကယ်။

ဟု ပြောပြ၏။

ဦးအာကာ...

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလိုအထင်ကပု ပုဂ္ဂိုလ်တစ်
ယောက်က ကျွန်တော်ကို အခုလိုအကူအညီပေးတာ ထာဝရ
ကျေးဇူးတင်နေမှာပေါ့။

ဟု လေးမလေးစားစား ပြောလိုက်သည်။

ကိုဖိုးတုတ်က...

‘ထက်လို့ ချွတ်ပြန်လာရင် အကူအညီလိုစရာအခါ ကျ
တော်ကို စောင့်လော့ပေါ့?’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဇိတ်ချပ?’

ဂျမဒါမူးသာက မူ...

‘ကျွန်တော် အနေနဲ့ကတော့ဦးအာကာတစ်ယောက်နော့၊
လင်ရာဇဝတ်မှုဖြစ်ပြီး အဖမ်းခံရတာကို ကြည့်ချင်ဘူးဗျာ
အဲဒါပဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးအာကာကလည်း...

‘စိတ်ချပ၊ အရာအဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုတင်
ပေးမယ်၊ ဟိုရာဇဝတ်အုပ်ကတော့ အင်မတန်လက်သံပြောင်လှ
လို့ ဝေ့သဖြစ်မိတာပေါ့’

ဟု ပြောရာ ကိုဗိုးတုတ်က ရယ်မောလျက်...

‘ခင်ဗျားကို တခြားကြောင်ရိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးအာကာ
ခင်ဗျားက သိပ်ကြောက်ပြီး လွတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်လာ
ခင်ဗျားရဲ့ငွေနှစ်ရာကို ဆွဲကယူဖို့ပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြော၏။

ဦးအာကာက သဘောပေါက်သွားသည်။

‘ဪ...ဦးလှိုကိုး’

ဂျမဒါမူးသာက...

‘ပြောရရင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်သန်ထောင်းဆလို ဖြစ်နေတာပဲ’

အခုလဲ ဒီလူတာ ကျွန်တော် ဖမ်းမိလာခဲ့တဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်နှစ်
ယောက်ကို ညှဉ်းဆဲဦးမှာ သေချာတယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးအာကာက...

‘အမှန်ပေါ့ဗျာ’

လိုနောက် ဂျမဒါမူးသာကပင်...

‘ဪ...ဦးအာကာကို ပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကကြောင်
ကောင်ကောင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ပြေးပြေးလို့ အော်ပြောတဲ့
လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပြန်မိရဲ့လား’

ဟု မေး၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်က အဲဒီလိုအော်တာနဲ့ ကျွန်
တော်လဲ ဘုမသိဘမသိ စွပ်ရှုတ်ပြေးမိတာပဲဗျာ၊ အဲဒါတော်သတိ
ရမိတယ်’

ဟု ဦးအာကာက ပြောသည်။

လိုအခါ ဂျမဒါမူးသာက...

‘ကျွန်တော် ဖမ်းလာခဲ့တဲ့လူနှစ်ယောက်အနက် အရပ်ပုပုနဲ့
လူကို ခင်ဗျားသတိထားမိသလား၊ အော်လိုက်တာ အဲဒီလူပေါ့၊
လူက ခါးပိုက်နှိုက်ရဲ့လန် ဆိုပါတော့လေ၊ သူ့တို့ကအဖူးမလည်
နဲ့ တောကတက်လာတဲ့လူတွေနဲ့ လွန်လုံး၊ ခြောက်လုံးတွေ လွန်
ပြီး အမှုခွင်ထဲကို ဆွဲသွင်းတာ ဆိုပါတော့ဗျာ’

ဟု ပြောပြ၏။

ဦးအာကာမှာ ထိုဆခါကျမှ အတောပေါက်သွားလျက်
ရာရာယောင်ယောင်နှင့် ၎င်းဆဖမ်းခလိုက်ရခြင်း အဖြစ်ကို
သိရှိနားလည်သွားရပေကော့သည်။

ဟုဖိုးထုတ်က ငွေနှစ်ရာထုတ်၍ ဦးအာကာကို ပေး၏။

‘ဟုလိုက်ပါ။ ဒါ... ဦးအာကာအတွက် လမ်းစရိတ်သဘော

မျိုး ကျွန်တော်က ကူညီတာပါ’

ဟု ပြော၏။

ဦးအာကာမှာ လွန်စွာအားနာသွားရသည်။

စိတ်ကောင်းရှိသူ များပေဟကားဟူ၍ စိတ်အတွင်းမှ မှတ်
ချက်ချမှီပေသည်။

လောကတွင် လူအချင်းချင်း ပစ္စာနာမထောက်ထားတတ်သူ
များ ရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်ချင်းစားစားနှင့် ငွေညာ သူ များ လည်း
ရှိပါသေးသေးဟု ဆင်ခြင်လိုက်မိရှာသည်။

ခနာက် ကိုဖိုးထုတ်က ၎င်းညီသို့ညီပို ရာဇဝတ်ပြန်မှုဖြင့်
တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျရမကြောင်း မေးမြန်းရာ ဦးအာကာက
ဖြစ်ကြောင်းတုန့်စင်ကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ဂျမေးမူးသကာက...

‘အင်း ခင်ဗျားအဖြစ်ကလည်း တကယ်ကိုဆင်ခန်းစာယူစရာ
ပါလား ဦးအာကာမယ်’

ဟု ဆို၏။

ကိုဖိုးထုတ်က...

ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုကောင်ကို အဲဒီလိုဆုံးမလိုက်တာ
သဘောကျဟယ်ဗျ။ နို့မို့ ဒီလူ့အတွက် လူ့အတော်များများ
စိတ်ဆင်းရဲကြရမှာ’

ဟု ၎င်း၏ သဘောထားကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျမေးမူးသကာက...

‘ခင်ဗျား လောလောဆယ် မပြန်သေးဘူးဆိုရင် ဒေး စရာ
ကစ်ခု ကျွန်တော့်ပေးမယ် အခုပြန်ရင် ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခွဲ’

ဟု ဆိုရာ ဦးအာကာက...

‘ကျေးဇူးပါ။ အရာ ဒါဆို ရန်ထုန်မြို့မှာ ကျွန်တော် ခဖာ
ဖဲဖြတ် ခေနိုင်သေးတာပေါ့’

ဟု ဆို၏။

‘စိတ်ချ သရက်တောကျောင်းထိုက်က ဇရပ်ကြီးတစ်အောင်
မှာ ဖိုးသူ့အတိုက်ကြီးတစ်ပါးဂိုကယ်၊ သွက်ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပင်

ကား အခုကျွန်တော် ရုပ်မျက်ဝတ်ဆင်တဲ့ ဖိုးသူ့တော်ဝတ်စုံဟာ
ယဲပီရေပီက ဖိုးသူ့အတိုက်ကြီးဆီက ငှားလာခဲ့တာပေါ့။

ဟု ဂျမေးမူးသကာ ပြောပြသည်။

စားသောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ ကိုဖိုးထုတ်က ငွေရှင်းပေးကာ ဟို
ကယ်မှ ထွက်လာကြသည်။

ထို့နောက် ကိုဖိုးထုတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဂျမေးမူးသကာ
ဦးအာကာထို့ သရက်တောကျောင်းထိုက်ဘက်သို့ ထွက်လာ

သည်။

အတွင်းဘက် ခပ်ယွန်းယွန်းတွင် ဇရပ်အိုကြီး တစ်ဆောင်ကို
မေတ္တာကြရသည်။

ဇရပ်မှာ အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း လုံလုံခြုံခြုံကြောင်၊
ရွှေကြရသည်။

ဖိုးသူတော်ကြီးက ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် ခရီးဦးကြို
ရှာသည်။

ဘယ်လိုလဲခင်ကကြီး၊ အခုဖိုးသူတော်မတုတ်တော့ပါလား၊
ဟု ဂျမဒါမူးသာကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမူးသာ
က ပြုံး၍...

ဟုတ်ကဲ့ ဖိုးသူတော်၊ ကျွန်တော်ကိစ္စက ပြီးသွားပါပြီ
ဟု ပြောလိုက်၏။

ရင်းထို့ပြောဆိုနေကြသည့်များကို နားဆောင်ပြီး သဘာဝ
ဂျမဒါမူးသာနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့မှာ လွန်စွာ ခင်မင်ရပ်
ကြောင့် ဦးဘကာ နားလည်စွာသောပေါက်မိပေတော့၏။

ထို့နောက် ဂျမဒါမူးသာက မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် ဦး
ဘကာ အား အပ်နှံလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

ရပါတယ်၊ ကိစ္စရရှိပါသွား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ
ယကြီးတစ်ယောက် မှီတယ်၊ အခုအလှူခံထွက်သွားတယ်။
ဒါ စကားများတယ်၊ ဦးနော်ကလဲ သိပ်မုန်လှတာ မဟုတ်
လှူနဲ့တလွမ်းသင့်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။

ဟု ဆို၏။

ဦးဘကာက ခေါင်းညိတ်၍...

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်ပါ့မယ်'
ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ဦးဘကာမှာ ဇရပ်ကြီး၌ နေထိုင်ခွင့် ရရှိစွာအံ့
မလသည်။

ဂျမဒါမူးသာပြန်သွား ကြာမီ ကပ္ပိယကြီး ပေါက်ချလာ
လျက် ပါးစပ်မတူတတ်တူနှင့် တောင်စဉ်ရေမရပြောရင်း ဦး
ဘကာအား...

'ဟေ့ မင်းရူးနေသလား၊ မရူးချင်ထူးပေါ့ကွ၊ ဒါပဲမှီတယ်၊
ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဘကာမှာ ကြောင်တောင်တောင်ပြန်သွား
ရသည်။

ပြီးလျှင် ကပ္ပိယကြီးက ဆန်နှင့် စားသုံး၊ ပဲသိမ်း၊ ခဝဲသိမ်း၊
ခရမ်းသိမ်း၊ အစရှိသည်တို့ကို တောင်းကြီးအတွင်းမှ လှူရလိုက်
တော့သည်။

နှုတ်မှလည်း...

'ဇော်ဒေသင်၊ ဂျီယောင်၊ ဆေးကြိုတ်တဲ့တောင်၊ ဈောင်
လဈောင်၊ ချေလောင်၊ တိန် တိန် တိန်'

ဟု ဆိုနေပြန်၏။

၀၀၀ သူရိန်ဆွေ

ဦးအာကာကို ဖိုးသူတော်ကြီးက မျက်စေ့ပြရာ ဦးအာကာက ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးနေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးအာကာက အလိုက်သီစွာ ထမ်းအိုးတည်ပေးသည်။

ဖင်းချက်ပေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကပ္ပိယကြီးက ဦးအာကာကို သဘောကျသည်။

မကြာမီ အလွမ်းသင့်သွားသည်။

ဦးအာကာက ထိုခရီးကြီးတွင် ခေတ္တနေထိုင်ပြီးလျှင် ဟိုတယ်များ၊ ကလပ်များရှိ ဖိခိုင်းများကို သွားရောက်ရှာဖွေ၍ ဖဲကစားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝေဠုကြီးတစ်စောင်စ ခုဆောင်ပိတ်ပေးသောအခါ ကျောက်ကုန်းတွင် အိမ်ဟစ်အိမ် ဝယ်ယူလိုက်တော့သည်။

၎င်းပြောင်းရွှေ့စတင်ချိန်ဆိုသည်တွင် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြသည့် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့မှာ လွန်စွာဝမ်းနည်းခြင်း ပြစ်မိကြသည်။

ဖိုးသူတော်ကြီးက...

အေးငယ်၊ ဧရပ်ဆိုတာက ခေတ္တခဏ နားရီထူနေရာပေါ် ဦးအာကာ၊ အချိန်တန်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ပြန်ရမှာပေါ့လေ။

ဟု ဆို၏။

ကပ္ပိယကြီးကမူ...

ဦးအာကာ ကျုပ်မင်းမိခင် မြန်မြန်သွားပါဗျာ၊ သေသွားလို့ မမြင်ရတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ကျုပ်နေနိုင်ပေမယ့် အာသက်ရှင်လျက်သားနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့မြင်ရဘာဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ခုကွပေါ့။

ဟု ဝမ်းနည်းစကား ဆိုသည်။

ဦးအာကာက...

စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မကြာခဏဆိုလို့ လာသည်ပါ့မယ်။

ဟု ကတိပေးရှာသည်။

နောက်တူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကျောက်ကုန်း အိမ် သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးအာကာမှာ စိတ်အေးလင်းအေး နေချင်သည်။ အခါများတွင် ဆိုခရပ်သို့သာ သွားရောက် နေထိုင်လေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း မိမိမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်ရှင်း အားပေးပြနေပုံရန် ဧရပ်ကြီးဆီသို့ သွားရပေးဦးမည်ဟု တွေးကာ၊ စာထုပ်ဖျောင်းများကို ယူဆောင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးကို ခေါ်ငင်ပြီးသကာလ သရက်ကောကျောင်းတိုက်သို့ စောင်းရန် ပြောကြား လိုက်လေတော့သည်။

အချိန်တိုသည် တစ်စတစ်စ ပြောင်းလာခဲ့ရာ တစ်လဆိုသော အချိန်သည် အလျင်အမြန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပေသည်။

မောင်ထက်လူသည် ရွာမှပြန်ရောက်လာပြီးနောက်ကျောက် ကျွန်းအိမ်တွင် တစ်လောက်တည်း နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

သို့သော်....

မကြာမီဦးအာကာ ရောက်လာကာ မောင်ထက်လူအား မြေနီကုန်းရှိ ဝပ်ရှော့တစ်ခုသို့ သွားရောက် ပို့ဆောင်ပေးပေး သည်။

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်မှာ ဦးအာကာနှင့်ဖဲကစားဖက်ဖြစ်သူ သူဌေး တစ်ဦးဖြစ်လောကြောင့် များစွာအဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရပေ မည်။

မောင်ထက်လူမှာ ဥာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်လနေ့အကြာတွင် အဘေ အတန်ပြုပြင်ထုတ်ပေးပြီး ဖြစ် လာခဲ့သည်။

တိုရက်များအတွင်း ဦးအာကာက သူ့တစ်ဦးတည်းပင် ဟိုတယ်ကစားဝိုင်းများသို့ သွားရောက်ကစားသေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ်သည့်အခါများတွင် မောင်ထက်လူ ရှိရာကားဝပ်ရှော့သို့ ဝင်လာတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင်....

ကားတစ်စီးက ဝပ်ရှော့ရှေ့တွင်ထိုးဆိုက်လာရာကားမောင်း သူကို ကြည့်၍ မောင်ထက်လူမှာ ပါးစပ်ကသွားရလေသည်။

အကြောင်းသော်ကား ထိုလူမှာ ထွက်ကားပျက်နေစဉ် အကူ ကူညီပေးခဲ့သည့် မောင်တိုးကြွယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝေ ပာဏ်း။

‘အိုး...ခင်ဗျားကိုထိုးကြွယ် မဟုတ်လား’

ကိုတိုးကြွယ်ကလည်း....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကိုထက်လူနော်’

ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျား၊ ကားကတာဖြစ်လို့သဲ’

‘အော်...ဘီးလေနှည်းနှည်း လျော့နေလို့ပါ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

မောင်လူထက်က ဘီးကို လေဖြည့်ပေးရင်း ကားပြင် ကိုရန် ကြိုဝပ်ရှော့သို့ ရောက်လာရပုံကို အကျယ်တဝင့် ပြော ပြန်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က....

‘ကောင်းကပေးဗျား၊ ကားပြင်တစ်တော့ တပန်းသာ ပေးပါ’

ဟု ဆိုသည်။

သူ့ဖြင့် နှစ်ဦးသားမှာ အတန်အသင့် ရင်းနှီးသွားကြပေ မည်။

မကြာမီတွင် မောင်တိုးကြွယ်က အားလပ်ပါက သူ၏နေအိမ် ကိုရောက်လာသည်ဟု ပြောရန် ဖိတ်ကြားသည်။ လိပ်စာလည်း

ကားခဲ့သည်။

မောင်ထက်လူက...

'မိတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လာဖြစ်အောင် လာလည်ပါမယ်'

လူ ပြောလိုက်သည်။

နောက် မောင်တိုးကြွယ်ကားလေး ထွက်သွားသည့်အထိ
မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

မောင်ထက်လူမှာ မောင်တိုးကြွယ်ကိုခပ်မင်သည့်အလျောက်
အထူးပင်ဝမ်းသာသွားရသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

တစ်နေ့တွင် မောင်ထက်လူက မောင်တိုးကြွယ် နေထိုင်ရာ
ကန်တော်ကြီးအနီးရှိ နေအိမ်သို့ အလည်လာပတ် ဆောက်သွားခဲ့
လေသည်။

သို့သော် ခြံအတွင်းသို့မဝင်မီ ငမင်းပေါ်၌ ဖြစ်ပွားနေသော
အဖြစ်တစ်ခုခုကြောင့် ခြေလှမ်းဖျား ဝံ့ ဆိုင်းသွားရလေသော
သည်။

အထယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူ့မျှစ်ယောက်က မိန်းမပျိုတစ်ပါး၊
ကံအတေးဆုံး၍ ကားပေါ်ကင်ရန် ကြိုးစားနေသောကြောင့်
ဖြစ်ပေ၏။

မိန်းမပျိုက အော်ဟစ်အကူညီတောင်းသည်။

'ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ဟောဗီမှာ ကျွန်မကို အတင်းဆွဲလှုပ်
ပါတယ်'

မောင်ထက်လူရပ်ကြည့်၍ မဖြစ်တော့ပေ။

ထိုကြောင့် သူက မိန်းမပျိုရှိရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးလွှား
လိုက်ပြီး မှုဆွဲလွဲနေထွက်...

'ဟေ...လူ၊ မဆရာမလုပ်ပါနဲ့၊ လူ့ထံလိုက်ပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆွဲလွဲနေသူက...

'ဟေဟက်...မင်းကမဆိုင်ဘဲ ဘာဝင်ရွပ်တာလဲ'

ဟု ဒေါသဖြင့်ပြော၍ မိန်းမပျိုကို လွှတ်လိုက်ပြီးနောက်
မောင်ထက်လူနှင့် ရင်ဆိုင်ထိုက်သည်။

ဆိုအခိုက် ကားပေါ်မှလူ...လည်း မောင်ထက်လူကို ပိုင်း
ဝန်းလှိုင်းကြိတ်ရန် ဆင်းလာသည်။

'ကဲကွာ'

'ဝိုး'

'ခွင်'

'အင်'

'ပြောင်'

မောင်ထက်လူက မဆိုင်းမတွဲထိုက်ခိုက်လိုက်ဟေ့၏။

တစ်ဖက်လူကလည်း သျင်သည်။ မောင်ထက်လူက မပြင်
လက်သီးဖြင့်ထိုး၏။ တစ်ဖက်လူက ရှောင်၏။ တစ်ဖက်လူက
ခိုက်၏။ မောင်ထက်လူက ဆုတ်သည်။

မရှောင်သာသည့် အခါများတွင် နှစ်ဦးစလုံး အထိနာကြ
လေသည်။

၁၁၄ ထူးချွန်ဆွေ

လက်ရည်များ ညီနေသကဲ့သို့ရှိနေစဉ် နောက်တစ်ယောက်၊
ဝင်လာသဖြင့် မောင်ထက်လူမှာ အလူးအလဲ ခံနေရလေတော့
သည်။

မိန်းမပျိုပျာကား နေရာတွင်ရပ်ပြီးသကာလ မောင်ထက်ထူ
ထို့ရန်ပွဲကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေရှာသည်။

ပြီးမှ သတိရကာ အော်တစ်အကူအညီ တောင်းမိလေတော့
သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ကားတစ်စီးက လိုနေရာအနီးတွင် ရုတ်
တရက် ထိုးဆိုက်လာပြီးနောက် မောင်တိုးကြွယ် ဆင်းလှလေ
တော့သည်။

မိန်းမပျိုက....

‘အို... ကိုတိုးကြွယ်ပါလား အတော်ပဲ၊ လုပ်ပါဒါး၊ ဟိုလူနှစ်
ယောက်က မေးကိုကားပေါ်တင်ဖို့ကြိုးစားတာမှာ အင်္ကျီဆီဒါး
လူက ဝင်ကယ်တာပဲ’

ဟု ကဗျာကယာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ဟင်...ဟုတ်လား၊ အိုး...လက်စသတ်တော့ကိုဆက်လူကိုး၊
ကဲ...သိကြချေပေ့!’

ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်းပင်ရန်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်သွားဝင်ရောက်
သွားခဲ့လေသည်။

‘ဟိတ်’

‘ယား’

အိုင်အိုနိုးထိုက်နှင့်ဘက်မထူတဲ့တင် (၁၁)

‘ခွပ်’

‘အင်’

‘ရေခွ’

‘ဖြောင်း’

‘အိုး’

မေးမြန်းမည်သို့ မောင်တိုးကြွယ်ဝင်ရောက်လာသည်ကိုမြင်တော့
ထိုက်ရသောကြောင့်စမောင်ထက်လူမှာ အတန်အသင့် အားထက်
သွားရပေသည်။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ အတိုက်အခိုက်၊ အသက်အံ့ပုတ် ကျပ်
ကျင့်သတ်ဦးဖြစ်ပုံရကာ သူ၏အတိုးအကြိတ်များဟာ လွန်စွာ
ထိရောက်လှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မကြာမီတော့အတွင်း၌ တစ်ဖက် လျှစ်
ယောက်မှာ လမ်းဘေး၌ မောက်ထွက် လဲကျ သွားပေတော့
သည်။

ထိုအခါ မောင်တိုးကြွယ်က ...

‘လာလာ လာ လူသို့ကို မိအတိုင်းသာထားခဲ့၊ တေးကြာ
ပုလိပ်တော့နဲ့ ရှင်းနေရဦးမယ်’

ဟု ဆို၏။

မိန်းမပျိုက....

‘ဆေးများ ဆေးသွားကြပြီလား မောင်တိုးကြွယ်’

ဟု ကတုန်ကယင်နှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ပြောလိုက်
ရာ မောင်တိုးကြွယ်က...

'မသေပါဘူး မမခွဲ၊ မေ့သွားတာပါ၊ မကြာခင်သတိရလာကြမှာပေါ့'

ဟု 'ပြောလိုက်သည်။
မောင်လက်လှမူမှု နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ သွားရုံမျှမက အဝတ်အစားများလည်း စတင်ဖြည့်သွားသည့်အတွက် တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေရှာသည်။

ထို့နောက် မောက်လူနှင့် မိန်းမပျိုတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိကြရာ...

'အို နှင် နှင် ထက်လူပုတုတ်လား'

'ဟင် နှင် မြင့်မြင့်မေမဟုတ်လား'

နှစ်ဦးသား သူတပြန်ကိုယ်တပြန် ပြောမိကြတော့သည်။

မောင်တိုးကြွယ်သည်း ထုံထုံသွားရသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က....

'အို၊ မဖေ့ချင်းက သိနေကြတာကိုး'

မိန်းမပျိုက....

'သူက တစ်ရွာတည်းသား လူ့ငယ်ချင်းတော့လေ၊ နှင်က တယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာလဲ ထက်လူ'

ဟု မောင်တက်လူကို တစ်ချင်းတစ်နှီး မေးလိုက်လေသည်။

သူတို့ဝမ်းပန်းတသော စကားပြောလျက်ရှိစဉ်မှာပင် သတိမေ့သူများ ပြန်လည်သတိရလာကြကာ ၎င်းတို့ကားပေါ်သို့ အမြန်တက်ရောက်ပြီးနောက် ကားကို မောင်းထွက်သွားကြလေသည်။

'ဝူး'

'ဟော့ သူတို့ထွက်သွားကြပြီ'

မောင်ထက်လူက ရုတ်တရက်ထွက်သွားလော့ ကားကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်တိုင် မြင့်မြင့်မေက....

'သွားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီထက်ဆက်ဖြစ်ကြချင် နှင်တို့လူ့သက်မှုဖြစ်ကုန်မှာပေါ့'

ဟု ဆို၏။

မောင်ထက်လူက....

'အတတ်၍သာ ဆဲလွဲခံရသူဟာ နှင်ဆိုတာသိခဲ့ရင် ငါ့ဟော့ အသေထက်ပင်မိမှာ အမှန်ပဲ'

ဟု ဆို၏။

မြင့်မြင့်မေက ချစ်စဖွယ်ချက်စောင်းလေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က....

'မေက တယ်ကိုဖြစ်တာလဲ၊ ထခိတ်ပြောပြပါဦး'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မြင့်မြင့်မေက....

'မေမေက လာမယ့်လပြည့်နေ့မှာ အလှူလုပ်မယ် အတွက် ပွင်းတို့အိမ်ကို သာမီကီနိုင်လို့မောင်တိုးကြွယ်၊ ဒါနဲ့ပြင်းရထားပေါ့က ဆင်းပြီးအလားမှာ ကားတစ်စီးက လိုးခိုက်ပြီး အဲဒီထဲကူနှစ်ယောက် ဆင်းလာတာပဲ'

ဟု ရှင်းပြသည်။

၁၀၀ သူရိန်ဆွေ

! အိုင်တိုနန်းထိုက်နှင့်ဘတ်မတူတဲ့တက်လူ ၁၁၉

မောင်ထက်လူက....

'ဒီလူတွေကို နင်အစကသိသလား မြင့်မြင့်မေ'

ဟု မေးသည်၊

'ဟင်အင်း၊ ဘစ်ခါမှပစ္စေဗူးပါသား'

မောင်တိုးကြယ်က....

'ဒီလိုခိုတယ်ကိုထက်လူ၊ သူတမသိပေမယ့် ကျိတ်ပြီးသဘော ကျသူတွေက သူ့ဘာသာ ရှိနေမှာပေါ့ဗျာ'

ဟု တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သည်၊

မြင့်မြင့်မေက မကြာမီကဖြစ်ပွားခဲ့ပုံကို ပြန်သည့်တွေးမိက်ခ ကြက်သည်းဖျားပင် ထရှာလေသည်၊

မောင်တိုးကြယ်က....

'ဟာ စကားပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောနေကြတာ လမ်းပေါ်ကြီးမှာ ကြားပြီး ကဲ လာဗျာကိုထက်လူလား မမအိမ်ကို သွားကြရအောင်'

ဟု ဆို၏၊

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ဗလှမ်းမကမ်းရှိ ခြံကျယ်ကြီး ထစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြတော့သည်၊

ခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ တိုက်အိမ်ကြီးကလည်း နံ့ညားလွန်းလှပေသည်၊

မောင်ထက် ဟူက....

'ကျွန်တော်က မိနေ့မှ ကိုတိုးကြယ်အိမ်ကို လာလည်မိတာ မြင့်မြင့်မေ့တွေ့ဖို့ ကြံကြံကံတယ်ဆိုရမှာပဲ'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်မြင့်မေကလည်း....

'အေး...ငါကလဲ မောင်တိုးကြယ်တို့အိမ်ကိုလာခဲ့တယ်၊မိနေ့မှ ဖာလှူဖို့ဝတ်တာဟ၊ နင်နဲ့ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဆိုဖို့ တမင်ဖြစ်လာတာပေါ့...'

ဟု ရှင်လန်းစွာ ပြောလိုက်သည်၊

မောင်တိုးကြယ်က....

'ပေပေ...သေဘောချာချာ ကြည့်ပါဦး၊ လူကဦးဒီပနဲ့ ဒေါ ခင်ကြိုလို့ရဲ့သမီး မမမြင့်ခလ'

ဟု ဆိုလိုက်သည်၊

ဤတိုင် အခေါ်ကြီးက....

'ဟယ်...ဒါ မြင့်မြင့်မေလား၊မလားမမူး၊ အလားတူလှချည်သမီးရယ်'

ဟု ချစ်ဖနိုးပေ့ဖက်၍ ရှောင်လိုက်ရာ မြင့်မြင့်မေက....

'ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး၊ဖေဖေနဲ့မေမေက လပြည်နေမှာပာလျှာ လုပ်ယေ့အတွက် ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ'

ဟု...ပြောလိုက်သည်၊

'ဪ...အေး...အေး၊ လာရမှာပေါ့ကွယ်၊ သမီးရဲ့ဦးကြီးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပီ သူ့ငေးနေတယ်၊ ပြန်လာရင်ပြော

ထိုက်ပါမယ်၊ အသျှူနေကျရင် မေမေကြီးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး လာခွဲမှာပဲ။

မောင်တိုးကြယ်မိခင်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက်....

မောင်တိုးကြယ်က မောင်ထက်လူ၏မိခင်ကို ဆေးထည့်ပေး ခဲ့သည်။

ထို ဆေးထည့်ပေးရင်းမှ မိခင်ဖြစ်သူအား မြင့်မြင့်မေ့၏ ဆဲဖြစ်အဖျက်ဘုံ ပြောပြလိုက်တော့၏။

အ...ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ၊ လူ့ရမ်းကား တွေလက်ထပ်ပါသွားခွဲရင် မခတ်းချီးရာပါလားကွယ်၊ ဒီလူငယ် ဘယ်သူ... မောင်ထက်လူ ဟုတ်လား...

သူကလဲ မောင်တိုးကြယ်ဆီ လာလည်ခင်းက မိမိအဖြစ် အဖျက်ကို မေ့မျှင်လင်ဘဲ ကြံရတာတဲ့၊ ထူးလဲ ထူးလှပါလား။

မောင်တိုးကြယ်၏မိခင်က တားစွဲကလျဖြင့် ရင်ဘက်ကိုလက် ဖြင့်မိကာ တဖုဒွေတ်ခနုဌာ၏။

မောင်ထက်လူကို မကျားလူး တင်ကြောင်း အပြင် မောင်တိုး ကြယ်အားလည်း ဤကဲ့သို့ စိတ်ထားကောင်းရှိသူနှင့် အပေါင်း အသင်းပြန်ခြင်းအတွက် ချီးကျူးကြောင်း ပြောကြား နေလေ သည်။

မောင်တိုးကြယ်က ပြုံး၍....

‘မိအိမ်မှာက ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်နေ တော့၊ မေဖေနဲ့မေမေတို့က အင်မတန် ချစ်ကြတာ ကိုထက်လူ၊ ဒါလို မအေးသိ...၊ သူတို့က ကျွန်တော်ကို မျက်စိအောက်က အကျောက်မခံချင်ကြတာပဲ’

ဟု ပြောပြ၏။

မြင့်မြင့်မေက ခေါင်းညိတ်၍....

‘ဟုတ်တယ် ထက်လူ၊ နင်နဲ့ မောင်တိုးကြယ် သူဝင် ချင်းတွေ ဖြစ်ကြတာ သိရတော့၊ ငါ့ဖြင့် ပိုပြီး ငမ်းသာသွားရတာအမှန် ပါပဲ....’

ဟု ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်ထက်လူက ရင်းနှင့် မောင်တိုးကြယ်တို့ ကားပျက်ရာမတင်၍ ခင်မင်မိကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော ပြောပြလိုက်တော့၏။

ပြီးလျှင် မြင့်မြင့်မေက....

‘နင်၊ ရန်ကုန်အထက်တန်းကျပြီလား၊ နင်တို့ တစ်အိမ်သား လုံး ပြောင်းလာကြတာလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ထက်လူက....

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တစ်ယောက်လဲပါ၊ ရန်ကုန်ရောက်နေတာ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီ၊ သွားလေရာရာမှာ နင့်ကို တွေ့မျှာ တွေ့ ပလား၊ ပြီး ကြည့်ကြည့်နေမိသယ်၊ နင်တို့ နေထိုင်ရာရပ်ကွက်အိမ် သို့ဘူး မဟုတ်လား မြင့်မြင့်မေ’

ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

မြင့်မြင့်မေက...

'အေး၊ ငါတို့ရွာက ပြောင်းလားတော့ စက်ဆန်းဘက်မှာ နေတယ်။ အခုတော့ ဗားကုဏ္ဍေးချောက်အနီးက ရွမ်းရွာကလေး မှာ အိမ်ဝယ်လိုက်တယ်လေ'

မောင်တိုးကြွယ်က...

'ကျွန်တော် မေ့မေ့ရုံဆီစက်မှာ မေ့မေ့အဖေက အလုပ်သမား များပေါ့'

ဟုပြောပြသည်။

'လျော်...လျော်'

'ထိုသခါ မောင်တိုးကြွယ် မိဘများနှင့် မြင့်မြင့်မေ မိဘများ မည်သည့် အကြောင်းဖြင့် ရင်းနှီး ကြသည်ကို မောင်ထက်လှ သဘောပေါက်သွားရလေတော့သည်။

ခေတ္တမျှအကြာတွင် အခိုင်းအဖေဖြစ်ပိုရသော အခေါ်ကြို တစ်ယောက်က ယက်ဖက်ရည်နှင့် ခုန့်များကို လာရောက် ချစေ လေသည်။

'စားကြ သောက်ကြပါအုံး၊ အေးဗျာ... ကိုထက်လှ ဟယ် မောင်ကံ တော်တော်နာသွားတာကို ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပီတာ အမှန်ပါ'

ဟု မောင်တိုးကြွယ်ကပြောသည်။

မြင့်မြင့်မေကလည်း....

'ဟုတ်ပါဘယ်၊ ငါ့အတွက်ကြောင့် နင် အခုလို အနာကရ ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်'

ဟု ပြန်ပြော၏။

မောင်ထက်လှက ပြုံး၍...

'ကိုတိုးကြွယ် ရောက်လာပေလို့သာပေါ့၊ နို့ ဗဟုတံရင် ကျွန် တော် ပီထက်ခဲရပြီး မြင့်မြင့်မေ ပါသွားမှာ အမှန်ပဲ...၊ ထို ကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့လေ...၊ မိအဖြစ်ကိုသာ မြင့်မြင့်မေ ပါဘဝဟု သိသွားရင် တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြမှာပဲ'

ဟု ဆိုသည်။

မြင့်မြင့်မေက....

'သိအောင်တော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နောက်နောင်သွား ပြာတဲ့အခါ ဝရုစိုက်ရတော့မှာပေါ့လေ'

ထို နောင်ရေးကို တွေးမောစိတ်ပူလျက် ပြောရွာလေလည်း မောင်တိုးကြွယ်က...

'အဖော်မပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ မမ'

ဟု စိုးရိမ်စွာ မှာကြားသည်။

မောင်ထက်လှကလည်း....

'ကလေး နှင့် ပြန်ရင် ငါပါ တစ်ပါးသည်းလိုက်ခဲ့မှာပါ၊ ဦးနိုး မှာပါဖို့အင်္ဂါထို့ကိုလဲ တွေ့ရအောင်လေ...၊ နောက်နောင် ငါ့မြင့်

၁၂၄ သူရိန်ဆွေ

မကြာမကြာသာမှာဆိုတော့၊ သွားစရာရှိရင်ပြောပါ၊ ငါလိုက်ပို့ပါမယ်'

ဟု ဆို၏။

သက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို စားသောက်ရင်းမှ မောင်ထက်လူနှင့် မြင့်မြင့်ခမတို့မှာ ရွာ၌နေစဉ်က အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းပြောပြကြသည်။

'နင်တို့ဆီ လာချင်လေးမသိ လိပ်စာ ဖတ်တော့ ခက်နေတာပေါ့၊ နင်က နေနိုင်လိုက်တာဟာ၊ ရွာမှာ နေတဲ့ ငါ့ဆီကို လေးလေး တစ်စောင်တလေလောင် မရေးဘူး'

ဟု မောင်ထက်လူက အပြစ်တင်သည်။

မြင့်မြင့်ခမက ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍ ...

'နင်ကိုငါ သတိရပါကယ်ဟာ၊ လူကြိုက်လွဲမန့်တော့ ကယ်လို့လုပ်ပေးမလဲ'

ဟု ဆို၏။

မောင်ထိုးကြွယ်က သူတို့ နှစ်ဦး ပြောဆိုနေသည်ကို ... စောင့်လျက်ဘေး ရှိနေပေသည်။

ပြီးမှ မောင်ထိုးကြွယ်က....

'ဆေးဗျား...တယ်လဲ ထူးဆန်းတယ်ဆိုရမယ်၊ ကိုယ်ကလေးက ကျွန်တော်ကို နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ရင်းနှီးတာကိုပါ'

ဟု ဆိုသည်ကတည်း မြင့်မြင့်ခမက....

ဆိုတိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့တက်လူ ၁၂၅

'မေးလေး၊ ခဲဒါ နတ်ကောင်း နတ်မြတ် တွေက ငါတို့ကို ဖတ်ဆုံအောင်ဖန်တီးပေးတာဖြစ်မှာပေါ့'

ဟု မြောလိုက်ရာ အားလုံးသဘောကျလျက် ပြုံးမိကြလေသည်။

ထိုနေ့က ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့် စကား ခြေညှိပြောဆိုကြသည်။ မပြန်တိုင် မောင်ထိုးကြွယ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ရှမ်းပြာရှိ မြင့်မြင့်ခမတို့ နေအိမ်ထဲထိ လိုက်ပို့ပေးရှာသည်။

မြင့်မြင့်မေက လူ့ခြေမြင့်ရှိနေသော်လည်း မောင် ထက် လူ
 ပြုံး၍...
 'ဦးလေး သူ့ကို ဦးလေးနဲ့တွေ့ရအောင် ခေါ်လာပေးတာ
 လေး ဘယ်သူလိုဆိုတာ ကြည့်ပါဦး'
 ဟု ဆို၏
 'ဟေ ဘယ်သူများပါလိမ့်'
 ဦးအာကာက စုံထုမှုမပျောက်သေးဘဲ မေးလိုက်ရာ မောင်
 ထက်လူကပ်...
 'ရွာမှာနေသွားတဲ့ ဦးဒီပကိုသိမှာပေါ့၊ သူ့ဇနီးက ခေါ်
 ခင်ကြီးလေ'
 'သိတာပေါ့ကွာ၊ ငါအမှုမဖြစ်ခင် သူ့ထိုက် ရန်ကုန်ပျံ
 ပြောင်းသွားကြတာပေါ့'

ထိုအခါကျမှ မောင်ထက်လူက...
 'အဲဒါ ဦးဒီပနဲ့ ခေါ်ခင်ကြီးရဲ့သမီး မြင့်မြင့်မေဆိုတာပေါ့'
 ဟု ပြောပြလိုက်သည်။
 ဦးအာကာက...
 'အို ဟုတ်လား၊ ငါတူသာမပြောရင် ဘယ်မှတ်မိမလဲကွာ၊
 ပုဂံကုန်ဘူးဖြစ်လာတော့ တစ်သွားတစ်မူး လှလာပါလား၊ ဝါနဲ့
 ဝါးအဖေနဲ့အဖေ နေကောင်းကြတယ်နော်၊ အဖေက အခု
 ကာလပုပ်သလို'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 မြင့်မြင့်မေက...
 'ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းကြတယ်ဦး၊ အဖေက ဆံစက်မှာ
 လုပ်သမားမှူးပါ၊ ထက်လူခဲပြာပြုလို့ ဦးလေးဒီမှာရှိကြောင်း
 သိဖို့ မေမေထိုက်ထဲ သိကြပါတယ်'
 ဟု ဖွန့်ရည်စွာ ပြောပြ၏။
 'မကြာ မကြာ ကိုယ့်ရွာသားချင်း ပြန် ပြီး ဆုံတွေ့ရတာ
 ပိုမာပိုဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ ငါ့သူက မင်းနဲ့ဖက်
 ပါပျာတွေ ဓမ္မကျေးကွာ'
 ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆိုသည်။
 ထိုအခါ မောင်ထက်လူက ခေါင်းခါ၍...

၁၂၀ သူရိန်ဆွေ

'သူ့ကို ဒီနေ့ ဟိုဘယ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွေးမလို့ဦး
လေး၊ နောက်ပြီး သူ့နံ့ကော ကျွန်တော်နဲ့ပါ ခင်မင်တဲ့ ကို
တိုးကြွယ်ကို ဝင်ခေါ်ဧည့်မယ်'

ဟု ဆိုသည်။

'ဪ ဪ'

ဦးအာဇာကမှာ မောင်ထက်လူထိုနှစ်ဦးကို ကြည့်၍ လွန်စွာ
သဘောကျနေသည်။

စိတ်ဓာတုငံ့မူလည်း လွန် လာလိုက်ဖက်ညီသူ နှစ်ဦးပါကလေး၊
ဟု မတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်ထက်လူမှာ ချောမောပြေပြေ
သော ရုပ်ရည်ရှိသကဲ့သို့ မြင့်မြင့်မေ့မေ့လည်း တသွေးတမျှ
မိန်းမချောမောရင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူ့ ငင်းတို့နှစ်ယောက်သား မေတ္တာမျှကြမည်
လျှင် ဦးအာဇာကအနေနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိမည်
လည်း ကြွေးတောလိုက်မိသည်။

မောင်ထက်လူက...

'ကျွန်တော်တို့ သွားဦးမယ် ဦးလေး'

ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

'မြင့်မြင့်မေ့မေ့လည်း....

'သွားဦးမယ် ဦးလေး'

ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

'ဪ ဧေး ဧေး၊ နောက်ထဲ မကြာမကြာ လာလေည့်
ပေါ့ကွယ်'

ဦးအာဇာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်၏။

မကြာမီ သူထိုက်က ကားလေးကို ခမောင်း၍ ထွက်သွားကြ
သည်။

ဦးအာဇာက ဆင်ဝင်အောက်မှာတိ လျှောက် သွား ရင်း
ကြည့်နူးမှုအပြုံးဖြင့် ကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံးရင်၍ ကြည့်နေ
လိုက်လေသည်။

အလုပ်မလုပ်မီသကပင် မောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မြင့်မြင့်စေ့စေ့နေထိုင်သည့် ရောက်နေခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်သားက လူကြီးများနှင့် ပိုင်းဝန်းကူညီ ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်လေကြသည်။

အလုပ်မှာ အထက်အဆင့်စဉ်ကားနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရပ်ကွက်မှ လူကြီးအချို့နှင့် ဆီစက်ရုံမှ အလုပ်သမားများ လာရောက်ကြသည်။

မောင်တိုးကြွယ်၏ မိဘနှစ်ပါး လာရောက်ပြသကဲ့သို့ မောင်ထက်လူ မှားကြားထားသောကြောင့် ဦးအာကာလည်း မြင်းရထား ကစ်စီးဖြင့် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

'ဟာ ကိုအာကာ လာတာကိုး၊ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျား၊ ကြပါး ကြပါ'

ဟု ဦးဖိမက လှိုက် လှဲစွာ ကြိုဆိုသကဲ့သို့ ဝေါခင်ကြီးက လည်း...

'အားလေး ကိုယ်ရွာကျရွာသားတွေ တွေ့ချင်နေတာ အာကာကဲ့သို့ရမယ်၊ ကိုအာကာ မောင်ထက်လူက ကိုအာကာအက်ဆက်ကလေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်'

ဟု ဆီးကြို၏။

ထို့နောက် မောင်ထက်လူက မောင်တိုးကြွယ်၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးအံ့ဖြိုး၊ ဝေါအေးသိင်္ဂီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လည်း

ထို့ကြောင့် လူကြီးများ အားလုံးလည်း တရင်းတနှီး ဖြစ်ပျားကြရလေသည်။

ဦးအံ့ဖြိုးက...

'ဦးအာကာရဲ့ တူအတန်းမောင်ထက်လူဟာ အင်မတန်ရည်ပိုနဲ့ ပိုလိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ လူငယ်ဘစ်ယောက်ဖဲဗျား၊ ကျွန်တော့်အားလေး နေမောင်တိုးကြွယ်နဲ့ အင်မတန်ခင်မင်ကြတာကို ကျွန်တော်တို့ မိဘနှစ်ပါးက ဘဲဘောကျနေတာဗျ'

ဟု ဦးအာကာကို ပြောသည်။

ဦးအာကာမှာ လွန်စွာ သဘောကျသွားရသည်။

ထို့နောက် ဦးအာကာက...

'ကျွန်တော် တွဲက လူမှာ သိပ်ခင်တဲ့သူပဲလို့ချင်းကစ်ယောက်မကြောင်း ကျွန်တော်ကို မကြာခဏပြောနေတာ ဦးအံ့ဖြိုးရ'

မောင်တိုးကြွယ်ကို အခုမှ တွေ့ပူးတော့တယ်၊ မောင်တိုးကြွယ်
လဲ သူ့ချာလေးထစ်ယောက်ပေပဲ'

ဟဲ့ ချီးကျူးလိုက်သန့်၊

မောင်တိုးကြွယ်က ပြုံး၍...

'ဦးက မြောက်ကားနဲ့ ကျွန်တော်တောင်နည်းနည်းမြောက်
ချင်လာပြီ'

ဟုဆိုရာ လူကြီးမျှားမှာ သဘောကျလက်ရယ်မိလိုက်သည်။

မြင်မြင်မေ့မေ့ ဖခင် ဦးပီပီက ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံ ကျေး
ဇူးခန့်ရင်းမှ ရောက်လာကာ...

'ကိုအာကာရေ... ဦးအံ့ဖြိုးဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ သူဌေး ဖြစ်
သလို၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလဲ မမှားပါဘူး'

ဟု ပြောခွာ၏။

ဦးအံ့ဖြိုးက...

'ဒါတွေမပြောပါနဲ့ ကိုမိမိရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ကြီးစားမှုကြောင့်
ကျွန်ုပ်ရဲ့ လှုပ်ငန်းတွေ တိုးပွားတယ် ဖို့နေထ...ကိုး'

ဟု ဆို၏။

ဦးအာကာကာ ဖိတ်ခံကောင်းရှိပုံရသော သူဌေး ဦးအံ့ဖြိုးကို
လေးစားပီပေ၏။

ဦးအံ့ဖြိုးက...

ဆိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်တက်မတူတဲ့တတ်လူ ၁၃၃

'ဦးအာကာရေ၊ အားထဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို လာ
ပြန်နိုင်ပါတယ်'

ဟု ဖိတ်ခေါ်၏။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ သတိရကာ...

'ဪ...ဪ... အခုလာမယ် လဆန်း ထစ်ရက်နေ့ဟာ
ကျွန်တော် သားကေး မောင်တိုးကြွယ်ရဲ့ မွေးနေ့ပေါ့၊ မွေးနေ့
မိလားကို ညနေအချိန်မှာ ကျင်းပမှာ ဖြစ်တော့၊ မပျက်မကွက်
စားခဲပဲဗျာ'

ဟု ဖိတ်ကြား၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ခေါ်အေးဆီကလည်း...

'အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ သားလေး ရဲ့ မွေးနေ့ပတ်သက်တဲ့ တစ်ခါ
ကိုး ဖိတ် ကားလိုက်ပါတယ်'

ဟု ထမ်းလောင်းပြောကြားပြန်၏။

ဦးအာကာကာ...

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ဆက်လာနဲ့ပါ မ...ဗျာ'

ဟု ကတိပြုသည်။

ပြီးလျှင် သူတို့အားလုံး ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့် ကြိုရာဆုံရာများ
ပပြောနေကြတော့သည်။

၁၃၄ သူရိန်ဆွေ

ထိုနေ့က အလှူများ လှူကြီးများ ပိုမိုရင်းနှီးသည့်အဖြစ်ကို
ပို့ဆောင်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ညနေစာစားမှပင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ဦးအာကာရ
မောင်ထက်လူတို့ ပြန်ခွားကြလေသည်။

၆၆

မောင်ထက်လူ၊ မောင်တိုးကြွယ်နှင့် မြင့်မြင့်တေတိုးတိုးယောတီ
သားများ သွားအတူ၊ ဇာတိအတူ၊ စားစာတူဖြင့် လှူဒါန်းခံရပင်
ရင်းနှီးလျက် ရှိနေကြလေသည်။

လှူကြီးမိဘများကလည်း ၎င်းတို့၏ရင်းနှီးခင်ပင်တို့ကို လိုလို
သားသား ရှိနေကြပေ၏။

ကပ်နေ့တွင် ခေတ်နှင့်ကြည့်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်တို့၏ ယောတီ
ပြန်လာကြစဉ် ကားမောင်းလာသည့် မောင်တိုးကြွယ်က...

ကျော့ ကိုထက်လူ၊ ဘုရားရှင်အနေနှင့် ကိုထက်လူကို ကျွန်
တော် အရေးတကြီး ထိုင်ပင်ပြောဆိုရာ ရှိနေဟယ်ဗျာ

ဟု ဆိုလိုက်သည်။
မောင်ထက်လူက—

၁၃၆ သူရိန်ဆွေ

အမလေးကိုယ်လူရာ ဒီထောက်ရင်းနီးခင်မင်လာကြတဲ့ဥစ္စာ ပြောမရရှိတာ ပြောပေါ့၊ စကားပလ္လင် ခံနေရသေးတယ်ဇော်ဗျာ'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မောင်တိုးကြွယ်ပခုံးကို တရင်းတနှီးဖက်လိုက်လေသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က ကားကလေးကိုကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

‘ကျွ’

ပြီးမှ မောင်တိုးကြွယ်က...

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ စကားပြောကြရင် ကောင်းမယ်ကိုထက်လူ’

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဆန်းပါပေ ကိုတိုးကြွယ်ရယ်’

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုမူနေသည့် မောင်တိုးကြွယ်ကြောင့် မောင်ထက်လူက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်တိုးကြွယ် မျက်နှာမှာ ဤစနုတင် မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိပေ။

လွန်စွာတည်ကြည်နေသည်ဟု မောင်ထက်လူ ထင်မှတ်မိပေသည်။

ယင်းအခိုက် မောင်တိုးကြွယ်က...

‘ကျွန်တော် မမြေငုံ့ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီဗျာ’

အိုင်အိုးနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့...လူ ၁၃၇

ဟု ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်မတူသည်။

‘ဘာ...ဘာပြောတာလဲ ကိုတိုးကြွယ်’

မောင်ထက်လူက မသဲမကုန်ဖြစ်သွားသောကြောင့် မောင်တိုးကြွယ်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က မူသစကားအတိုင်း...

‘ကျွန်တော် မမြေငုံ့ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီလို့ ပြောတာပါ’

ဟုဆိုပြန်လေသည်။

ယင်းစကားကြောင့် မောင်ထက်လူက ဝိုင်သွားရရှာ၏။

မိမိနားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်ဆိုက မှားမထင်ပေ။

ပြီးလျှင် သက်ပြင်းရွက်လိုက်ရင်း မောင်ထက်လူက...

‘အင်းလေး၊ အဲဒါဘာဖြစ်သည်’

ဟုမောင်တိုးကြွယ်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က...

‘ကျွန်တော် အနေနဲ့ စာစာလူ့ကို ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်ကို ပျိုးပျိုးတန်းတန်း ခင်မင်တာအမှန်ပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော် မတောင်းစိတ်မှာ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီဆိုတာ အမှန်အတိုင်း... ကြောမိတော့တာပဲဗျာ’

ဟု မိမိခံစားရကည်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူက မည်သည့်စကားမျှမလိုဘဲလျက် ကန်ကော့

ပြုံးစရာပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်၏။

၁၃၈ ငါ့နို့စေ့

အမှန်စင်စစ် မောင်တိုးကြွယ် စကားကြောင့် မောင်ထက်က
မှတ်ထဲ၌ ဆူးကန်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားသကဲ့သို့ နာကျင်ရသလို
မှာ အမှန်ပင်တည်း။

သို့သော်....

လူက ညခြွေးပျက် ကင့်ဆောင်နေလိုက်သည်။

လိုတိုးကြွယ်က မောင်ထက်လူကို....

'ဘယ်နှယ်လဲ ကိုထက်လူ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမမြင့်ကိုခင်ဗျား။
သေအားမထူးဘူးလား'

ဟုမေးလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူက ပြုံး၍....

'အိုး...ဘယ်လိုပြောတာပါလိမ့် ကိုတိုးကြွယ်ရာ၊ ခင်ဗျား
ဟာ ကျွန်တော် သိမ်ခင်စုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာ
မြင့်မြင့်မေ့မေ့ ကျွန်တော့်နဲ့ တစ်ရွာတည်းလား သူငယ်
တော့ ခင်မိသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မေတ္တာမျှကြရင် ကျွန်
က သိပ်ကိုးမီးသားရမှာပေါ့ဗျာ'

ဟုပြောလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်မျှားနာ ဝင်းပသွားရသလို

ပြီးမှ ၎င်းက....

'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ် ကိုထက်လူ၊ ခင်ဗျား
မမြင့်က ကျွန်တော် မေတ္တာကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဦးမှ ပြန်
ခင်ဗျားစိတ်ထင် ပြောစမ်းပါဦး'

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်လူတို့တက်လူ ၁၃၉

ဟုသိသော ဆိုးရွားစွာ ပြောလိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် မြင့်မြင့်ပေကို မောင်တိုးကြွယ် မျစ်သကဲ့သို့
မောင်ထက်လူကိုယ်၌ကလည်း အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေမိ
မသားကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသတည်း။

မောင်ထက်လူက....

'မြင့်မြင့်မေက ကိုတိုးကြွယ်မေတ္တာကို လက်ခံမှာပါဗျား။
ခင်ဗျားမှာ လက်မခံနိုင်စရာဆိုလို့ သာတစ်ခုခု မရှိတာဘဲ'

ဟုပြောပြသည်။

သို့စေကာမူ မောင်တိုးကြွယ်က ဆက်ပြင်းချလျက်....

'ကျွန်တော်တော့ မရဲဘူးဗျား၊ မမမြင့်ကို မပြောရဲတာကစ၌
ပဲ ကိုထက်လူကိုသာ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့လို့ ကတုလိုစွင်
ပြောမိတာ'

ဟုပြောဆိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ့ ယုံမရဲ ဖြစ်နေရှာမိ။

ကင်ဒေါ့ပြင်ထဲတွင် လှပ၍ ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြုံးမ ရုပ်ပုံလွှာ
ကို ထင်တပ်၍ မြင့်နေမိသောကြောင့် မောင်ထက် လူက တာဝ်
မျှ ဝိုင်တွေ့သွားရသည်။

ပြီးမှ မောင်ထက်လူက....

'တဖြည်းဖြည်းကျမှ အားသင်းပြီး ပြောပြပေး၊ ကိုတိုးကြွယ်
ဗျား...'

၁၄၀ ယူရိန်ဆွေ

ဟု အကြံပေးလိုက်သည်။

'အင်း...ခင်ဗျားပြောတာ မဆိုးပါဘူး'

မောင်တိုးကြွယ်က ခေါင်းညှိတ်၍ မောင်ထက်လူ စကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပြောရောစကား ကျင့်သွင်းစာနိဗ္ဗာန်ဖြင့် ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကိုထက်လူကို လိုက်ဖို့ ပေးမယ်'

ဟုပြောလိုက်ပြီး မောင်ထက်လူက ကပျာကယာ လက်ကလျက်...

'နေ နေ...ကျွန်တော် တခြားကိစ္စအတွက် သွားစရာရှိနေလို့ပါ ကိုတိုးကြွယ်၊ ဝိကဆင်းပြီး မြင်းစေးကပ်စီး ငှားသွားမယ်'

ဟုဆိုလျက် ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆောက်သို့ဆင်းလိုက်တော့သည်။

'ဒါဖြင့်သွားမယ်နော်'

မောင်တိုးကြွယ်က နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကားကလေးကို မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်။

ကားကလေးကို မျက်စိတဆုံးကြည့်ရင်း မောင်ထက်လူကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပြီးမှ ကန်ရေပြင်ကိုကြည့်၍ ငေးမောနေမိတော့မိန်း
သူ့ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းထန်နေပြီး လှုပ်ခတ်နာကျင်နေမိန်း

'မိအထိုင်းဆိုရင် ရင်နဲ့အမျှ ချမ်းကြင်ရတဲ့ မင်းကို ငါ စွန့်လွှတ်ရတော့မယ် မြင့်မြင့်မေရယ်'

သူ့နှုတ်မှ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ယင်း ရေရွတ်သံမှာ အမှန်စင်စစ် ကျွဲအက်လှနီးပါး ဖြစ်နေသော အသည်းနုလုံးမှ ပဲ တင်ရိုက်ခတ် ထွက်ပေါ်လာသည် သံစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပေတော့မိန်း

သူ့ဆက်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

တိုးကြွယ်မှာ သူ့အလွန်ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နောက် အစပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။

မြင့်မြင့်မေကို ၎င်းအနေနှင့် ရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကွာကာ ချစ်မိသည် မှန်သော်လည်း ရွှေခရီးကောင်းသည် ကိုတိုးကြွယ်လို သူငယ်ချင်းနှင့် တအော့တူသင့်သည်၊ သို့သော်...

မိမိအနေဖြင့် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်၍ ရနိုင်ပါမည်လော၊ မေးခွန်းများ ထုတ်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်...

ငယ်နုအေးက ခပ်ပါးပါးလေး တိုက်ခတ်လိုက်ရာ ကန်ရေပြင်မှာ ရေလှိုင်းကလေးအချို့ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

သို့စေကာမူ...

အပူလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်စဉ်နေသည်၊

မောင်ထက်လူရင်ကို ထိုလေ့နစ်လေးများက အေးပြအောင်
မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါပဲ။

မည်သို့ဖြစ်သည် ဖယ်နိုင်အောင်ပင် မောင်ထက်လူ၏ မျက်
လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတို ယီးလေးခိုလာခဲ့သည်၊

ဟိုနောက် ...

ရုပ်နေရာသစ်ပင်မှတစ်ဆင့် ကန်ရေပြင်အတွင်းသို့ တပေါက်
ပေါက် ကျရောက်ပေါင်းစပ်သွားသည်၊

အပြင်များသည် ဝေပီးလျက်ရှိနေလေသည်၊

မောင်ထက်လူက မျက်ရည်များကို ယက်ဖမ်းနှင့်ထုတ်လိုက်
သည်၊

နောက် နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားလိုက်၏။

ငါ မြင့်မြင့်မေကိုးခွန်လွတ်နိုင်တာအမှန်ပဲ၊ အို... ခါပေမယ့်
လေး ကိုတိုးကြွယ်က အရင်ဦးစွာ ဖွင့်ဟပြောသောပြီဖြစ်တဲ့အတွက်
သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှောင်
ပေးသင့်ပါတယ်'

သူက အထက်ပါအတိုင်း အရူးတစ်ယောက် မြည်တမ်းသည်
ပမား နှုတ်မှ ကဒုဖွားရွက်နေခါ၏။

ထိုညက မောင်ထက်လူတစ်ယောက် တစ်မူထူးစွာ မူးမူးရူးရူး
နှင့် မြက်ရတားတစ်စီးဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မောင်ထက်လူအပြစ်ကို တွေ့မြင်ရသည့် ဦးအာကာမှာအကြံ
ပြင်းမက စဉ်းကြနေမိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မောင်ထက်လူမှာ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အပြုအမူမျိုး
ပြုသည်အခါ မျှမပြုဖူးလော့ကြောင့်ပေတည်း။

ရောင်စုံ မီးလုံး များဖြင့် ခြံဝင်းနှင့် တိုက်ကြီးမှာ လွန်စွာ ပန်ရလှပေတော့သည်။

ယနေ့သည် မောင်တိုးကြွယ်၏ အသက် ဆယ်နှစ်မှန် မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာဖြစ်ရကား မိသားစုများနှင့် တကွ ကြွ ရောက်သူအပေါင်းမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေကြပေသည်။

မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲဟု ဆိုရသော်လည်း အမှန်စင်စစ် မြင့်မြင့် မေတ္တို မိသားစု၊ မောင်ထက်လူတို့ မိသားစုနဲ့ ဆီစက်ရုံအလုပ် ထမားများသာ လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ မွေးနေ့ မင်္ဂလာပွဲသို့ လာရောက် မှန်သမျှ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းယူဆောင်လာရန်မလိုဘဲ၊ အိမ်ရှင် ဦးအိုး ဖြိုးနှင့် ဒေါ်အေးသီထို့က ၎င်း၏ သားလေး မောင်တိုးကြွယ် ကိုယ်စား လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကြွလာသူများအား မှု လည် ချီးမြှင့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အစားအသောက်များမှာ မျိုးစုံလှသကဲ့သို့ ခေတ်မီပိုရသော ဦးအိုးဖြိုးက သောက်တတ်သူများ သောက်သုံးနိုင်ကြရန် သား ကောင်တာ တစ်ခုကိုလည်း အသင့်ထားရှိ၏။

ဘားကောင်တာရှိ အရက် အမျိုးအစား စုံလင်လှသည်နှင့် အမျှ အကောင်းစား ပျားအို့တံဆိပ် ဘရပ်စီပင် ပါဝင်သေး လေသည်။

ဦးအိုးဖြိုးက သူ့ကိုယ်တိုင်အရက်သောက်သကဲ့သို့ ဦးအာကာ နှင့် ဦးဖီထို့ကိုလည်း သောက်သုံးစေရာ ဦးအာကာနှင့် ဦးဖီပ ထို့က ယဉ်ကျေးမှုအရ စတိမျှ သောက်ကြရလေသည်။

အဟော်ညစ်နက်မှပင် အခြားညစ်ညမ်းမှုများနှင့်အတူ ဦးအာ ကာနှင့် မြင့်မြင့်မေ အပါအဝင် မိသားစုများ ပြန်သွားခဲ့ကြ လေ၏။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် မောင်တိုးကြွယ်နှင့်အတူ မောင်ထက်လူတစ် ယောက်သာ ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

ညစ်ညမ်းမှုများကို ဧည့်ခံရသောကြောင့် မောသွားပုံ ရသည့် မောင်တိုးကြွယ်က မောင်ထက်လူကို တောင်းပန်၍ စောစော ကိုပ်ရာဝင်သွားသည်။

ထိုအခါ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် မောထက်လူက ဦးအိုးဖြိုးနှင့် ပိုင်းထိုင်မိလေသည်။

ဦးအိုးဖြိုးမှာ အတော်အသင့် ရေချိန်ကိုက်နေပုံဖြင့်...

၁၄၆ သုရိန်ဆွဲ

'ဟေ့...မောင်ထက်လူ့ လာကွား၊ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း မွေးနေ့
ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက်တော့ ချလိုက်
စမ်းပါ'

ဟု ခေါ်လေ၏။

'ဟုတ်ကဲ့ ဦး'

ပြောပြောဆိုဆို မောင်ထက်လူ့က ပျားအုံတံဆိပ် ဘာရန်မီ
အချက် တော်တော် များများကို ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်
စေသည်။

'အေး... မိလိမ္မာပါ၊ ဟဲ့ ဟဲ့... ဧါမှအဖော်ရတာပေါ့ကွာ'

ဦးဆွဲဖြိုးက သဘောကျလွှားလျက် ၎င်း၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့
လည်း ဘာရန်မီများကို ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက်...

သောက်ရင်း စားရင်းဖြင့် ရောက်တတ်ရာ စကားများကို
ဆက်ခက်မင်းစည်းစိမ်ခံစားလျှင် ပြောဆိုမိကြပေသည်။

ခြံဝင်းဘစ်ခလုံး ရောင်စုံ မီးများ ထွန်းလင်းနေသော်လည်း
တိုက်ဆိပ်ကြီးအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာ ခေါ်သေးသိ
မင် မောမောနှင့် နိပ်ပြီ ဖြစ်မကြောင်း မောင်ထက်လူ့ တွက်သိ
သည်။

အတော်မှူးနေပုံရသော ဦးဆွဲဖြိုးက လျှားလေး အားလေးဖြင့်
စကားများ ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုရင်းမှ ထစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းပိုက်စိုက်ကျ
တိသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်တူတဲ့... ၁၄၇

ထိုကြောင့် မောင်ထက်လူ့က...

'ဦး၊ သိမ်ျားနေပြီ တော်...တော့နေ့'

ဟု အတင်သင်ပြောဆို၏။

သို့ရာတွင် ဦးဆွဲဖြိုးက ဘာရန်မီ ထပ်လည်ရန်

'အာ...သားရဲ့အဖွားနေ့မှာ ဝမ်းသာလို့ပါ မောင်ထက်လူ့က
ငါ...ငါ၊ ဆယ်...ထွဲ... မွေးနေ့ပေးပါဦးကွာ၊ တံ... ဟဲ့'

ဟု ဆိုလျက် ထပ်ပေးပြန်၏။

ပြီးလျှင် ဦးဆွဲဖြိုးက မောင်ထက်လူ့ကို ကြည့်လိုက်လျက်...

'ဟေ့ မောင်ထက်လူ့၊ မင်းကိုထူးထူးဆန်းဆန်းအကြောင်း
ဟရာတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ အဲဒါ မင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရ
ကွား၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

ဟု ဆို၏။

မောင်ထက်လူ့ ကြောင်သွားရသည်။

'မိတ်ချပါဦး၊ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ပါပဲ၊ ပြောသားပြောပါ
ဟု ကတိပြုလိုက်၏။

ဦးဆွဲဖြိုးက မီးကရက်တုတ်လိပ်ဆို မီးညှိ ဂျိတ်ဖွာ ပြီးနောက်
၊ ပီးများကို တူးခနဲ မှတ်လိုက်ပြီ...

'ဒီလိုကွာ၊ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းမောင်ထိုက်ဟာ သူ့ထံမှထု
ယူဝယ် ဖြေသံဘူးကွား နှုတ်တွေက ဦးဆွဲ ပို့ပေးလိုက်တာဆိုပါ
ကော့ကွယ်၊ ဟဲ့... ဟဲ့'

ဟု အဆက်အစပ်မရှိသည့် စကားကို ဆိုလိုက်လေ၏။

၁၄၈ သူရိန်ဆွေ

‘ဗျာ’

မောင်ထက်လူမှာ ကြောင်အမီးအမီး ဖြစ်သွားလျက် ခံစားရဆဲ ရှိနေသည့် အမူးများပင် ပျောက်မတတ် ဖြစ်သွားရပေသည်။

ဟား ဟား ဟား...မင်းတော်တော် အံ့သြသွားရပြီမဟုတ်လားကွ။ ဟေ့

ဦးအံ့ဖြိုးက မောင်ထက်လူအဖြစ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးသကာလ တံဘွေးသီးမတတ် ရယ်မောလိုက်၏။

ပြီးမှ...

‘ဒီလို ဒီလိုဟေ့၊ ဟိုခကားပုံ မင်းကြားဖူးသလားကွ’

ဟုဆိုသည်။

‘ဘာခကားပုံများပါလိမ့်’

‘ဟိုလေကွာ၊ ရေခါဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆိုတာ’

မောင်ထက်လူက မည်သည့်ခကားမျှမဆိုဘဲ ဆက်ပြောလာမည်ကိုသာ ငံ့လန့်နေမိသည်။

လိုနောက်....

ဦးအံ့ဖြိုးက....

‘အေး ငါခကားကို မင်း နားရှုပ်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အမွန်က မောင်တိုးကြွယ်ကို ငါ့က နတ်တွေပေးလို့ ရေထဲက ရုခဲတာပဲ မောင်ထက်လူ၊ အဲဒါအမှန်ကွ’

‘ဟင်’

ဆိုင်အိန်နန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူတဲ့ဘက်လူ ၁၇၉

မောင်ထက်လူမှာ ဓာနဦးတွင် ဦးအံ့ဖြိုးတစ်ယောက် ရှေးရှေးနှင့် ပေါက်တတ်ကရပြောနေသည်ဟု ထင်မြင်မိသည့် ပုဂံ့ထောက်လည်း....

ယခုဒေဝါ ၎င်း၏ စကားများမှာ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ခကောင်းနေသည်ကို တွေ့လာရလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

မောင်ထက်လူက....

‘ရှင်းရှင်း ပြောပြစမ်းပါဦးခင်ဗျာ’

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဦးအံ့ဖြိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးလျှင် ၎င်းက....

‘ငါ့ထိုလင်မယားဟာ အင်မတန်ကို ချစ်ကြတာ၊ ငါ့ကုရိပိမ္မာပေါ့နော်’

ဟုဆိုသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကဆိုရင် ဦးကိုသိပ်ပြီး ကြင်နာဘာ ကျွန်တော်အမြင်ပါပဲ’

‘အေး....ငါကလဲ လူ့ကို မျှီထားမတတ် ချစ်တာပါပဲကွာ၊ ဆဟက်၊ ဗဲ ဟဲ့...ဒါပေမယ့် ငါ့မိန်းမက အိပ်ထောင်သက်သာ ကြာလာတာ ကလေးကတော့ မရနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့ကွာ’

‘ဟင်...ဒါဆို ကိုတိုးကြွယ်က....’

'ဒေဦးအေး၊ ငါပြောပြဖယ်၊ အေး ဝေ့?'

မောင်ထက်လူ စကားဆုံးမီ ဦးဆွံ့မြီးက ဆက်ကာလျက် တားထားလိုက်သည်။

'ခေါင်းယမ်းလျက် ထန်ချက်စိုက်သွားပြီးမှ....'

'ငါ့တို့မှာ စီးပွားရေးကအစ အဆင်ပြေပြီးတာပါ။ မိဘ အမွေအတူလဲ တော်တော်ရလိုက်ကြဖယ်၊ လောကမှာ တို့လင် ယေး အလိုချင်ဆုံးအရာက ကလေးပဲ ဆိုပါးဘာ့ကွာ၊ အေး'

မောင်ထက်လူက မိတ်ဝင်ဖားခြင်းမက ဝင်စားလာစောကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေလိုက်သည်။

သုက နောက်ထပ် အခုလိုသင်ဖွဲ့ဘာ့ပါပေး သို့သော်....

ဦးဆွံ့မြီးက ထစ်ငုံ့၍ ထပ်သက်ပြန်ပြီးလျှင် စကားဆက် ပြန်လေသည်။

'မိကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောမိကြရင်း ငါ့တို့ လင် ယေး နှစ်ယောက်လုံး သိပ်ကိုစိတ်ဆင်းရဲရတာ အမှန်ပဲ၊ မိလို့ နဲ့ နောက်ထပ် ကာလတွေ ဂျည်းကြာခဲ့ပြန်တယ် ဆိုရမယ်အေး'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါဦး'

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝင်းအတွင်း၌ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ပျံ ပေသည်။

ရနာက် ဦးဆွံ့မြီးက....

'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်သုံးနှစ်က ငါ့ဟာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဝန်ရ နဲ့ မောင်းတင်သစ်စီးကိုငှားပြီး မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသထက်ကို ခရီးယွက်တာ ဘာပြောလဲကွာ၊ စောဝေ့ကတိုက် လှိုင်းတွေ က ထန်တာတွေ၊ ငါ့တို့မော်တော်လဲ ရှေ့ဆက်သွားလို့ မဖြစ် တာနဲ့ သဲသောင်ဖန်ခုခားနီးမှာ ကပ်ရပ်တာပေါ့ ဝေ့!...တူ'

လျှာလေးအားလေးဖြင့် ပြောနေသော ဦးဆွံ့မြီးမှာ ခေါင်း တစ်ချက် စိုက်ကျသွားပြန်၏။

ပြီးမှ ဦးခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ပြန်ထူလျက်....

'ဤက ဟုခနားပြာတဲ့ နတ်သား နတ်သမီးတွေ ပထွေပီ ထောက်တော့မယ်လေး၊ အစား...ဖေး နားထောင် ငါ့လူ၊ ဖင်း ထေထေချာချာ နားဝေးပင်'

ဟုပြောလိုက်ပြန်သေးသည်။

ထိုနောက်....

ဦးဆွံ့မြီးက....

'စောတွေ မိုးတွေ လှိုင်းကြီးတွေကြား၌ ဖမ်းဖို ဖြစ်နေ ဟုန်း ဖြန့်ဆီ ဖျဉ်ချပ်တန်နက် ဆုပ်တိုင်းပြီး ဈေးပါလာတဲ့ ပထေဝတ္ထုကို တွေ့လိုက်ရတော့ အင်စတန် မေးစော်နေတဲ့ ကြားက ငါ့ရှင်ဟာ အင်ဖော်အင်စတန် ပူခန်းလွှားရတော့တာ ပေါ့ကွာ'

'အိုး'

၁၅၂ သူရိန်ဆွေ

နားထောင်နေလည် မောင်ထက်လူမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု
ကြောင့် ကတုန်ကယင်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။
အကြောင်းမှာ....

၎င်းအနေဖြင့် မျှော်လင့်ခြင်းမရှိသော အကြောင်းအရာကို
ကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....
ဆက်လက်၍ နားထောင်နေမိပြန်သည်။
'ဂ...လောက်...ဂလောက်...အေး
သို့သော်....

ဦးအိုဖိုးက မပြောသေးပေ။ အသင့်ထည့်ထားသောဖန်ခွက်
ထဲမှ ဘရန်မီအချိုကို မော့သောက်လိုက်ပြန်သည်။

ပြီး...ကျင့်စီးတရက်တစ်လိမ်ကို ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်ဖြင့် ကိုက်
ထားသည်။

သို့အတူတိုင်း....
မောင်ထက်လူက မီးခြစ်ခြစ်၍ ညှိပေးလိုက်သည်။

ဦးအိုဖိုးက မီးခိုးများ အူသည်အထိ ဖွာနေလေသည်။
'အဟူတ်...အဟူတ် ထွတ်'

ထို့နောက်....
စကားအားပြန်ပေးသည်။

'အမှန်က ပျဉ်ချပ်ကြီးကို ကိုင်တွယ်ပြီး မျှောလာတာဟာ...
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လေ။ တိတိသူကျ ဖွင်းရှင်း။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မတူဘဲတက်လူ ၁၅၃

လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေး
ဟာ ငါးနှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်လေးပဲ'

ဆိုပြန်သည်။
ကြားရသည့်စကားကြောင့် မောင်ထက်လူမှာ ရင်ခုန်နေရ
သည်။

ဆက်လက်၍ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

'ငါ့လဲ ကိုယ်ထိုင် မော်တော်ပေါ်က အူရားဖားထူး ခုန်ချ
ပြီး အဲဒီကလေးကို သွားကယ်လိုက်တယ်။ နောက် မော်တော်
ဆီကို ကူးလာခဲ့တယ်။ မော်တော်မှာ အလုပ်သမားသုံးယောက်
သာရှိတာ။ စက်မောင်းဆလင်နဲ့၊ သင်္ဘောကြီးချည်လေ။ ငါက
မော်တော်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ သူတို့ကို ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်
ပြီး နှုတ်လို့မို့ ငွေအတော်များများ ပေးလိုက်တယ်'

ဆက်လက်၍ ပြောပြပြန်လေသည်။

'ဟာ သိပ်ဆိုထူးတာပဲနော်'

မောင်ထက်လူက အသံမတုန်အောင် မနည်း သတိထားရင်း
ပြောလိုက်ရသည်။

ပြီးလျှင် ဦးအိုဖိုးက....

'မိမှာ ပြောစရာတစ်ခု ကျွန်သေးတယ်ကွ မောင်ထက်လူရ'

ဟု ဆိုပြန်သည်။

ပြီးမှ....

ကလေးဟာ မော်တော်ပေါ်ရောက်တော့ အအေးမိပြီး
ဈေးနော်ပြီ၊ ကလေးကလေးနဲ့ သူ့အဖေကိုသာ တနေတော့
တယ်၊ တော်သေးတားက ဦးမှာ ဆေးဝါး အတော်စုံစုံလင်လင်
ပါသားနဲ့လေးတော့ ဆင်တင်တဲ့ဆေးဝါးလေးတွေ တိုက်ကျွေး
လိုက်တာမှ နည်းနည်း ဆက်ဘာသွားတယ်၊ နောက်မေးမော
ယ့်ပန်းနဲ့ အိပ်သွားတော့တယ်လေ

‘ဪ’

မောင်ထက်လူက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ထိုမျှသာပြောလိုက်သည်။

‘အော့ ဝေ!’

ဦးအိုဖြိုးက ပျိုဘက်လျက်မှ တံတွေး တစ်ချက် ထွေးလိုက်
သည်။

ထိုနောက် ဆက်လက်၍...

‘ဇာတ်လမ်းက ပြီးပါတော့မယ်ကွာ...၊ ငါ့လဲ အရောင်း
ဆောင်ကိစ္စကိုဘေးချိတ်လိုက်ပြီး ခုန့်ကုန်ဆရာက ပပ်တော်ပို
စက်ကုန်မောင်းစေလိုက်တော့တယ်၊ ခုန့်ကုန် ရောက်တဲ့ အခါ
ကလေးကိုခေါ်၊ အငှားကလေးတစ်စီးနဲ့ အိမ်ကိုတိုက်ရိုက် ဝင်
တော့တာပဲ၊ အဲ ပိုဖြိုးကောင်းတာက မော်တော်ပေါ်ရောက်တော့
ဘယ်သူကယ်ဝါပြန်ပြီး ဘယ်စရပ်မှာ နေအိုင်ဘာကအစ သူပို
မသိကြတာတစ်ခု’

ဟု ဆို၏။

မောင်ထက်လူက...

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်သုံးနှစ် ကလေးအသက်က ငါးနှစ် ဆိုတော့
ဆယ်ရှစ်နှစ် ပေါ့၊ အင်း... ဝိုင်းကြွယ်... အခုညမှာ အသက်
ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆိုတော့’

ဟု စကားမဆုံးမီ ဦးအိုဖြိုးက...

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ...ဘယ်ဆိုးလို့လဲ မင်းက တော်သားပဲ၊ အဲဒါ
ရကြာင့် ငါမပြောသား၊ ငါ့သားဟာ နှယ်နှယ်ရရသားဟေ့ဟဲ
ဗူး နတ်ပေးတဲ့သားဆိုတာပေးကွာ’

ဟု အားရပန်းစရာပြောလိုက်သည်။

‘မိဘာပေါ့ ဦးရယ်’

မောင်ထက်လူ အထက်ပါအတိုင်းထုတ်ခံလိုက်တော့ အခါ
ဦးအိုဖြိုးမှာ သူ့နို့စွာ လအေးကျသွားလျက် မောင်ထက်လူမပိုး
သေး ပုတ်လိုက်လေသည်။

‘ရေအရိုး ကုန်းကပ်ဝက် ဆိုတဲ့အတိုင်း မိသားလေးက ငါ
ဂိုဏ်းဆိုင်ထိုက်လို့ ရောက်လာတာအမှန်ပဲလေ’

ဟု ဆိုလိုက်သေး၏။

မောင်ထက်လူက...

‘အစစ်ပါပဲ၊ ဦးဘိုနဲ့ထိုက်လို့ အလိုလျောက်ရောက်လာတာ
ပေါ့နော်၊ ဪ... ဝါထက်’

ဟု စကားမဆုံးမီ ဦးအိုဖြိုးက...

‘မင်းက ဘာပေးချင်လို့လဲ၊ ငါအိပ်ချင်လျှင်ကွ’
ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုနောက် မောင်ထက်လူက ကပျားကယာ....

‘ဪ...ဒီလိုပါ ဦးရယ်၊ ကားလေးက ငါးနှစ်သားဆိုသော
အဲဒီ အချိန်က သူ့နာမည်ကိုတော့ ပြောတတ်နေပြီပေါ့’

ဟုလိုက်၏။

လွန်စွာ မူးနေသော ဦးအိုဖြိုးက....

‘မင်းက တွေးတတ်သားပဲ၊ ငါတို့လင်ဖယားက ဝေးတဲ့အခါ
ကလေးက ပြောပါတယ်၊ ဘာတဲ့ ပိုင်စိုး...အဲ...မေ့စင်ပိုင်စိုးတဲ့’

ဟုဆို၏။

‘ဪ...ဪ...’

ခါပေမယ့် ငါတို့က အဲဒီနာမည်ကို အတင်းမေ့ပျောက်
စေပြီး မောင်တိုးကြွယ်လို့ မှည့်ခေါ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရောက်လာပြီဟု
နောက်မှာ ငါတို့အဖို့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကလဲ့ တကယ့်ကိုတိုးပူ...
ကြွယ်ဝလာခဲ့တယ်လေ’

‘အင်း...ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒါကြောင့် မောင်နတ်ပေး ခေါ် ငါ့သားခလေး ပေးပါ
တိုးကြွယ်ကို ငါတို့ လင်ဖယားက မျက်စိအောက်က အပျေ့...
မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရတာပေါ့၊ မောင်ထက်လူ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘တကယ်လို့သာ ငါ့သားလိုချင်တယ်ဆိုရင် မိုးပေါ်ကအထူး
ဝတ္ထုကိုတောင် မရ ရအောင် ဝယ်ပေးဖယ်ကွာ၊ ဟဲ...ဟဲ’

အဆက်ပါ စကားပြောပြီးသည်နှင့် ဦးအိုဖြိုးမှာ ထိုင်ခုံ၌ပင်
အိပ်ပျော်ခြင်း ဝိုရောက်လေ၏။

မောင်ထက်လူက ဦးအိုဖြိုးကို တဲ့ထုရင်းမှ လွန်စွာ အံ့ဖွယ်
ဝကောင်းသည်နှင့်အမျှ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်အဖြစ်သနစ်အကြောင်း
ကို ဆင်ခြင်မိလိုက်တော့သည်။

‘မာမုန်စင်စစ် မောင်တိုးကြွယ်သည် ရင်း၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်
လူ ဦးအာကာ၏သားအရင်းဖြစ်နေပေသည်တကား။’

ဤအတိုင်းမုန်လျှင် မိမိသည်မိမိကျေးဇူးရှင်၏သားဖြစ်ရုံပေ
မိမိလည်း လွန်စွာ ချစ်ခင်လှသည့် မောင်တိုးကြွယ်အတွက် ရင်
ထဲ အသည်းထဲမှ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှသော မြင့်မြင့်တော်စွန်သွက်
ရပေလိမ့်မည်။

ထိုသက်ကသာ မိမိကျေးဇူးရှင် ဦးအာကာကို ကျေးဇူးသပ်
ပြုံးမည်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ဖန် မောင်တိုးကြွယ် ခေါ် မောင်ပိုင်စိုးမှာ ဦးအိုဖြိုးဟု
တိုး မောင်နှံထံတွင် နေထိုင်ခြင်းက အဆမတန် ချုပ်သောကြွယ်
ပျက်ကို ဖြစ်စေလိမ့်မည်။

တကယ်၍ ဤအကြောင်းများကိုသာ ဦးအာကာ အမုန်
မုန်ပိုင် သိရလျှင် မောင်တိုးကြွယ် ခေါ် မောင်ပိုင်စိုးကို ပြန်
ပေါ်ပည်မှာ မုချမလုပ်ဘဲတည်း။

၁၅၇ သူရိန်စော

ခေတ်တိုးကြယ် ကောင်းစားရေးထက် လည်းကောင်း၊
ဦးအံ့ဖြိုးနှင့် ခေတ်အေးသီတို့ ရင်နှင့် ခံစားမှု မဖြစ်စေရန် လည်း
ကောင်း အနုည ဦးအံ့ဖြိုး မူးမူးနှင့် ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို
ရင်ထဲ၌ သိုသိပ်ကာ ပြည်ဖိုးကားမျှထားချမှည့်ခြင်းကြား နား
ထည်လိုက်သည်။

လောကဟင်္ဂင်ထူးခြားဆန်းပြားသောအကြောင်းက ထူးပါင်း
မျှားစွာရှိသည်ကို မောင်ထက်လူ ကြားဖူးနား၍ ရှိသည်မှာ မှန်
ပါ၏။

သို့သော်လည်း ယခုအဖြစ်ထက်ဆန်းကြယ်လှသောအဖြစ်သည်
မရှိနိုင်ပြီဟု မောင်ထက်လူ ဟုဆင်သည်။

မောင်ထက်လူက အမူးလွန်နေပြီဖြစ်သော ဦးအံ့ဖြိုးကို အိပ်
ရာအထိ ဟကူးဘက် လိုက်ပို့ ပေးရှာသည်။

တရားနိုး သွားသော ခေတ်အေးသီက...

ဟင်...ကိုအံ့ဖြိုးနည်း ခေတ်အေးသီက လွန်သွားပါပေါ့လား၊
အခေး သီးကုသုတ်၊ ကျေးဇူးပါ မောင်ထက်လူရယ်၊
ဟု အိပ်ရာမှ ကပျာတယ် ထ၍ တုံ့သိပ်ရှာသည်။

ပြီးလျှင် ငါ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့်ခန်းမှ အိပ်ရာ
ဆီသို့ မောင်ထက်လူ သွားရောက်အိပ်စက်လေသည်။

သို့ရာတွင် အတေးမျှားက မဆုံးနိုင်အောင်ရှိနေရာ မောင်
ထက်လူမှာ သက်ပြင်းအခါခါချရင်း အိပ်နေပျက်နိုင်အောင် ပြစ်
နေခဲ့ရှာလေသည်။

မောင်ထက်လူမှာ ထိုနေ့မှစ၍ သူ့စဉ်မဟုတ်သည့်တိုင် ကြော
၁၈ ဆိုးဝလို မူးထွက် ဘာ အိပ်... ပြန်လာလေ့ရှိ၏။

ဦးအာကာမှာ ကြုံကြိုက်၍ တွေ့မြင်လိုက်သောအခါမျှား
က ဂုဏ်းသိယောစဉ်သားသော မောင်ထက်လူအတွက် အလွန်
မိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရပေသည်။

ပျံသော်

ပုဂံသည်အတွက် ဤသို့ အမူးသောက်လာရကြောင်း တစ်
ပါးတစ်ရပ် မေးမြန်းကြည့်မိခြင်း မရှိပါချေ။

ပုဂံက ဆုံးတိုင် ဦးအာကာက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချမှတ်
ပါ၏။

၁၆၀ လူရိုန်ဆွေ

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကား မောင်ထက်လူ တစ်ယောက် စိတ်
မလေစေရန် ကစားပိုင်းတွင် ပြန်လည်၍ သွားရောက်ကစားရန်
ပင် ဖြစ်သည်။

မောင်ထက်လူကလည်း ဦးအာကာစကားကို လိုက်နာပါပေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

နောက်နေ့မှစ၍ မောင်ထက်လူတစ်ယောက် ပုံမှန်အတိုင်း
ကစားပိုင်းများတွင် သွားရောက်၍ ငွေရှာသေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ထက်လူမှာ မြင့်မြင့်မတို့နေအိမ်သို့လည်း
ကောင်း၊ မောင်တိုးကြွယ်တို့နေအိမ်သို့လည်းကောင်း ရောက်ရှိ
ခြင်း မရှိတော့ပေ။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

မောင်ထက်လူ နေအိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဦးအာ
ကာက သူ့ရိုယသတင်းစာကိုဖတ်နေရာမှ ကသောကမျောဖြင့်...

‘ဟေ့... ငါ့တူဇေ၊ လာစမ်း... လာစမ်း၊ ဒီကြော်ငြာကိုဖတ်
ကြည့်စမ်း၊ မင်းဆီဖုန်းမရသေးဘူး ထင်ပါနဲ့ကွာ’

ဟုပြော လေ၏။

‘ဘာကြော်ငြာပါလိမ့်’

မောင်ထက်လူက သတင်းစာကို ဆွဲယူ၍ ကြော်ငြာ
လှန်လှောကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဤတွင် အောက်ပါ ကြော်ငြာကို ပတ်ရှုမိလေတော့၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း

အမရပူရမြို့နေ၊ ရက်ကန်းစင်များပိုင်ရှင်

ဦး... .. ဒေါ်... .. တို့၏

တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ

မောင်သိန်းကျော် နှင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ရှမ်းရွာနေ ဦးဒီပ... ဒေါ်ခင်ကြီးတို့၏

သမီးဖြစ်သူ မြင့်မြင့်မေ

တို့သည် နှစ်ဖက်မိသမား၊ ရှေ့ဘမှောက်တွင်

နှစ်ဦး သဘောတူ စေ့စပ်ပြီးစီးပါကြောင်း။

‘ဟာ’

ကြော်ငြာဖတ်၍ပြီးသည်နှင့် မောင်ထက်လူမှာ တဆတ်ဆတ်
ဟုန်လျက် သတင်းစာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှုတ်ကျသွားရ
ပေသည်။

နှုတ်မှလည်း အာမေ့ဒိုတ်သံထွက်သွားပြီးလျှင် ကုလားပိုင်
ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးဖြတ် လိုင်ချလိုက်တော့၏။

ဦးအာကာက မောင်ထက်လူ အနေအထားကို ယကဲဝတ်
ကြည့်ရှုနေရာမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဟင်... မိပုံအတိုင်းဆိုရင် ဒီကိစ္စကို မင်း သိထားပုံမရဘူး
ပေါ့ ဟုတ်လား ငါ့တူ’
ဟုမေးလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူက ခေါင်းညိတ်လျက်...

'မယ်ပါဘူး ဦး၊ ဘယ်လိုဘယ်လို လုပ်လိုက်ကြဘယ်ဆိုမှ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ပါဘူး'

ဟူ၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကိုထုပ်ကာ စိတ်ထိခိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင်...

အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်သံ ကြားရပြီးလျှင် မောင်လုံးကြွယ် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြသူပေသည်။

'ဟာ... ကိုဘိုးကြွယ် လာဗျာ'

ဟု မောင်ထက်လူက တူခွေမြေပျက် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ မျက်လုံးကြီးများ နီရဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့သည်။

မောင်တိုးကြွယ် တစ်ယောက် သတင်စာကို အတိအကျ ပုံသည့်အပြင် ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစားပြုစီစဉ် မောင်ထက်လူ သာမက ဦးအာကာလည်း ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က မဆိုင်သေးဘဲ ကြမ်းပြစ်ပေါ်၌ ကျနေသည့် သတင်းစာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ...

'ကိုထက်လူ ခင်ဗျား သတင်းစာဖတ်ပြီးပြီပေါ့နော်'

ဟု ဆို၏။

'ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ သိလဲသိ ဦးပြီဆိုပါတော့၊ အေးဗျာ ဘယ်လို ပြန်ကျန်မှန်းသတင် သေခံတော့ပါဘူး'

ဟုမောင်ထက်လူက ပြောလိုက်သည်။

မောင်လုံးကြွယ်က...

'ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ ကိုထက်လူ၊ ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ် တွေ့တယ်၊ တကယ်တော့မှသာက သူငွေသား ကိုသိန်းတောင်က မမေ့ရဘူး ကျွန်ုပ်လေးနှစ်ယောက်တို့ ဝမ်းသာကျသွားပါလိမ့်မယ်...

'အဲဒါ သူ့မိဘတွေခေါ်လာပြီး မိသားစုအားပီပီ စေ့စပ်ကြောင်းလွမ်းတယ်တဲ့၊ ငြင်းစရာ ဘာသင်ကြောင်းမှ မရှိဘူးလို့ မမေ့နိုင်လဲ အရွယ်ရောက်ပြီး လှပချောမောသူ ဖြစ်သော လမ်းထွက်တာကလေး ဆန္ဒရှယ်ရှိတာမို့ ဦးခလေး ဦးပီပီက မဖြစ်မှနေ ထက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်တဲ့လေ'

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေသည်။

ဦးအာကာလာ အေးမြင်းလိပ်ကို ချိုးဖဲ့၍ ကာယုရွယ်နှစ်ယောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

မောင်ထက်လူက...

'မြင်မြင်မေ့က သေဘာတူဘယ်ပေါ့၊ ဟုတ်တော့ တိုက်ကြွယ်'

ဟုမေးလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က...

'လူက မိဘစကားကို ဆန္ဒနားသောင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ဖခင် သဘောကျ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်တဲ့လေ'

ဟု ညည်းတောင်းသလို ပြောလိုက်သည်။

'ကြော်...ခါလိုကိုး'
 မောင်ထက်လူက နာကြည်းသည့် လေသံဖြင့် အထက်ပါ
 အဘိုးဦး ပြောလိုက်သည်။
 လူတို့နှစ်ဦး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
 ပြီးမှ မောင်ထက်လူက...
 'သက်ထပ်ပွဲက ဘယ်နေ့လဲ ကိုတိုးကြွယ်'
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 မောင်တိုးကြွယ်က...
 'အခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့တဲ့လေ'
 ဟု ပြော၏။
 'ဘယ်မှာ အောင်မှာလဲ'
 သတ္တိသားက စတုရင်းတိုတယ်မှာ အောင်နှင့်ဖို့ အကြံပြု
 ပေးမယ့် မေ့မြင်က နေအိမ်မှာပဲ အကျဉ်းရုံးစီစဉ်ဖို့ တောင်းဆို
 ထယ်တဲ့'
 'ခါဖြင့် ရှမ်းရွာက အိမ်မှာပေါ့နော်'
 အင်း
 ထို့ နောက်...
 စကားစ ပြတ်သွားကြပြန်သည်။
 ဦးအာကာက...
 'အေးလေ စီစဉ်ပြီးဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ သူငယ်ချင်းကောင်းပီက
 စွာ ငါ့တူတို့နှစ်ယောက်က ဖက်လာပွဲကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ အောင်
 ရှက်ပေးကြပေါ့ကုန်၊ ဒါပဲရှိတော့တာပဲ မတုတ်လား'
 ဟုအကဲခတ်သလို စကားစ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားက စကားပြန်မပြောကြပေ။
 ဦးအာကာကိုသာ အစီမံပယ်ဖို့လွှာ လှမ်းကြည့်နေကြလေ
 သည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ဝေဝါးနေပုံရကြောင်း ဦးအာကာ သိရှိ
 နေသည်။
 ပြီးမှ မောင်ထက်လူက သက်ပြင်းချလျက်...
 'မှန်ပါယ်၊ ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့လေ'
 ဟု မပြောချင်ပြောချင်နှင့်ပြော၏။
 မောင်တိုးကြွယ်ကမူ သတင်းစာကိုရိုက်ကြည့်ရင်း လက်လံး
 များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။
 နောက်မှ အောက်ပါအတိုင်း တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေ
 သည်။
 'အေးဗျာ မေ့မြင်က ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တဲ့အထိ ရက်
 စက်လေတာပဲ'
 ဦးအာကာကမူ ငြိမ်သက်လျက်သာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေ
 ကြသည်။
 မောင်ထက်လူက မောင်တိုးကြွယ်ကို အားပေးထလိုနေတဲ့
 လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။
 'ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကိုတိုးကြွယ်ရယ်၊ မိတ်ကုန်လျော့ချလို့ထိ
 စမ်းပါဗျာ'
 မောင်တိုးကြွယ်က ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။
 ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

၁၆၆ သူရိန်ဆွေ

မောင်ထက်လူက...
 'ခါက ဘယ်တိုင်းတင်'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 မောင်တိုးကြွယ်က...
 'အဝတ်အစားဆီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်မစာသွားကြရ
 ရှောင်'
 ဟုဆိုသည်။
 'ခဏခန့်'
 ပြောပြောဆိုဆို မောင်ထက်လူက အဝတ်အစားသွားရောက်
 လဲလှယ်ဝတ်ကပ်နေ၏။
 ထိုအခိုက် မောင်တိုးကြွယ်က ဦးအာကာအား...
 'ဦး ကျွန်တော်တို့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပါဘယ်ခန့်'
 ဟု ဆိုရာ ဦးအာကာက...
 'ဦးလဲ ဝယ်ဆုက ကြီးဖောတာဆိုတော့ မင်းတို့လူငယ် နား
 ယောက်ရုံ အဖြစ်အပျက်ကို နားလည် လခဘောပေးပါပြီးသာ
 ပါကွယ်'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ပြီးလျှင် မောင်တိုးကြွယ်မှာ ခေတ္တမျှ ဝိုင် တွေ့ သွား ရ...
 သည်။
 သီခဏဟူ၍...
 မောင်ထက်လူကအဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်
 မည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွတ်လာလျက် ဦးအာကာအား...

အိုင်တိုနန်းထိုက်နှင့်ဘက်မထူတဲ့တက်လူ ၁၆၇

'ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ ကိုတိုးကြွယ်နဲ့ လိုက်သွားခွင့် ပြုပါ
 ခန့်'
 ဟု ခွင့်တောင်းသည်။
 'သွားပါကွယ် သွားကြပါ။ ပြန်လာရင်ဘာ ဦးအထွတ်
 ဘုံဘေရက်ခံမဟာရင့်က ငုံးအားကြော် ဝယ်လာနဲ့ ငါ့တူ'
 ဟု ဦးအာကာက ရှော့ရှော့ရှုရှု ခွင့်ပေးလိုက်သည်။
 'စိတ်ချ ကျွန်တော် ဝယ်သာခဲ့ပါမယ်'
 မောင်ထက်လူက ရှိကျိုးစွာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကိုတိုး
 ကြွယ်အား သွားကြရန် အချက်ပြလိုက်သည်။
 'သွားမယ်နော်ဦး'
 မောင်တိုးကြွယ်က ဦးအာကာကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဦးအာ
 ကာက ခေါ်ပြီးညိုထိုက်သည်။
 'အေး...အေး'
 မောင်တိုးကြွယ်က...
 'ကျွန်တော်ကားခဲ့ပဲ သွားကြမယ်၊ ခပ်ပျားပျားကို ကားခဲ့
 ပါ ကိုထက်လူ'
 ဟု ပြော၏။
 'ကောင်းပြီလေ'
 တို့ နှစ်ဦး...
 သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆိမ်ဖာပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ
 ခဉ်...

မောင်ထက်လူက....
 'ဒါနဲ့ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာလဲ တဆိတ်လောက် ပြော
 ခမ်းပါဦး ကိုတိုးကြယ်ရာ'
 ဟု ပြော၏။
 မောင်တိုးကြယ်က....
 'ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့ဗျာ'
 ဟုဆိုလျက် ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလေ၏။
 မောင်ထက် ဘုတင်္ဂါမိသည်နှင့် ကားကိုတစ်ချိန်တိုင်း မောင်း
 ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။
 ကားခလေးမှာ ညိုမှလွတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းပမာ
 ကတ္တရာသမ်းပေါ်၌ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလွှားနေ၏။
 ကားမောင်းနေခိုက် နှစ်ယောက်သားမှာ အခုတွားကိုယ်စီ
 ဖြင့် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြသည်။
 နှစ်ဦးသား၏ရင်တွင် ဗလောင်ဆူလျက်ရှိကြမည်မှာ အခါ
 အချာဖြစ်သည်။
 မောင်တိုးကြယ်က ကားကလေးကို ပုစွန်တောင်ဘက်ရှိ
 ဟိုဘယ်တစ်ခုခုတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်.... ကားကို
 သေ့ပုစိတ်လိုက်ပြီးနောက်....
 'ကဲ...ဆင်းတော့ ကိုထက်လူ'
 ဟု ပြောကာ သူကရှေ့ဆောင်၍ ဟိုဘယ်အတွင်းသို့ ဝင်
 မရောက်ခဲ့လေသည်။
 ထို့ကြောင့် မောင်ထက်လူသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လိုက်ပါ
 ခဲ့ရတော့သည်။

စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် အသင့်ဖောင်
 နေသော စားပွဲထိုးအား....
 'ဘရန်ဒီတစ်လုံး၊ ကြက်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဘဲပေါင်းတစ်ပွဲပေး
 ကွာ....'
 ဟု မောင်တိုးကြယ်က မှာကြားလိုက်သည်။
 မောင်ထက်လူက သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ကာ လွန်စွာအံ့သြ
 လျက်ရှိနေပေတော့သည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....
 သူနှင့်ခင်မင်ခဲ့သမျှ ကာလတစ်လျှောက် မောင်တိုးကြယ်မှာ
 မည်သည့်အခါမှ အရက်သောက်စားခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့်
 ဖြစ်ပေသည်။
 မောင်တိုးကြယ်က မောင်ထက်လူကို မွဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးပြ
 လိုက်ပြီးနောက်....
 'ဘာလဲ....ကိုထက်လူ၊ ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဖူး
 သောက်လို့ ခင်ဗျားအံ့သြနေတယ် မဟုတ်လား၊ စိုက်ဖျ...ဒီ
 ကနေ့ကပေါ့၊ အမြဲအမ်းသေ့ခက်သေ့မယ်လေ....ဟဲ...ဟဲ'
 ဟု သံမုန်မဟုတ်သည့် အော်ကွဲကွဲအသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်
 လေသည်။
 'အင်း...ကျွန်တော်ဟော့ ဘာပြောရမှန်းကောင် မသိတော့
 ပါဘူး ကိုတိုးကြယ်ရယ်'
 ဟု မောင်ထက်လူက သူငယ်ချင်းကိုကြည့်၍ စိတ်မကေအင်း
 စွာပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အချက်နှင့်အစားအသောက်များ ရောက်လာလေရာ မောင်တိုးကြွယ်က....

‘ဘာမှပြောမနေနဲ့ ထည့်ဗျာ၊ ချကြစို့၊’
ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူတစ်ဦးကို ကိုယ်တစ်ဦးကို သောက်သုံးကြလေတော့၏။

တစ်ယောက်လျှင် အချက်သုံးခုကိုမျှ ဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း စကားတစ်ခုနီးမျှပင် မပြောကြရသေးပါ။

လေးခုကိုမြောက် သောက်ပြီးချိန်တွင် မောင်ထင်လူက စတင် စကားပြောသည်။

‘ကိုတိုးကြွယ်၊ ကျွန်တော်တစ်ခု မေးပါရစေလော့၊’
မောင်တိုးကြွယ်က....

‘မေးပါဗျာ’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ အစိမ်းဆက်ဆက်ဖြစ်ရကား အနုပျိုငယ်မှူးယစ်ရီဝေလပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က မောင်ထင်လူက....

‘ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စတွေများဘာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပျားပျာပြိုတဲ့နေ့ကပိုင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ရော မြင်မြင်မနေခဲ့ရော မတော့ပါ့။

ဟာ အခုချိန်ထိပဲ’
ဟု ဆိုသည်။

‘ခင်ဗျာပြောတာ ဟုတ်ပါလားဗျာ၊ ကော်တော်ကြာတဲ့အထိ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ကင်းကွာနေကြပါတယ်’

ဟု မောင်တိုးကြွယ်က ဝန်ခံစကားပြောကြား၏။
လိုနေရက် မောင်ထင်လူက....

‘အဲဒီကြားထဲမှာ ခင်ဗျားမေတ္တာရှိတဲ့အကြောင်း မြင်မြင်ပေးတဲ့ဖွင့်တင်ပြောကြားတူးလား ဟင်’

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်တိုးကြွယ်က အနည်းငယ် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဦးခေါင်းယစ်ခါလျက်....

‘ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောမယ်၊ ဖွင့်ပြောမယ်နဲ့ တက်ဆီထမ်းရင်ဆိုင်ကြတဲ့အခါမှာ အဖျားရှူးရှူးသွားတယ် ဝင့်ထက်လူပျာ’

ဟု ရင်နှာနာနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အချက်ခွက်ကိုခွဲလှူကာ ဂွပ်ခနဲခေါ့ချလိုက်လေသည်။

မောင်ထင်လူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ပြီးမှ သူက

‘အဲဒါဆိုတာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်ဆိုရင် အဲဒီရက်တွေထဲမှာ မှာ ခင်ဗျားရဲ့မေတ္တာကို ဖွင့်တပြောဆိုသင့်တယ်လေ၊ အခုတော့ အခက်ကြီးခက်ကုန်တာပေါ့ဗျာ’

ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မောင်တိုးကြွယ်က ချွန်ချိန် တက်ဆီနေပြီးမှ

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ညီလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ’

၁၇၂ သူရိန်ဆွေ

ဟု ယူကျုံးမရစွာ ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စကားတိုင်းကိစ္စတွေမျှ ရပ်နားထားလျက် အရက် ခွက်များကို ခွဲ၍သောက်ကြပြန်၏။ အခြင်းအချို့ကို စားသောက်ကြပြန်သည်။

ထိုခနာက် မောင်တိုးကြွယ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိဖွားပြီးနောက်...

'ကျွန်တော့် သေချင်တယ်ဗျာ'

ဟု ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်လေသည်။

'ဟင်...ဘာပြောတယ်'

မောင်ထက်လူမှာ နားစွန်းနားဖျားကြားလိုက်ရသဖြင့် သို့သော် ကဲ့မရှိသောကြောင့် အထက်ပါအတိုင်း မေးလိုက်လေတော့သည်။

ဤတိုင် မောင်တိုးကြွယ်က...

'ကျွန်တော့် သေချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ'

ဟု ထပ်မံ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

မောင်ထက်လူမှာ ဘာမှပြန်မပြောမီဘဲ သူငယ်ချင်းကိုသာ စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိပေသည်။

ပြီးမှ သူက...

'သူငယ်ချင်းဗျာ၊ စိတ်ကို အဘတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပါဗျာ။ ဖြစ်ပြီ သွားကုန်စုတစ်ခုဟာ ဘာလုပ်လို့ ရနိုင်မှာလဲ'

ဟု ပြေသိမ့်စကားပြောလိုက်ရာ မောင်တိုးကြွယ်က...

'ဟုတ်လယ်၊ ကိစ္စကပြီးနေပြီ'

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နောက် အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ချုံးပဲချို ခိုကြွေးနေပေတော့သည်။

'သွားပြီ...သွားပြီ၊ ကျွန်တော် ဘဝတော့ ရေစုန်မျောကျန်ပါပြီ ကိုထက်လူထု'

ဟုလည်း ဆိုလိုက်သေးသည်။

မောင်ထက်လူက မောင်တိုးကြွယ်ကို ကြေကွဲစွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ့အကြည့်က အရက်မူးနေသောကြောင့် သို့တည်းမဟုတ် ဝေဝဲနေသော မျက်စိညှိမျှားကြောင့်လော့ ပသီးလွန်စွာ မှည့်ဝါးဝေသိနေ၏။

သူ့မိခင်တိုင်၌လည်း မြင့်မြင့်နေအား သူတို့ယံတိုင်ပင် ထုံးရှိုးရပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ပင်တုန်ခါသွားရသည်အထိ ဖြစ်ရပေ၏။

အပြန်ခရီးတွင် အစီမံဆက်လက်ဖြစ်သော မောင်တိုးကြွယ်မှာ ဖလက်ပြလျက် မေဖြင့်၊မေဖြင့်ဟု တခွဲကြော်ကြော် တောက်တောက် ကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကားကို မောင်ထက်လူကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ကာ ဘုံတေ့ရက်စံတော့ရင်၌ ကြက်ကြော်ငင်ငယ်ပြီးလျှင် ဝေဝဲတိုးကြွယ်ကို အိုမိ၌ခေါ်သိပ်ထားရ၏။

မောင်းတိုကြယ် မိဘများကိုမူ မောင်တိုးကြွယ်တစ်ယောက်
အိမ်၌အိပ်မည်းနှစ်၍ စိတ်မပျာချန် သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍
အကြောင်းကြားရသေး၏။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်သော်လည်း ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစံ
ကိုတူးမိလျက် မောင်ထက်လူတစ်ယောက် အိပ်မယူနိုင်
ပါ။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာလွန်စွာသိုက်မြိုက် စည်ကားလွန်းလှ
ပေသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝလှသည့်ရက်ကုန်းစင်ပိုင်ရှင် သူငယ်
ယား၏မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ထိုမျှစည်ကား
နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဘီအချို့တွင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လျှင်နောက် ပေမင်
ထက်လှနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့ ဝတ်ကောင်းစားလှပျား ဝတ်
ကင်တားလျက် ဆင်းလာသည်။

ယိုးဒယား မောင်တိုးကြွယ်မှ တန်မဆောင်နိုင်ပေးစေ ပူးနေ
ကာ ဝယ်ယူနိုင်မြင်လျက် ရှိလာသည်။

တို့ကြောင့်...

မောင်ထက်လူက အဆိုက်သင့် မေးမထားသည်။

'ကိုတိုးကြွယ်...ကိုတိုးကြွယ်၊ သတိကိုထိန်းထားစမ်းပါဗျား၊ ပုရိသတ်တွေအများကြီးကြားမှာ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် နေစမ်းပါ'

ဟု သတိပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

သို့သော် မောင်တိုးကြွယ်က သျှာလေးအာလေးဖြင့် ကျယ်လောင်သောအသံကြီးဖြင့်...

'ဟာ...ဟယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ ကိုထက်လူရူး ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အိုဗျာ... ရှုပ်တယ်၊ အဲဒီသတို့သားဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒီညတွင်းချင်း သတိကိုသတ်ပစ်မယ် ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

ဂင်း ကြိမ်းဝါးသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းရကား လူအများမှာ ထိတ်လန့်သူကထိတ်လန့်လျက် ယင်းကြိမ်းဝါးမှုအပေါ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောကြားနေပေတော့သည်။

'ဟိုက်...ရကွဲပဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ လာ...လာ'

မောင်ထက်လူမှာ မောင်တိုးကြွယ်၏ ဆော်ဟစ်ကြိမ်ဝါးမှုအတွက် ရှက်လည်းရှက်၊ မရှိလာပဲ့လည်း ပျက်သည်စိုးသောကြောင့် မောင်တိုးကြွယ်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ထုတ်ကြသည်။

ပြီးလျှင် သူ၏နေအိမ်ရှိရာ ကျောက်ကုန်းအရပ်သို့ မောင်းလာတော့သည်။

'ဝိုး'

'ကား...တား...တား၊ သတ်မယ်...အဲဒီသတို့သားကိုသတ် ဖြစ်အောင် သတ်ရမယ်ရလား၊ ဟား...ဟား...ဟား'

မောင်တိုးကြွယ်ကား မျက်စိများမှိတ်လျက်မှ ကားပေါ်တွင် အထက်ပါအတိုင်း ကြိမ်းဝါးကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ မောင်ထက်လူက အရက်များကို ထပ်မံတိုက်ချပြန်သည်။

သို့အထက် မောင်တိုးကြွယ်တစ်ယောက် မူးသွားပြန်ကာ အိပ်ပျော်သွားပြန်လေသည်။

ဦးအားကာ ပြန်လာသောအခါ မောင်ထိုးကြွယ်မှာအကြီးအကျယ်ဟောက်လျှော်ရှိနေပေပြီ။

'လော ခေါ'

မောင်ထက်လူက အပြုံးအပျက်ကို ပြန်ပြောပြရာ ဦးအားကာက...

'ဒီကောင်လေး ဆယ်စိုက်ပါလား၊ ခေ့သင့်တဲ့စကားတွေ မရှိစွဲရှာဟယ်'

ဟု ကရုဏာနှင့် ဝေခွတ်လိုက်သည်။

အချိန်မှာလည်း မှောင်ပျိုးနေပြီဖြစ်ရာ ဦးအားကာက...

က် ကဲ ငါ့တူ၊ ဖင်းမလဲ၊ ဒီအပတ်အတွင်းမှာ သူငယ်ချင်း၊ ပြင်စုအတွက် အတော်ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဒီပိပေတော့'

၁၇၈ ရှုရိရိဆွဲ

ဗုဒ္ဓ ကြင်နာစွာ စပြာလိုက်ရှာသဖြင့် အဆင့်ပင်မူးစနသော
မောင်ထက်ကလေးလည်း ခေါင်းညိုက်လျက် ၎င်း၏အိမ်ခန်းတွင်း
ဝင်ရောက်အိပ်စက်လိုက်လေတော့သည်။

ဦးအာကာလည်း ထိုညက စဉ်းစားခန်း ဝင်လျက်ရှိရာ
မှ စိတ်ပေါ့ဖမ်းလျက် အသင့်ရှိနေသော တရုန်မိကို သောဟ်
သုံးလိုက်သည်။

နောက် အိပ်ရာသို့ဝင်၍ နှစ်နှစ်ပြိုင်ပြိုင် အိပ်စက်လိုက်လေ
တော့သည်။

မောင်သိန်းကျော်နှင့်မြင့်မြင့်မေတို့ ပုပူခန်းနှေးနှေးပေးပေး
က မင်္ဂလာစာရင်းဇယားများကို တွက်ချက် ရှင်းလင်းကြပြီး
နောက် ၎င်းတို့အတွက်အသင့်ဝယ်ယူထားပြီးဖြစ်သည့် သောက်
ထော်ရပ်မှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ကားကလေးဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ
သည်။

ကားပေါ်တွင် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း အမြောက်အမြားလည်း ပါ
လာခဲ့လေသည်။

ကိုသိန်းကျော်က ရှင်ဖြူးသက်လက်နေသည် မှန်သော်
လည်း မြင့်မြင့်မေကမူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာ ရှိနေလေသည်။
ကိုသိန်းကျော်က ကားမောင်းရင်းမှ နံ့သေးမုဇန်းဖြစ်သူ၏
ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း...

‘အချစ်-ပျော်တယ်’ဟုတ်သားဟင်၊ ဘာလဲ နေမကောင်း
ကူးလာ၊ ဈာန်ခွာကလဲ သို့၊ နေတယ်’

ဟူး ဆိုလိုက်ရာ မြင့်မြင့်မေက အလိုက်သင့်ပင်။

‘ဟုတ်ကယ်မောင်၊ ပရိသတ်တွေကို ညွှန်နှုတ်ဆက်ရတာ များတော့ ပြီးစိမိ ဖြစ်နေလို့ပါ’

ဟူး မဟုတ်မလွန်ခြေလိုက်သည်။

မောင်သိန်းကျော်မှာ ကားကိုဂရုတစိုက် မောင်းနှင်ရင်းမှ

မြင့်မြင့်မေ၏ခေါင်းကလေးကို ကြင်နာယုယစွာပူတ်လျက်....

‘ဒါဖြင့် ဟိုကျရင် မောင့်မိတ်ဆွေ ခေါ်ခေါ်တာကိုပြုံးကို တယ်လီဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်ရမလား ယင်’

ဟူး မေး၏။

‘အို...ဒီလောက်တောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်’

သမေက ကလိလိသင့်ပြောလိုက်ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကားလေးက ဘောက်ဆတ်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုသိန်းကျော်သည် သွက်လက်ခွာဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်သည်။ မီးမျှားကိုဖွင့်သည်။

ပြုံးမှ ချစ်ဖန်းလေးကို ယုယစွာတွဲခေါ်ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်ရှိ အသစ်စက်စက်ခန်းကြီး၏ အိမ်ကုန်းညှပ်သော ဖိစေ့ရာပေါ်တွင် ခေတ္တ အိပ်ခက်ခေလိုက်သည်။

မြင့်မြင့်မေမှာ ရှက်စွာပြောဝေကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးပန်းနုရောင်သစ်လျက်

‘အို မြင့် မအိပ်မည်ပါဘူး’

ဟူး ပြော၍ အကြိမ်ကြိမ်ထသည်။

‘ဟာ...မိန်းမကလေးကွာ၊ အဖူး အခေခံ ပြောအောင် ခေတ္တလောက် လွဲနေလိုက်ပါ။ မောင် ဘားထဲက လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ သွားသယ်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်နော်’

ဟူး ပြောဆိုကာ အကင်းလွဲသိပ်၏။
ထို့ကြောင့်....
မြင့်မြင့်မေမှာ မလွဲသာသောကြောင့် ဖဲမွေ့ရာကြီးပေါ်၌

လှဲအိပ်လိုက်ရတော့သည်။
သို့စေကာမူ...
သုပ၏ ရင်ထဲ၌ ဖိုလိုက်လျက် ဒွိနေရပေသည်။

ကိုသိန်းကျော်က ချစ်ဖန်းလေး အိပ်နေသည်ကို ရုပ်လျက်
ခေးမောကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ဖက်ဖြစ်နေရသည်။
ပြီးမှ ထက်ရှင်ချလိုက်ပြီးနောက်အောက်ထပ်သို့ဆင်းလှား

ခဲ့ပေ၏။
မြင့်မြင့်မေမှာမူ မမျှော်စင်ဘဲ မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်ပြန်ရန်
သွားရခြင်းကို တော့တော့နေမိရာမှ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားတွင်

ပရိသတ်များကြား၌ ကစ်ခါမှဆရက်မသောက်ဖူးတော့ ခေတပ်
တို့ကြယ်က သတ္တိသားကို သတ်သည်ဟူ၍ ပြုခံရပြီးသွားပုံ၊
ကြေကွဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတတ်

သည် မောင်ထက်လူ၏ ပုံရိပ်စသည်တို့ကိုဂရုပြုသလို တစ်ခု
ချင်း ပြန်မြင်နေမိပေတော့သည်။
အိမ်ကြီးမှ ခုနညား၍ ထပ်ရပ်သည်ကား မှန်၏။

သို့မဟုတ်...
တိတိဆိတ်လွန်းလှသည်ဟု သူမ မှတ်ယူမိသည်။

အောက်ထပ်မှ ကိုသိန်းကျော်တစ်ယောက် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ သယ်ယူနေသော ခြေသံကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ မြင့်မြင့်မောက် သူမအတွေးများကို အဆုံးမသတ်သေးဘဲဆက်လက်စဉ်းနေဆဲသာဖြစ်သည်။

ယင်းအနိတ်မှာပင် အောက်ထပ်မှ နာကျင်စွာ ဟစ်အော်သံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။
ဇား

ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ ဓါ...ဓါ...ကိုသိန်းကျော် အော်ပါလား

မြင့်မြင့်မောက် အထိတ် တလန့်ဖြင့် မွေ့ရာပေါ်မှ လူးလဲ တလျက် လှေကားမှတစ်ဆင့် အောက်ဘက်သို့ အပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဟင်
ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော မြင့်ကွင်းကြောင့် မြင့်မြင့်မေမှာ မူးမေ လဲကျသွားရမတတ် ပြစ်သွားရလေ၏။

အကြောင်းသော်ကား ကိုသိန်းကျော်မှာမှောက်လျက်သားလဲကျလျက် ငြိမ်သက်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုမျှသာမက ကျောဘက်၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစိုက်ဝင်နေပြီးလျှင် စေ့အေးများက မြိုင်မကောင်းအောင် အနီးအနား၌ စီးကျ အိုင်ထွန်းလျက် မှီနေလေသည်။

ထို့... အပယ်ဝေး ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုသိန်းကျော်... ကိုသိန်းကျော်

လှုပ်ရှား အလွန်တကြားဖြင့် လှုပ်ကြည့်သည်။

သို့သော်...
ကိုသိန်းကျော်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ပေ။
သူမ အနီးအနားသို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
သို့စေကာမူ...
လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍ လုံးဝတွေ့မြင်ရခြင်း မရှိသောကြောင့် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ သွား၍ ရဲမခန်းသို့ ဖုန်းဆက် လိုက်တော့သည်။

ကဲ... ခင်ဗျား ဘာပြောဦးမလဲ ကိုတိုးကြွယ်...၊ ကျုပ်တို့ မင်ဗျားကို သတိသားလောင်း ကိုသိန်းကျော် သတ်ပုန်းမပေးလိုက်ပါ ဆိုပါတော့
ဟဲ့ စုံထောက် ဂျွေခါ မူးသားက ပြောလိုက်လေသည်။
မောင်တို့ကြွယ်က...
'ကျွန်တော် မူးပြီး အိပ်ပျော်နေတာပါ။ ကျွန်တော်မသတ်ပါဘူး၊ ဘာဆို ဘာမှ မသိရတာ အမှန်ပါဗျာ'
ဟဲ့ ရိုးသားစွာ ပြောကြားရှာသည်။
သို့သော် ဂျွေခါမူးသားက...

ဘာ...ခင်ဗျား ဘာမှ မုန့်လာဥ လုပ်မနေနဲ့တော့ ကိုတိုးကြွယ်၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနား မကျင်းပခင်မှာ ခင်ဗျားက ဒီည အတွင်းမှာ သတ္တိသားကို သတိပြုစေောင်သက်ဖယ်ဆို ကြိမ်းဝါးသွားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်တွေ စုံစမ်းကြည့်လို့ရ ပြီးနေပြီ'

ဟု ဆို၏။

မောင်တိုးကြွယ် အံ့ဩသွားသည်။

ဗျာ...ကျွန်တော်က အဲဒီလို ကြိမ်းဝါးခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မမှတ်မိတာ အမှန်ပဲ၊ ညက ကျွန်တော် ဟာ ကိုထက်လူနဲ့အတူအိပ်နေခဲ့တာပါ။ မနက်မိုးလင်းမှာ သူ့တို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး၊ ကျွန်တော် အိမ်ကိုကားနဲ့ပြန်အလာ ခင်ဗျာ၊ ထို စုံထောက်တွေနဲ့ တွေ့တာပါပဲ'

ဟု ရှင်းပြသည်။

ဂျမဒါ မူးသွားက...

'အေးလေ...ကျုပ်လူ တစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး ကိုထက်လူပျို တွေရုံးကို ခေါ်ခိုင်း လိုက်ပါပြီ၊ ဧကန်လာရင် ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေးစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဘာတယ်လို့ ညက ကိုထက်လူတို့အိမ်မှာ ခင်ဗျား မအိပ်ဘူးဆိုရင်တော့ အာစစ်သေ၊ အာမေးအမြန်းမရှိ ဖမ်းလိုက်ပြီးသားပဲ ကိုတိုးကြွယ်'

မောင်တိုးကြွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ၊ ဒါကို ကိုထက်လူက တောင်းခံပါလိမ့်မယ်၊ နို့ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုသာ တောင်းခံကြပါတော့'

'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား စီးကရက်သောက်ဖယ်ဆိုရင် သောက်နိုင်ပါတယ်'

ဟု ဂျမဒါမူးသွားက ချစ်ပြုသောကြောင့် ခေါင်းတိုးကြွယ်က စီးကရက်ဘူးထုတ်၍ တစ်လိပ်မီးညှိသောက်သည်။

စိုးရိမ်သောက ဧကန်ရှိမှုကြောင့် သူ့လက်ဖျား တစ်ဖယ် ဆတ်တုန်နေ၏။

ယင်းအချိန်တွင်...

စီအိုင်စီရုံးရှေ့ သို့ ပုလိပ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

မကြာမီ ကားပေါ်မှစုံထောက်သုံးယောက်နှင့်အတူ မောင်ထက်လူနှင့်ဦးအာတာတို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပေ၏။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဧကန်သောအခါ ဂျမဒါမူးသွားကတုန်ထိုင်ခင်းပေးသည်။ ပြီးလျှင်...

'ဂဲ...ဦးအာတာ၊ ကျွန်တော် ကိုတွေ့ မှတ်ပီပီလိပ်ပယ်နေနော်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအာတာက တလေးတလေးလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်...

'အို...ဘယ်မှာ မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလဲစရာရယ်၊ ကျွန်တော် ကို တစ်နိုင်သမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သူပဲဥစ္စာ၊ ကျွန်တော် တစ်သက်မခွေပါဘူး'

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြားရှားလေသည်။ ကိုနောင် ဂျမဒါမူးသွားက...

ခင်ဗျားက စီးပွားရေး အောင်မြင်စုံရဟယ်၊ အလှူအကိုင်က ဘာလဲဗျ

ဟု မေးရာ ဦးအာကာက

ကျွန်တော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စပါးအရောင်းအဝယ် လုပ်နေပါတယ်။

ဟု ပြန်ပြော၏။

ကိုယ်ကလူမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ လူငယ်ချင်းကိုတိုးကြွယ်ဖမ်းဆီးခံထားရသည်ကို မြင်တွေ့ရလျှင်တိုင်း အံ့ဩနေသကဲ့သို့ စိတ်အိုစိတ်မှ စိုးထောက်အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ လွန်စွာခင်မင်သော ဦးလေးဦးအာကာကိုကြည့်၍လည်း အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေမိနေတော့သည်။

ပြီးမှ ဂုဏ်မူးသက...

ကိုယ်ကလူဆိုတာ သူကား၊ သူက ဦးအာကာနဲ့ ဘယ်လိုတော်ပါသလဲ

ဟု မေးရာ ဦးကာကာက...

ကျွန်တော်ရဲ့ တုလေးပါး

ဂုဏ်မူးသက...

ထောင်းပြီ ကိုယ်ကလူ လူထိုသားကိုသိန်းကျော် အသတ်ခံရမှုမှာ ဟောဒီကိုတိုးကြွယ်သတ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က ယူဆတာနဲ့ဖမ်းဆီးထားတယ်။ ကိုတိုးကြွယ်ဟာမင်္ဂလာ အခမ်းအနားပွားပွားပြီး သူထိုသားကိုသိန်းကျော်ကိုသတ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးတာ ကျွန်ုပ်တို့စုစမ်းသိရှိရပြီပြီ၊ ဒီတော့

ဟု စကားမဆုံးမီ ကိုယ်ကလူက...

ဟာ...ဒါတော့ ဘယ်နှည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ လူတာမူးရှူးအော်ဟစ်နေလို့ အိမ်မှာတင် ကျွန်တော်က ဇာဂယ် ဝေဟ်တော်မျှားမျှားတိုက်ပြီး သိပ်လိုက်ရတာပါ...

ညနေခင်းထဲက အိပ်လိုက်တာ မိုးလင်းမှ တစ်ရေးမိုးပါထော့တယ်။ ကိုတိုးကြွယ်ဟာ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး

ဟု အလောတကြီး ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဂျမ္မာမူးသက ခေါင်းညိတ်လက်...

ခင်ဗျားအိမ်မှာအိပ်တာ သေချာတယ်နော်

ဟု မေးပြန်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ မယ့်ရင် ဦးလေးကိုသာ မေးကြည့်ပါဗျာ

ဟု ဆိုရာ ဦးအာကာကလည်း...

မူနပ်ပါတယ်နား၊ သူတို့နစ်ယောက်စလုံး အရက်ဝပ်ထုထွေးနဲ့ စောစောအိပ်ရာဝင်ကြတာပါ။ ဒါကိုကျွန်တော် ကျိန်တို

ပြီးပြောရုံပါတယ်

ဟု ဆို၏။

ဂုဏ်မူးသက...

ဟုတ်ပြီ...ဒါဆိုထားလိုက်ပါ။ ကိုတိုးကြွယ်ဟာ သတ္တိသားကိုသိန်းကျော်ကို ဒီညမှာတင်သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးတာမဟုတ်ပါ။ ပဟုတ်လား

ဟု မေးသည့်တွင် မောင်ထက်လူက...

ဒါတော့ မှန်ပါတယ်။ သူက သူချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကျောကင်းရတော့မှာမို့ သူဒေါသဖြစ်ပြီး ပူးပူးရှူးရှူးနဲ့ ကြိမ်းဝါးမိတာပါဗျာ

ဟု ပြောပြလိုက်သည်။
 ဂျမဒါမူးသာက အဘနိုးကြာမျှနက်နိစွာ တွေးတောလျက်
 ရှိသည်။
 ပြီးမှ သူ့က...
 'ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ တူဝရိုးနှစ်ယောက် ကိုကိုးကြွယ် မသပ်
 သူးဆိုဘာ ယာဝန့်ဟူတာပေါ့ ဟုတ်သား'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 မောင်ထက်ထွက်...
 'ဟာ...တာဝန်ယူပါသေးပါဗျာ။ ဆယ့် တို့မယ့်ရင် စုံစမ်းကြည့်
 ပါ...'
 ဟု ဝမ်းသာအေးရ ပြောလိုက်၏။
 ဦးအာကာကလည်း...
 'မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ မောင်တိုးကြွယ်မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်
 တော်ကလေး အာမခံပါတယ်'
 ဟု ဆိုလိုက်သည်။
 ဂျမဒါမူးသာက စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဆူ၏ရှည်သွယ် လွဲပြောင်
 အသာလက်ချောင်းကလေးများနှင့် တီးခေါက်ရင်း...
 'အင်းပေါ့လေး၊ အမှန်က လူပုံအလယ်မှာ ကြိမ်းဝါးတက
 ထင်မင်းဖိုလှုံလှုံလောက်တာ အမှန်ပါပေါ့ပေမယ့် ကျွန်တော်က
 ပုလိပ်အမှုထမ်းတွေက ထခြားသတ်ပေးသကဲ့သို့ နှလုံးလှုံလှုံလောက်
 လောက် မဟုတ်နိုင်သေးတော့ ကိုတိုးကြွယ်ကို ခြင်းချက်အပေါ်
 လွတ်မေးလိုက်ပါမယ်'

ဟု ဖြည်းသေးစွာ ပြောလိုက်လေသည်။
 ထိုနောက် ဂျမဒါမူးသာကပင်...
 'အဲဒါကလေးလို့ အထောက်အထား ရရှိလာရင်တော့ခင်ဗျား
 ကိုပြန်ဖမ်းဆီး ပြန်ဖမ်းရလိမ့်မယ်ကိုတိုးကြွယ်'
 ဟု ပြော၏။
 မောင်တိုးကြွယ်က...
 'သရာတို့ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့
 ယိုးဝလေးဘူးဆိုတာပဲ ပြောပါရအေး ဒါပါပဲ'
 ဟု ဆိုလို၏။
 ဂျမဒါမူးသာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်နေ၏။
 ပြီးလျှင် ဦးအာကာက...
 'ကဲ... အခုလို လာရောက် ဖြေကြားတာ ကျေးဇူးတင်ပါ
 ကယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ပြန်နိုင်ပါပြီ။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး
 က ရောက်နေတဲ့အလောင်းရဲ့ ခွဲစိတ်တွေ့ရှိမှု အစီရင်ခံစာကို
 ယူားကြည့်ရဦးမှ... ကျွန်တော် ကိုယ် ခင်ပြုကြဦး'
 ဟု ဆိုကာ ဂျမဒါမူးသာကလည်း ဦးအာကာတို့နှင့်အတူ
 ပြန်ဆုတ်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။
 'ဪ... ရော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကားသေဘူး၊ ခင်ဗျားကားကို
 ယောင်းယူသွားနိုင်ပါပြီ'
 ဟု သေဘွယ်မောင်တိုးကြွယ်အား လှမ်းပေးပြောနောက် ဂျ
 မဒါမူးသာက ပုလိပ်ဘားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင် တွတ်သွား
 ပြန်သည်။
 ထိုအခါကျမှ...

၁၉၈ သူရိန်စေ့

မောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့နှစ်ယောက်မှစ ဝမ်းသာသွားကြလျက် တစ်ဦးသက်ကိုတစ်ဦး ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်လှိုင်ထားကြသည်။

ဦးအာကာက သွငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ကြည့်နေရှာကြသည်။

ထိုနောက်....

ကားဇေးကို မောင်တိုးကြွယ်က မောင်းနှင်ပြီးအဇာရာ အစင်ထက်လူတို့အား လိုက်ပို့ပေးရှာ၏။

မြင့်မြင့်မေမာ မယုံကြည် နိုင်ဖွယ်အဖြစ်ကို ကြုံဆုံ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက်စိတ်နှလုံးထိခိုက်ကာ မကြာင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရရှာ၏။

ယခုအခါ၌ သူမမှာ မိဘများရှိရာ ရှမ်းရွာနေထိုင်သူ ဖြစ်လျှင်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရှင်လန်းခြင်းမရှိသဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတတ်သကဲ့သို့ခိုင်တော့ငေးမောလျက်လည်းရှိနေတတ်ပေသည်။

မောင်တိုးကြွယ်နှင့် မောင်ထက်လူတို့ ရောက်လာကာ ကားပေးနှစ်သိမ့်သော်လည်း မဘိသလို မကြားသလိုပုံပျိုး ပျံနေလေသည်။

ဒေဏီခင်ကြီးမှာ ကံဆိုးလှသော သမီးပေးဖြစ်မည်ကိုတော့ပဲကော ယူကျုံးမရဖြစ်လျက် မျက်ရည်များရစ်ဝဲလျက်ရှိသည်။

မြင့်မြင့်မေ၏ ဖခင် ဦးဗိပကမူ....

အေးကွား၊ ဘယ်လိုလူကများ သတ္တိသားမောင်သိန်းကျော်ကို လှိုကြဲသတ်ဖြတ်လိုက်တာလဲမသိဘူး၊ ကေန္တ လူဆိုးပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့သာ ပိပိရိရိနဲ့ သတ်သွားနိုင်တာပေါ့?

ဟု ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောကြားလိုက်၏၊
မောင်ထက်လူက....

မိမိမှတစ်ဆင့် သတ္တိသားကိုသိန်းကျော်ရဲ့ မီးပွားပြိုင်ဘက်ထဲက ရန်ငြိုးများလားမှ မသိတာ ဦးရာ

ဟု ဝှင်းတေးထင်ထားသည်ကို ပြောလိုက်၏၊
မောင်ဟိုးကြွယ်ကမူ....

ကျွန်တော်တော့ ဘာမှထင်မြင်ချက်မပေးတတ်အောင်ဖြစ်နေမိတော့တယ်

ဟု ဝှင်း၏ နူးညံ့သော ဆံပင်များကို လက်ငါးချောင်းဖြင့် ကုတ်ဖုရင်း ပြောလိုက်လေသည်၊
ထိုနောက် ဦးဗိပက....

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေး၊ ယခုဆိုရင် သတ္တိသားမောင်သိန်းကျော်ရဲ့ မိသားစုမျိုးတွေတစ်က ဦးထိုက်ကို တီးဆိုးပြောဆိုနေကြတဲ့ အတင်းတွေ ကြားနေရတယ်၊ အဲဒီ ကောင်းတူဟာ မကောင်းပါဘူးကွယ်

ဟု ချက်နူးညံ့လျှော့ ခွဲလျှပ်နှံ ပြောလိုက်ရာ မောင်ထက်လူက....

သတ္တိက ဘာပြောလို့လဲ ဦး'

ဟု မေးလိုက်လေ၏၊
ထိုအခါ ဦးဗိပက....

ဗာဆုဆိုရင် သတ္တိသား မောင်သိန်းကျော် သေဆုံးတာဟု အတွက် ငါမီးက အမွေပစ္စည်း၊ တေ့တော်များများ ရရှိလိုက်တယ် ဆိုပါတော့လေ....

သတ္တိဘက်က ပြောစကားအရဆိုရင် အမွေပစ္စည်းလိုပင်လို့ ဦးထိုက်က တစ်နည်းနည်းနဲ့ မောင်သိန်းကျော်ကို သက်ပယ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်တဲ့လေ

ဖို့ ရှင်းပြ၏၊
မောင်ထက်လူက ဒေဝါင်းညိုထံလျက်....

အင်း...သတ္တိဘက်က ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောရောဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ပုလိပ်ဘက်က တကယ် တရားခံ အစစ်ယခုပုံပေါ်အောင်တော့ စုံစမ်းဦးစွာပါ၊ အဲဒီ အခါကျရင် ကြုံဖို့ အမှန်ကို သိသာရမှာပေါ့

ဟု ဆိုသည်၊
မောင်တိုးကြွယ်က....

အေးဗျား သူတို့ပြောရော ဖြစ်အောင်လဲ ကြုံဖို့ပပျက်တထူးထူး ဆန်းဆန်း ဖြစ်ပွားတဲ့အခါပေးတဲကိုး၊ ယကတိုက် ပုလိပ်နဲ့ပဲစရာပဲ

ဟု ပြောလိုက်၏၊
ဒေဝါင်းကြီးက....

ဒါတွေ တားလိုက်ပါလေ၊ ပုလိပ်ဘက်က တကယ်တရားခံအစစ် ရအောင်စုံစမ်းဂလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတာကမိတ်နဲ့အမွေပစ္စည်း

၁၉၅ လူရိန်ဆွေ

ထိမိုက်ခံစားနေရတဲ့ ကမ်းလေးကို စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ပြစ်
အောင် ပြုစုကြည့်မိ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ၊ ဟယ်
လို့ ဆောင်ရွက်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစားပါဦး”
ဟု ဆိုသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က ဝေးဝိုင်းနေသော မြင့်မြင့်မေကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီး သဘာဝ သက်ပြင်းချလျက်....

‘ကျွန်တော် ဆရာဝန် ခေါ်ခွဲမယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ ပြသ တိုင်ပင်
ပြီးမှ တစ်ခုခုလုပ်ကြတာပေါ့’

ဟု ဆိုရာ ဒေါ်ခင်ကြီးက ခေါင်းခါလျက်....

‘မခေါ်နဲ့မောင်တိုးကြွယ်၊ မင်းရဲ့ မမက သူ့ဘာမှပဲဖြစ်ဘူး
တဲ့၊ ဆရာဝန် မခေါ်ဖို့ ခါးခါးသီးသီး ပြောနေတယ်’

ဟု ဆို၏။
မောင်ထက်လူက....

‘အမှန်က ယေကြည်နိုင်စရာ အဖြစ် တွေကြောင့် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားတာပါ။ အဲဒီ ဖြစ်ရပ်ကို မေ့အောင် သူ့ကို
ပျော်ရွှင်စရာတွေ ဆစားထိုးပေးရင် ကောင်းလာ လိမ့်မယ်လို့
ကျွန်တော် ယူဆတယ်’

ဟုပြောလိုက်သည်။
ဦးဒီပကလည်း....

‘မောင်ထက်လူပြောတာ ဘာဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့အရင်
က မင်းတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သွားလာကြသလို ဘုရားနဲ့၊
ယိရုစန္ဒာနဲ့ရဲ့တို့သွားလဲ စားသောက်ကြပေါ့ကွယ်’

ဒိုင်ဒိုင်နန်းထိုက်နှင့်ဘက်မကွဲတဲ့တက်လူ ၁၃၇

ဟုပြောလိုက်သည်။
မောင်တိုးကြွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဦးပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှလူ့ စိတ်ပြောင်းသွား
မယ်’

ပြောလိုက်သည်။
ဤသို့ဖြင့် သိုရက်များအတွင်း မောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုး
ကြွယ်တို့က မြင့်မြင့်မေကို မရမကခေါ်ဆောင်ကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်
ရင်း၊ ဘုရားဖူးခြင်း၊ ဟိုတယ်၌စာစားကောင်းများ စားသောက်
ခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ပေးကြသည်။

ထိုမျှသာမက ကျွမလီဟော၌ ပြသလျက်ရှိသော ဆပ်တပ်
ဂြုတ်ကြီးကိုဝင် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

သို့စကားမူ မြင့်မြင့်မေမှာ ထူးခြားမလာပါပေ။

မလွဲသာရှိလိုက်ပါရသည် မှန်သော်လည်း စကားလည်းပုဂ္ဂို
လျက် တွေတွေ့စားဝေးဝေးဖြင့် လိုက်ပါလာတတ်သည်။

ထို့ပြင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ ခံစားရတာပဲပိုင်
ပျော်ရွှင်စရာမဟုတ်သလို ကြည့်နေလေ့ရှိတတ်၏။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ အထူးပင် အားပေးစားပေး ပြုနေရပေ
ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဦးဒီပ၊ မောင်ထက်လူတို့နှင့် ဂိုင်ပင်ပျံဆရာ

ဟု တစ်ယောက်ထံ မြင့်မြင့်မေကို အသင်းအကြပ်ခေါ်အောင်
ပြုသကြည့်ရသည်။

ထိုအခါ ဆရာဝန်က မြင့်မြင့်မေ၏ ရောဂါအခြေအနေကို
ပြင်ဆင်သပ်ပြီးနောက်....

‘ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကိုယ်စိတ်နှလုံးနောက်ကျ၊ ရှုပ်ထွေးနေတာ
အခု ပြေပျောက်သွားရအောင် သူ့ကို ပင်လယ်ကမ်းခြေခေဏ’
တစ်ခုခုမှာ သွားရောက် အနားယူစေတာ အကောင်းဆုံးပါ။

ဟုအကြံပေးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မြင်မြင်စေနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ခေါ်ခင်ကြီးတို့
နှစ်ယောက်ဆား ငှက်၏မိတ်ဆွေတစ်ဦး နေထိုင်ထည့် မြိတ်မြို့သို့
ဦးပိတက စေလွှတ်လိုက်၏။

မောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့နှစ်ဦးမှာ ထိုအခါကျမှ
ငင်းတို သီးယောဇော်ထားသည့် မြင်မြင်စေတောင် စိတ်အေး
သွားကြရပေမော့သတည်း။

‘သားပဲမြစ်မြစ် ကိုထားလှူရာ မေမြင့်တို့ မြိတ်မြို့က ပြန်လာ
တာနဲ့ ကျွန်တော် သဘောထား မေးမြန်းပြီး အမြန်ဆုံး လက်
‘တစ်လိုက်မယ် ဘယ်နှယ်’

မောင်တိုးကြွယ်က အားပေးတရ ပြောလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူမှာ ခေတ္တမျှ လှံဆိုင်းနေပြီးမှ...

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းပါတယ် ကိုတိုးကြွယ်၊ ခဲ။
အခုကျရင် သူ့ဖြစ်စေတဲ့ ရောဂါလဲ အထောက်အကူပေးတာပဲ။
လောက်ပြီ ဟုဆိုလား၊ မိခင်က ခင်ဗျားရဲ့ခေတ္တကို ပျော်
လှမ်းလမ်း သူ့စိတ်၊ သူ့သဘောထားကို နားကြည့် အထောက်
တာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အပြန်ဆုံးမိခင် အခါအကောင်းဆုံးပေါ့’

ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်ရှာသည်။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ ငင်းမိခင်ထားသည့် ဆာမီးပရိုပရား
အတွက် လွန်စွာကျေနပ်ကာ အားအင်လုံးဆန်း ဟုဝေဝေလ
သည်။

မောင်ထက်လူမှာ မိမိ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊
မိခင်ကျေးဇူးရှင်၏ သားအရင်းလည်းဖြစ်သော မောင်တိုးကြွယ်
တစ်ယောက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့်
အလွန်အလွန်ပင် ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်နေရပေသည်။

သို့စကားမှ ငင်း၏ရင်ထဲ၌ မိမိထားရ ချစ်မြတ်နိုးနေပုံချုပ်
ချစ်သ ဆုံးရှုံးရမည့်အဖြစ်ကို စေားလျက် ရှိနေရကား နာကျင်
လျက်ရှိပေသောစွမ်း။

ဦးလေး ဦးအာကား၏ စောင့်ရှောက်ပြုစုမှုကြောင့်သာ ပိုမို
ကျက်သို့ အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ရာ ဦးလေး ဦးအာ
ကား၏ ကျေးဇူးကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုပါလျက် ငင်း၏ ဟော
အခင်းဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကူညီလိုတီးပေးပေးတာပေး
ထုံပြန်ရာ ရောက်လိမ့်မည်ဟု မောင်ထက်လူ ခံယူထားပေ၏။

ထိုအခိုက် မောင်တိုးကြွယ်က...

‘ဟေ့ လူ ကျွန်တော်ပြောနေတာ မကြားဘဲ သေး၊ ပင်လျား
သာဆွေးတူးနေတာလဲ ကိုထက်လူ’

ဟု ပေါင်ကို လက်ပြင်ပုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အမ် ဟိုစင်းပါဗျာ’

ဦးစားပုဂ္ဂံ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသော မောင်ထက်လူက
အထက်ပါအတိုင်း ကြုံသလိုပြောလိုက်၏။

မောင်တိုးကြွယ်က ရယ်လျက်...

'ဘာဟိုခင်းလိုဗျ လုပ်စမ်းပါဦး'

ဟုမေးလိုက်သည်။

မောင်ထက်လူက....

'ခင်ဗျားကိုမင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆမုတ်ဆရဖြစ်အောင် ဘယ်လို ဖွဲ့နည်းကို လက်ဖွဲ့ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတာပါ'

ဟု ဆဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်ရသည်။

'အကတ်၊ ဟား၊ ဟား၊ ခါလား၊ ခင်ဗျားကြိုက်တာ လက်ဖွဲ့နိုင်ပါသယ်ဗျား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နဲ့မမြင့်က ဝကျွန်ကြမ္မာပါ'

မောင်တိုးကြွယ်က ရုနုနုပြည့်သေချာမှုကို ရယူထားသွင်း အသက်ပါဆာတိုင်း ပြောလိုက်လေ၏။

မှောင်ထက်လူက....

'ဒါနဲ့ မြင့်မြင့်ဝေတို့မြိတ်မြိတ်ကို အနားယူဖို့ထက်ခွာသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေတယ်'

ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် မောင်တိုးကြွယ်က....

'နှစ်လနဲ့ ဆယ့်လေးရက်ထိတိ ရှိနေပြီဗျ၊ ကျွန်တော်က ဝေသေချာချာမှတ်ထားတာ'

ဟု ဆို၏။

မှောင်ထက်လူမှာ သေသေချာချာ မှတ်ထားထားသော မောင်တိုးကြွယ်အား ချီးကျူးခြင်း၊ ကရုဏာသက်ခြင်းတို့ ဝေပုနွှာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

မှောင်တိုးကြွယ်က....

'ကျွန်တော်တို့စကားကောင်းနေကြတာနဲ့ အစားအသောက် တွေအေးကုန်ပြီ၊ စားလိုက်ပါဦး၊ မိမိုင်းကိုကျွန်တော်ရှင်းပယ်၊ မမမြင့်နဲ့ ကျွန်တော်ခွဲခွဲကြစိစဉ်မှု အောင်မြင်ခြင်း ဖာထိပ်၊ အမှတ်ဆိုပါတော့၊ ယဲ ယဲ ယဲ'

ဟု ရှင်လန်းစွာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်လေတော့သည်။

'ကောင်းပါပြီ၊ ဆစဆဆဆပြောစေ'

ဟု ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက် မောင်ထက်လူ မစားဆသောက်များကို စတင်စားသောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

မောင်တိုးကြွယ်ကလည်း မြိန်ရွက်စွာ စားသောက်လေတော့သည်။

မှောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုးကြွယ် တို့မှာ မြင့်မြင့်ဝေအကြောင်းကို စတင်ရင်းဟိုတယ်စားသောက်ခန်းဝေလို့ လာရောက် စားသောက်ရင်း ဆွေးနွေးမိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စားသောက်လျက်မှ မှောင်ထက်လူက....

'ဒါနဲ့ ဦးလေးဦးမိဖဆဲကို မြင့်မြင့်ဝေတို့ဆီက စာပရော့ဆစ်လား ကိုတိုးကြွယ်'

ဟု မေး၏။

မောင်တိုးကြွယ်က ခေါ်ဦးညိတ်လျက်....

ကျွန်တော် မေးကြည့်တော့ ဦးကလာတယ်တဲ့၊ မမမြင့်ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ မျှော်လင့်စွာနဲ့အတော်ပင် ပိုမိုကောင်းလာ တယ်ဆိုပဲ....

‘သူတို့ပြန်လဲတာနဲ့ မမမြင့်ရဲ့အခြေအနေဟာ ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာ လိမ့်မယ်တဲ့လေ၊ အဲဒီအကြားမှာ ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာဝန်ကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်ထက်လူက....

‘အေးဗျာ၊ ဒီလိုဆိုသော အခြေအနေက အားထားစရာပဲ ပေါ့၊ ဝမ်းသာစရာပေါ့’

ဟု ဆိုသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က စားသောက်ခြင်းကို ရုပ်နားလိုက်ပြီး လျှင် တောက်ပါအတိုင်း အားပေးထရ ပြောပြလိုက်လေတော့ သည်။

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ငယ်မ ဟောင်းရည်ဆမ်း ခရီးထွက်မယ်ဗျာ’

‘အင်း’

‘နောက်ပြီး သူ့လိုချင်တာမှန်သမျှ မရရအောင် ဝယ်စေ မယ်၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုလိုက်ရမယ်’

‘အင်း’

‘မမမြင့်ကို ကျွန်တော် အတွက်အနည်းဆုံးသားဆစ်ပေးပေး နဲ့ သမီးတစ်ယောက် မွေးပေးဖို့ပူဆာရမယ်၊ ဟား ဟား’

‘အင်း’

‘ဟေ့လူ့ ကိုထက်လူ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားအဖေ၊ တွေက ကုန်ပဲမကုန်နိုင်နိုင်ပါလား’

ဟု မောင်တိုးကြွယ်က ရယ်မော ပြောသည်တွင် မောင် ထက်လူက....

‘ခင်ဗျားအစ်အစဉ်အတွက် ကုန်မကုန်နိုင်တာ၊ ကျွန်တော့် အင်းတွေများတာကိုလဲ မပြောနဲ့လေ၊ ဟဲ ဟဲ’

ဟု ရယ်မောပြောလိုက်လေ၏။

သို့နေက....

မောင်တိုးကြွယ်မှာ လှပသော အရုပ်တစ်ရုပ်ကို မကောက်ပျ သည်ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ပမာတူနေကြောင်း မောင်ထက်လူ သတိပြုလိုက်မိတော့၏။

အချိန်တို့သည် အလျင်အမြန်ကုန်ဆုံးလျက်ရှိရာ ခြောက်လ
ဟူသောနားချိန်သည် မကြာမီပင် ရောက်ရှိ လာခဲ့လေတော့
သည်။

ထိုနေ့မှာပင် မြင့်မြင့်မေထိုသားအမိသည် မြတ်မြို့မှတစ်ဆင့်
စက်လေ့တစ်စီးဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

မြင့်မြင့်မေမှာ မိုင်တော့ဝေးခေးမှူး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပူ
များပင်ပျောက်လျက် ပကတိ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှင်ရှင်ပျပူ
ဖြစ်နေပေရာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဗိပမှာ အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာ ဖြစ်မိပေတော့၏။

ဒေါ်ခင်ကြီးက...

'ကိုဗိပရယ်၊ အမှန်က ဘမ်းလေးရောဂါ ပျောက်ကင်းခြင်း
ဟာ ရှင်မိတ်ဆွေ သတ္တုတွင်းသူဌေး ဦးဟန်ပိုနဲ့သူ့ရဲသား ပေး
ချစ်ပိုတို့ရဲ့ စွမ်းဆောင်ကူညီမှုလို့ပြောရရင် မမှားပါဘူးရှင်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဦးဗိပစာ...

'ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါ့မိတ်ဆွေဦးဟန်ပိုကရော ညှော်ဝတ်ကျော့
မဟုတ်လား'

ဟု မေး၏။

ဒေါ်ခင်ကြီးက

'အို...ကျေပါရှင်၊ ကျွန်မပြောပြီးပြီနော်၊ ဦးဟန်ပိုက ထို
လေသေးမရှိ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသလို မောင်ချစ်ပိုဆိုရင် ဘမ်း
အနားက မခွာအောင်ကို အထူးအားပေး နှစ်သိပ်ကူညီပျာပါ
တယ်'

ဟု ပြောပြသည်။

ပြီးမှ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မျက်စိမှိတ်ပြရင်း အနီးမှလမ်းကြမ်းလူ
မြင့်မြင့်မေအား...

'ဘမ်း၊ နေ့စက်ဘက်မှာ ပစ္စည်းလေးတချို့ သွားသိမ်းလိုက်
ပါဦး'

ဟု အလိမ္မာသုံး၍ နှင်လွှတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မြင့်မြင့်မေက အိမ်စီအနောက်ဘက်ရှိ ထွက်
ခွာသွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ...

ဒေါ်ခင်ကြီးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စောက်ပါစာတိုင်း နှစ်
ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ကိုဒီပရယ်၊ မောင်ချစ်ပိုလေးဟာ ရုပ်ရည်ဆိုလဲ ပြောစရာ
လေ့ဘူး၊ ပညာဆိုလဲ မကြာခင်ကမှ ကာလကတ္တား၊ တက္ကသိုလ်
ကပြန်ရောက်လာတယ်၊ မစ္စည်းဥစ္စာဆိုလဲ ပြည့်စုံပြီးဘာ၊ ဖောက်
လား...။

‘အဲ့...ရှင်းရှင်းပြောရရင် မောင်ချစ်ပိုက သမီးကိုလဲဘော
ကျွန်းပြီး သူ့အဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြောဆိုရာက နောက်တော့ကျွန်မကို
နားပေးကံထယ်ခေါ်’

ဦးဟန်ပိုက မောင်ချစ်ပိုနဲ့ဖြင့်ဖြင့်ပေကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်
မေးချင်ပါကလေး၊ ရှင် သဘောကူညီချက်ရရင် ဆိုပါကော့လေး
ရောက်တာနဲ့ ရှင်သဘောကို အမြန်ဆုံးမေးပြီး သိကြီးရိုက်လို့လဲ
ပါတဲ့လေ’

‘ဪ... ဒီလိုလား’

ဦးဗိမ္မာကြားရသည့်သတင်းကောင်းကြောင့် အလွန်အလွန်
အံ့ဩဝမ်းသာသွားရပေ၏။

အကြောင်းသော်ကား...။

ဦးဟန်ပိုမှာ ၎င်းနှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့်သားက
ဆွေးကြီးမျိုးကြီးမှ ပေါက်ပွားလာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီးလျှင် ရာထူး
ရာခံ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလုံကြယ်ဝသူဖြစ် သည်။

၎င်း၏ သားမှလည်း တစ်ဦးသောသား ဖြစ်ကာ ဖခင်၏
ခြေရာကိုနင်းမည့်သူ ဟု ဦးဟန်ပို ပြောခဏပြောခွဲဖူးခြင်းအား
ပြန်လည်အမှတ်ရမိလိုက်တော့သည်။

ထိုကြောင့် ဦးဗိမ္မာ...။

‘ခါဆိုရင် ငါက သိပ်ဆသောတူပေါ့ကွာ၊ ခါနဲ့ မင်လဲ့
သမီး သဘောထားကရာ’

ဟုမေး၏။

ခေါ်ခေါ်ကြီးဇာ...။

‘ရှင် သိတဲ့အတိုင်း မိဘက ကောင်းဖော်လို့မိမိ တွဲဖက်ပုံရုံ
သမီးက ကယ်အခါမှ ငြင်းဖူးလို့လဲ၊ နောက်ပြီး သူ့က မောင်
ချစ်ပိုကိုလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံပါကလေး၊ သမီးသဘောကျလို့
မယ် ထင်တာပါပဲ’

ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဦးဗိမ္မာ ထိုင်ရာမှ ထရင်း...။

‘အဲ...ပြောနေကြတာဟယ်၊ အဆင်ပြေတဲ့အကြောင်းနဲ့ လက်
ထပ်ပုံရုံ အပြန် မိခင်ပဲ၊ ဆိုတဲ့အကြောင်း ငါက အခု သူ့မျိုး
ကြေးနန်းရိုက်အကြောင်းကြားလိုက်တော့မယ်’

ဟုဆိုလျက် ထွက်ခွာခွာလေသည့်။

ခေါ်ခေါ်ကြီးကလည်း ဝမ်းသာလျက်ပူ...။

‘ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ မိဘ ကံစွဲကို ထောင်စွဲပြု
အောင် ကျွန်မ ကြည့်လုပ်ထားမယ်’

ဟုပြော၏။

ပြီးလျှင်...။

၂၀၆ လူရိုက်ဆွေ

ဒေါ်ခင်ကြီးက အိမ်နေဖက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်လျက် မြင့်
မြင့်ပေအား အထက်ပါ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက် သည့်တိုင်
မြင့်မြင့်ပေမှာ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ရင်ထိတ်ရွှား
နားအထိ ဝှံ့ဝှံ့ကရုရှာပေတော့သည်။

ဒေါ်ခင်ကြီးက စကားကိုဆုံးအောင် ပြောလိုက်တော့သည်။
ထိုစကားကြောင့် မောင်တိုးကြွယ်နှင့် မောင်ထက်လူတို့မှာ
မည်သည့် စကားမျှ မဆိုသာသော့ဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသား
ဟလျက် နေမိကြလေ၏။

‘ဗျာ’
‘ဟင်’

ထိုနောက် ဒေါ်ခင်ကြီးက....

‘ငါတို့တို့ စဉ်းစား ကြည့်လေကွယ်။ မင်းတို့ နှမ အခုနဲ့
ကစဉ်ကလေးဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေလဲပျောက်သွားမယ်။ အားကိုး
အားထားလဲ ရသွားမယ် မဟုတ်လား။ အမှန်တော့ မောင်ချစ်
ပိုပွား အားကိုးထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ အဖေ ဒေါ် ယုံကြည်မိ

တိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်သက်မတူတဲ့တက်လူ ၂၀၇

တယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မင်းတို့ဦးက အလျင်ထမြန်စေရန်
လိုက်တာပေါ့ကွယ်။’

ဟုပြောပြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခမျှာ အားမေးထည့်ခြင်းခံထားရသူများ
ကဲ့သို့ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရ၏။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ ကြားရသည့် သတင်းကြောင့် ယစ်၍
ပိုလိုက်မိမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ထွားရသည်။

လူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်လျှတ် ချိနေထ
လည်း။

မောင်ထက်လူမှာအည်း အမြင်များပင် ဝါးသွားရ၏။

အဟုန်ပြင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု သူ၏ အသည်းပုလုံး
ပျံ့လာရောက်ရှိက်ခတ်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်သော အကြောင်းတရားများသည်အတိတ်၍
တတ်၍ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မောင်ထက်လူ
ထိုနားလည်လိုက်မိသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က အသံကုန်တစ်လျှက်မှ လူချေဆည်ရင်း....

‘ဒါနဲ့ မမြေ့ကရော အဲဒီကိစ္စကို လက်ခံသောတာပျံ့မဟ
ပင် အဖေ’

ဟုကသောကမျောမေးလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်ကြီးက....

‘သူက မိသစကားနားထောင်တဲ့သမီးလိမ္မားလေးပဲ မဟုတ်
လား။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညှိတ်နားခံရမှာပဲကွယ်။ ဒီကိစ္စ
ကိုယ်သို့မှ အသိမပေးသေးဘူးကွယ်။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထုံးနှောက် နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ
တော့သည်။

ကားမောင်းသူရာ၌ ဆိုင်နေသည့်မောင်ထက်လူက မောင်
တိုးကြွယ်ကို စိတ်မပောင်းစွာကြည့်ပြီးလျှင်....

‘ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲကိုတိုးကြွယ်’

ဟု လေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က မှုံ့ပြုံးပြီးလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအိမ်
၌ မျက်ရည်များဝေဝနေသည်ကို မောင်ထက်လူကောင်းစွာတွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

ပြီးမှ မောင်တိုးကြွယ်က....

‘ဟဲ...ဟဲ-ဘာပြောစရာလိုလဲ ကိုထက်လူရာ၊ မောင်းပေါ့၊
ဟိုတယ်ကိုမောင်း၊ မူးအောင်သောက်လိုက်ရဲ့ပဲလေ၊ ခါအပြင်
ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ ဟား ဟား’

ဟု ပြောပြလေသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က ရယ်မော၍ ပြောလိုက်သည် မှန်သော်
လည်း အမှန်စင်စစ် ရယ်သံမှာငိုကြွေးသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူ
နေကြောင်း မောင်ထက်လူ သဘောပေါက် နားလည်လိုက်စွ
လေသည်။

‘
ကျွန်’

ထိုကြောင့်...
လီဗာကိုနှင့်လျက် ကားလေးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းနှင်
ခဲ့တော့သည်။
မောင်တိုးကြွယ်က...

‘လောကကြီးက တစ်မျိုးပါသားဗျာ၊ လုံးဝထောင်မတ်တဲ့
အဖြစ်တွေဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်မှတ်အောင် ဖြစ်နေပါသား၊
အကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တွေသွားရင် ကောင်းပယ်
လိုက်လူ’

ဟု ဆွေးနွေးဖြည့်ဖြည့် ပြောလိုက်သည်။
ကားကို မောင်းနေသော်လည်း ကြည့်လေရာထုတ်ပြုပြင်
မေဆီပုံရိပ်များကိုသာ မောင်ထက်လူ တွေ့မြင်နေရပေတော့
သည်။

နာကြည်းကြေကွဲနေသော သူ့နှလုံးသားမှာ မောင်တိုး
ကြွယ်၏ဆွေမြည်မှုတို့က ဝင်ရောက်လေးနေကြပြန်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ထက်လူက...
အင်း...အမှန်ပါပဲ၊ တကယ်ကို ထူးတဲ့ လေးကပြုံးပေါ့
ကိုတိုးကြွယ်’
ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဟိုကယ်ရောက်သောခါခါ အရက်များ ရောက်လာသည်နှင့်
မောင်တိုးကြွယ်က တဝပ်ဝပ်နှင့် အငမ်းပရ သောက်လေတော့
သည်။

မောင်ထက်လူက စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ရင်း...
'ကိုတိုးကြွယ်၊ ကျွန်တော်က မခသောက်ပါနဲ့လို့ မထားပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လောက်ပါလို့ တော့ပြောပါ
ရစေဗျာ'

ဟု ပြောရင်း၊
မောင်တိုးကြွယ်က...

'မဟုတ်ပါဘူး ကိုထက်လူရာ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ခမ်း
ပါ၊ မမပြန်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်စိစဉ်းထားတဲ့ကိစ္စအားလုံး အသိ
ပေးလိုက်ပေမယ့် သတ်မှတ်ထားပြီးခါမှ ဒီလို ဖြစ်ရတယ်လို့
ကံကြမ္မာကလွည့်စားလွန်းလို့ပါ၊ ဟား ဟား ဟား၊ ကျွန်တို့
ရူးသွပ်သွားအောင် လုပ်နေတဲ့ကံကြမ္မာဗျာ သိရဲ့လား'

ဟု ဆိုသည့်
ထို့နောက် အရက်တစ်ခွက် ထည့်ပေးသောက်ပြန်ရင်း

မောင်ထက်လူက အရက်ခွက်ကို မခသောက်ခသားဘဲ ငဲ့ထည့်
ထားသည်။

သူက မောင်တိုးကြွယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...
ထိုတိုးကြွယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို 'ခင်ဗျားလိုက်နာ
မလား'

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပေးလိုက်လေသည်။

ဗျာ...ဘာမဟုတ် လိုက်နာမှလဲ'
မောင်ထက်လူက ဖန်ခွက်ကို လှည့်ပတ်နေရင်း--

'ခင်ဗျား အခု ခံစားနေရတဲ့ သောကဝေဒနာတွေလျက်
ကင်းပို့ပါ'

'ဟာ...ဘယ်လိုကြောင့် ဒီသောကဟာ ပြေပျောက် ခိုင်မာ
လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်သက် ဘယ်အရာမှ မခံနိုင်ဘူးဗျာ ဆို
လား...'

အဘုန်ငယ် မှူးနေပြီဖြစ်သည့် မောင်တိုးကြွယ်က ဦးခေါင်း
ကို ဘယ်ညာ ယမ်းခါလျက် ပြောလိုက်သည်တိုင် မောင်ထက်
လူက...

'ဒီမှာ ကိုတိုးကြွယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အသက်အားဖြင့် မထိုက်
ဗျားထက်ပဲ ငါ့နှစ်ခန့် ကြီးပါတယ်၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားပဲ
အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုလဲ မမှားပါဘူး၊ ဒီအတော့ ကျွန်တော်
ပြောတဲ့ စကားကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်
စမ်းပါ'

ဟုပြောလိုက်၏။
ထိုအခါကျမှ မောင်တိုးကြွယ်က ခေါင်းညှိလျက်...

'ဟုတ်တဲ့၊ ပြောပါ ကိုထက်လူ'

ဟုဆိုသည့်
မောင်ထက်လူက...

'ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အခုညည်း ခင်ဗျားက ပြင်ပြင်ပေကို မှုတ်
ရတဲ့ နည်းနဲ့ ခိုးခပြေးပေတော့'

ဥပဇာတ် သူရိန်အဆူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

‘ဗျာ...ဘာ...ဘယ်လို’

မောင်တိုးကြွယ် မှ-ကြားသော၊ စကားကြောင့် လွန်မင်း
စွာ အံ့ဩသွားရကား၊ မူးနေသည်ပင် ပြောပျောက် သွားသည့်
အလား ဖြစ်ရပေတော့သည်။

မောင်ထက်လူက အေးဆေးစွာဖြင့်...

ကျွန်တော် ပြောသလိုလုပ်၊ ဒီညမှာ မဖြစ် ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့
မြင့်မြင့်မေ့ကို ခိုးယူပေးတော့ ခါမှ တစ်သက်လုံး သောတတွေ
ငြိမ်းသွားမှာ

ဟုပြောလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က မျက်ရည်များ စီးကျလျက်မှ မောင်ထက်
လူ စကားကို ဝိုင်တွေတွေနှင့် စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ...

‘ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ကိုထက်လူရား သူက ကျွန်တော်ကို ရှာ
သက်ပန် အထင်လို့နေတော့ မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က မတရားတဲ့
နည်းနဲ့ သူ့အချစ်ကို ရယူသလို ဖြစ်နေသိမ့်မယ်’

ဟု ပြော၏။

‘အို...ခါတွေ နောက်တော့ အဘူထူနေတဲ့အခါ မြင့်မြင့်မေ
နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်မှာပါ’

ဟု မောင်ထက်လူက ဆိုသည့်တိုင် မောင်တိုးကြွယ်က...

‘မဖြစ်ပါဘူး ကိုထက်လူ၊ မမြင့်က ကျွန်တော် မေတ္တာကို
အက်ခံသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခန့်ခက်ပြီး ကျွန်တော်ကလဲ ငယ်
လို လုပ်ဖို့ သတ္တိမရှိပါဘူးဗျာ’

ဟုပြောလိုက်လေသည်။
ဤတိုင် မောင်ထက်လူက...

‘ကောင်းပြီ၊ ခါဆိုရင် ခင်ဗျား တစ်နေရာရာက စောင့်နေ
မြင့်မြင့်-မက် ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ခိုးပေးမယ်’

ဟုပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟင်’

ကြားရသည့် စကားကြောင့် မောင်တိုးကြွယ်မှာ ဝိုင်တွေ
လျက် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

လိုနောက် ၎င်းက...

‘အာ...ခါလဲ မကောင်းပါဘူးဗျာ’

ဟုဆိုလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုတိုးကြွယ်’

‘ခွဲခွာပြီး ချစ်ကြင်နေရတာက ပိုကောင်းပါသေးတယ်ဗျာ၊
ထူထူနေပြီး အမြဲ သံသယပွားနေရရင် မကောင်းပါဘူး၊ ငယ်
လိုသာ လုပ်မယ်ဆိုရင် မမြင့်က သူ့ရဲ့ အရှက်ကို ခွဲသယ်ဆုံးဖြတ်
တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘဲ ရှိနေရင် မခက်ပါလား’

‘ခက်တာပဲ ကိုတိုးကြွယ်၊ အချိန်က သိပ်ပျိုတာ မဟုတ်ဘူး
နော်၊ ခင်ဗျား ချစ်တဲ့ မမြင့်နဲ့ အတူတူနေချင်ရင် နည်းက
နည်းတစ်နည်းတူလို့ တခြားမရှိဘူးလေ’

'ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တာ မှန်ပါတယ်။ ဧါပေမယ့် ခင်ဗျားနည်းမျိုးတော့ ကျွန်တော် မသုံးဘူးဗျာ
'ခင်ဗျား သဘောပဲလေ'

မောင်ထက်လူက လက်မြောက် ဟန်ဖြင့် ဇာတ်ထဲမှ အရက်
ခွက်ကို ပါးစပ်နား တော့၍ ဘဂ္ဂိုဏ်းဆိုး မေ့စွဲသောက်လိုက်တော့
သည်။

မောင်ဆိုးကြွယ်ကလည်း ၎င်း၏ ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်
၏။

ပြီးလျှင်...

'အေးဗျား ကိုသိန်းကျော်ဆိုတဲ့လူ မရှိတဲ့နောက်မှာ မမမြင့်
နီးစပ်ပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ကျွန်တော်
မေတ္တာကို ဖွင့်ဟပြောမယ်ကြံတော့ မမမြင့်က ရောဂါဖြစ်နေ
တယ်။ ဇော နေကောင်းလို့ပြန်လာတာနဲ့ လဘောထားမေး
မြန်းပြီး အမြန်လက်ထပ်ပယ်ကြတဲ့အခါ သူ့သားနေခဲ့တဲ့ မြိုက်
မြိုက် သူ့ငွေးသားနဲ့ အစီအစဉ်ပြုနေပြီး တောက်- ကျွန်
တော်လောက် ကံဆိုးတဲ့လူ မိလ္လာကမှာ မှီခိုသားရဲလားဗျာ ကို
ထက်လူ ဟင်'

ဟု ကလေးတစ်ယောက်ဖော့ မျိုက်ကြီးတင် ပိုကြွေးနေပေ
တော့သည်။

မောင်ထက်လူ စကားမပြောပေ၊ နောက်ထပ် အရက်တစ်
ခွက်ကို ထပ်ငဲ့သောက်ခင်းမှ ငြိမ်သက်စွာ မောင်တိုးကြွယ်ကို
ကြည့်နေမိသည်။

၎င်း၏ရင်ထဲမှာမူ...

'ကိုတိုးကြွယ်ရယ် ချစ်သူနဲ့တွေ့တိုင်းရခြင်းဆိုတဲ့ စု တူ ဟာ
ဘယ်လောက်ကြီးမားမှန်း ကျွန်တော်သိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်
ခံစားနေရတဲ့ စုတူကလဲ ခင်ဗျားခံစားနေရတဲ့စုတူနဲ့ ပမာသာ
တောင် မလျော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေချင်ပါတယ်'

ဟူသောစကားကို တီးတိုးပြောကြားလျက် ရှိနေပေ၏။

အသင်အတင်မျှသော ဖက်သာဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း သတ္တု၊
တွင်းပိုင်ရှင် သူငွေးကြီး ဦးဟန်ပိုင် အချိန်အခါကြောင့် အစိုး
ရဘက်မှ အရာရှိကြီးများ၊ သူငွေးသူကြွယ် ကုန်သည်ကြီးများ
စသည်ဖြင့် လာရောက်ချီးမြှောက်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စည်ကားလှသည်ဟု ပြောရန် မျှော်လင့်
တော့သည်။

သတ္တိသား မောင်ချစ်ပိုမာကား သတိုးပဏ္ဍိတစံတော်ဖြင့် လူ
ချင်တိုင်း လှနေသော မြင့်မြင့်မေ့ကို ကြည့်၍မဝင်နိုင်တော့ပုံဖြစ်
သာ ထိုမျှလှပချောမောသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ငါ့အဖေဖြစ်
ရကောင်ယူနိုင်သည့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူ
မိပေတော့သည်။

မြင့်မြင့်မေ့မှာမူ ပုံမှန်မျက်နှာထားနှင့် အတွင်းခန်းမှာ မှီနေ
ရှာ၏။

'ဟေ့
'ကလေး'

၅၁၈ သူရိန်စန္ဒ

'ဟင်'

'ဟိုက်'

'ဟား ဟား ဟား'

ဟိုအခိုက် လူကချို ၏ ထိတ်လန့်ကြား ရေရွတ်မှုနှင့်အတူ အမူးသမားတစ်ယောက်၏ ဟားဟိုက်ရယ်မောသံကြီးက အိမ်ရှေ့သက်မှ ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့် မြင့်မြင့်မေက ခန်းဆီကို မကော စာမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။

'အို'

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူမမှာ ထိတ်လန့်ဖို့သြသွားရပေသည်။

အကြောင်းသော်ကား မောင်တိုးကြွယ်မှာ လှန်စွာ မူးနေလျက် ကားတိုက်ရယ်မောနေသည်။

ပြီးလျှင် ရင်း၏ခန္ဓာသိုက်ကလည်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လဲတော့မတတ် ရှိနေလေသည်။

သို့နေ့ကတ် မောင်ထက်ထွက် မူးနေသော မောင်တိုးကြွယ်ကို အဘန်းဆွဲခေါ်နေရှာသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ မောင်တိုးကြွယ်ရယ်'

သူမက နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ရင်းမှ ဆထက်ပါအတိုင်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရှာလေသည်။

အိုင်အိုနန်း၊ ထိုက်နှင့်ဘဏ်မတူတဲ့တစ်လူ ၂၁၉

ဖင်းသို့ရှိခင် မောင်တိုးကြွယ်၏ အောက်ပါအတိုင်း ကြိမ်းဝါးသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

'အို မလိုချင်ဘူး၊ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီသတိုးသားဆိုတဲ့ပထမကို ကျွန်တော်သတ်ပစ်မယ်၊ သတ်မယ်၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ သူ့သေမှ အေးမယ်လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုထက်လူ၊ ဟား ဟား ဟား'

ဆထက်ပါအတိုင်း အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြိမ်းဝါးရာမှ ပေါက်တိုးကြွယ်မှာ ဧဏ္ဍပ်အတိုင်း၌ လဲသွားလေသည်။

မြင့်မြင့်မေမှာ ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်မျှရှိက်လျက် ခန်းထိမဟုတ်ချလိုက်လေတော့၏။

သူမနှလုံးသွေးများ တဒိတ်ဒိတ်ခန့်လျက် ရှိနေတော့ထက်ပိုအပြင်ဘက်တွင်ကား ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ်အစားများ တစ်ဆင်တားသော မောင်ထက်လူမှာ သိကျနေသည့် ပုံရိပ်တိုးကြွယ်ကို ပွေ့ထူ၍ ကားဆီသို့ မနိုင့်တခိုင် စွဲဝင်ကြားပေသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ရှိ ပရိသတ်များလည်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောဆိုဝေဖန်နေရာမှ မောင်ထက်လူတို့တို့ တြည်နေကြ၏။

မောင်တိုးကြွယ်ကို ကားပေါ်တန်းဖမ်းပြီးလျှင်နှင့် မောင်ထက်လူလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ကားကို ရှူးခန့်မက်နှိုးပြီးသကာလူတစ်ချို့နဲ့တိုး မောင်းထွက်ခဲ့ပေတော့သည်။

'ဟုတ်ကယ် သတ်မယ်၊ သတ္တိသား ချစ်ပိုဆိုတဲ့ကောင်သေမှ ငါနဲ့မမြင် မပါင်းရမှာဟေ့'

မောင်တိုးကြွယ်က ကားပေါ်မှခုန်ချမည့်ဟန်နှင့် ဆယ်ကပါ အတိုင်း ဆော်တစ်လိုက်ပြန်သောကြောင့် မောင် ထက် လူ့က ကား၏အပြန်နှုန်းကို ရုတ်တရက် လျှော့ချလိုက်ရသေသည်။

နောက် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မောင်တိုးကြွယ်ခါးမှ အင်္ကျီစက် ဆွဲထုားရင်း....

'ကိုတိုးကြွယ် ခင်ဗျားသိပ်မှားနေပြီဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး သင်္ကေတားစမ်းပါ၊ ကားပေါ်ကကျပြီး သေထွားလိမ့်မယ်'

ဟု သတိပေးစကား ပြော၏။
မောင်တိုးကြွယ်က....

'အဟား ဟား အဲဒီလိုသေသွားတာ ကျွန်တော် အဖို့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ဝင်္ကျီလဲသွားထယ်ဆိုရင် သိပ် မှန်တာ ပေါ့၊ အော့ ကျွန်တော်မသေရင် သတိထားသော အဲဒါမှအား မှာ ကိုထက်လူရ'

ဟု ဆိုပြန်၏။
မောင်ထက်လူ ခေါ်ထမထွက်ဖူး တွက်သွားသည်။

'တော်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့်ဖားသေ ဆိုတာလို အခုတစ်ခါလဲ ခင်ဗျားက ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လုပ်ပြန်ပြီ၊ လူတွေကကန် လိုက်ကြမလဲ၊ အစကတော့ အဲဒီလိုမလုပ်ပါဘူးဆိုလို့ ကျွန်

တော်က မင်္ဂလာပွဲကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ အခု တော့ ကပ်ပြီး ဆရာ့ကံကြံ့ပြန်ပြီ'

ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောလိုက်တော့သည်။
တစ်ခါမှ မာမာထန်ထန်မပြောဖူးသော ကိုထက်လူကို တို တိုးကြွယ်က မျက်ခံထင်နီကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် ချုံးပဲ့ချ ဝိုင်းကြားလိုက်တော့၏။

'အဟီး ဟီး ကျွန်တော်လဲ စိတ်ကိုတိုင်းပါ့တယ်ဗျာ၊ ပါးပာ မယ့် ငွေ့မိလေ ခေါ်သံဖြစ်လေဆိုတာလိုပို နှုတ်ကပတ်ပြန် နိုင်တော့တဲ့ ဒီလိုကြိမ်းခါးလိုက်မိတာပါ၊ ကျွန်တော် ဗျာချုပ်လူ ဆုံးရပြီ၊ ဘော အခုတစ်ခါ ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချုပ်က ရန်သူလိုဆက်ဆံနေပြီ၊ ကျွန်တော်သေချင်တယ်ဗျာ တင် တင်'

ဖူးမှူးရှူးရှူးနှင့် ဝိုင်းကြားကာ သနားစဖွယ် ပြောလိုက်တာပေမယ့် မောင်တိုးကြွယ်ကို ကြည့်ကာ မောင်ထက်လူမှာ လှုပ်ရှားနေကြ ကာ သက်သွားရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မောင်ထက်လူက....

'ထိုက်ပါ ကိုတိုးကြွယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ရန်သူလို ဆက်ဆံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြစ်ကို ပြောပြတာပါ၊ တစ်ခါ ကလဲ အခုလိုကြိမ်းခါးမိလို့ ခုကုရောက်မယ်လို့လဲ ဖြစ်သွားရ တယ်မဟုတ်လား၊ အခြောက်တိုက် ခုကုရောက်မှာမို့လို့ ကျွန် တော်က ကရုဏာနဲ့ ပြောရတာပါဗျာ'

ဟု စလအေးအေးနှင့် ပြောဆိုနှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။
မောင်တိုးကြွယ် အငိုတိတ်သွားသည်။
သူက မျက်စိမှိုတ်လျက် ကူရှင်ကိုခေါင်းမှိုတ်ာ ပြိမ်သက်ခွာ
လိုက်ပါလာသည်။

သို့သော် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များက စီးဆင်းကျထောက်
နေဆဲသာဖြစ်သည်။

မောင်ထက်လူ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းခါလိုက်၏။
ထို့နောက် ကားလေးကို ပုံမှန်အတိုင်း ပေးင်းနှင်လာခဲ့
တော့သည်။

ကျောက်ကုန်းရောက်သောအခါ မောင်ထက်လူက ကားကို
ပေါ်တီကိုအောက်သို့ မောင်းဝင်ပြီးနောက် စက်သတ်ရပ်လိုက်
လေ၏။

ထိုအခါ မောင်တိုးကြွယ်က...
'ဟိုတယ်ကိုရောက်ပြီသား၊ ဘရန်ဒီအရက် အပြန်မှာဈာ'
ဟု မျက်စိမူင့်တဲပြော၏။

မောင်ထက်လူက မပြုံးချင် ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်-
'စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားအတွက် အရက်ရမှာပါ'

ဟု ပြောကာ အားပေါ်မှဆွဲချ၍ တံခါးကိုသော့ဖွင့်ကာ
ဝင်ရောက်လိုက်ကြသည်။

အိမ်အတွင်းသို့အရောက်တွင် ကိုတိုးကြွယ်ကို ဆိုဖာပေါ်တွင်
ချထားပေးလိုက်ပြီး ဗီရိုအတွင်း၌ အသင့်ရှိနေသော များကို
ကံဆိပ် ဘရန်ဒီနှင့် ဖန်ခွက်ထိုက် ဟူပေး၏။

'ဂလောက်...ဂလောက်'

နောက် အရက်များကို ငွေထည်ပေးရာ ထိုအခါကျမှ ပေးရ
တိုးကြွယ်က မျက်လုံးများ ပွင့်လာရလေသည်။

အား...သိပ်ကောင်းဆယ်ကိုတက်လူ၊ ဗီလောကမှာခင်ဗျား
သာ ကျွန်တော်အကြိုက်ကို အသိဆုံး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်
ကို အလိုလိုက်ဆုံးပါ။ ပြောရရင် အစ်ကိုဆိုလဲ ဟုတ်သလို
သူငယ်ချင်းဆိုလဲ မှန်တာပါပဲဗျာ'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ငွေထားသောအရက်ကို တောက်လူ
မေ့ချလိုက်တော့၏။

'အဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်၊ အေ...ဝေ၊'

မောင်တိုးကြွယ်မှာ သီး၍ ချောင်းဆိုး သွားသည်။ အတူတူ
မောင်ထက်လူက ကျောက်ဖိပေးရပြန်၏။

'ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ ကိုတိုးကြွယ်ရာ'

ဟု ချော့မော့ပြောပြရပြန်၏။
ထိုစဉ် အိမ်အတွင်းသို့ ဦးအာကာ ဝင်လာသည်တွင် မောင်
ထက်လူက...

'မိခနွ ဦးလေးတော်တော်နောက်ကျတယ်နော်'

ဟု ခြေရာ ဦးအာကာက ပြုံး၍-

'အေး...ငါ့တူရ၊ ငါမိတ်ဆွေ ငါကျော့ဗူးရှင်ကိုပါလော့၊
လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ဖူးလို့ ပိုင်းလိုက်နေတာ
ပိုးချုပ်သွားတာဆိုပါလော့'

ဟု ပြော၏။

ပြီးလျှင် ဦးအာကာက အချက်အောက်ဝန်သော မောင်
ကိုကြွယ်ကို ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

၂၂၄. လူရန်ဆွေ

မောင်ထက်လူက-

'ထိုးစံအတိုင်းတော့ ဖြစ်လာပြန်ပြီ ဦးရေ'

ဟု ပြောရာ ဦးအာကာမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလျက် ဆိုဖာ တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

'ဟုတ်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

မောင်ထက်လူက-

'သတို့ဘားဘက်က ခေတ်မီသုတေ့ဆိုတော့ ပုဂံလာဆောင် အခမ်းအနားကို ညနေစောင်းမှာ ကျင်းပတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီကိုမသွားခင် နည်းနည်းပါးပါးဆိုပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဝပ် သောက်တာ ကိုတိုးကြွယ်က အရက်ကို အငမ်းမရသောက်တော့ တာပါပဲ'

ဟု ပြော၏။

'အင်း...အက်စမ်းပါဦးကူယ်'

ဦးအာကာက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချိုးဖဲ့၍ ငုံ့လိုက်ရင်းမှ ဖော့ လိုက်သည်။

မောင်ထက်လူက-

'ကျွန်တော်က ဟိုကျရင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်မှာမို့လို့ မသွားတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုတိုးကြွယ်ကအဲဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ ထူ သိပ်မမှူးအောင် ထိန်းပါပယ်လို့ ကတိပေးတယ် ဦးလေး'

'အင်း...အင်း'

'ခါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို သွားကြတယ်၊ ပြောရမှ ကရင်တစ်ခါလို့ ဆော်တစ်ကြိမ်းဝါးတော့တာပါပဲ'

'ကျွန်တော်...ကျွန်တော် ပါးစပ်က အလိုမလျှောက် တူတဲ့ သွားတာပါ ဦးရယ်'

ဟု အရက်ထင်ခွဲလျက်မှ မောင်တိုးကြွယ်က လူ့အဖြစ်ကို တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ-

ဦးအာကာက...

'အင်း...မောင်တိုးကြွယ်ရယ်၊ မင်းပထမကွပ်ပါလား၊ ကိစ္စ တစ်ခုက ဖြစ်လာပြီပဲ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စိတ်ကိုယ်နိုးပူ ပေါ့ကွယ်၊ အရင်ထစ်ခါက ကံသိလို့ဒုက္ခမရော့ဘဲတာကို ပပေးခဲ့ ပေါ့ ငါ့တူရယ်'

'ဒီတော့ မင်းတို့ချွတ်ချင်းပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား'

ဟု ဦးအာကာက မောင်ထက်လူကို မေးလိုက်၏။ မောင်ထက်လူက-

'ဟုတ်ကဲ့၊ မပြန်ရင် လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူစရာပေါ့ဦးရယ်'

ဟု ပြောသည်တိုင်-

ဦးအာကာက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခခါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ နောက် ဦးအာကာက-

'သိပ်မှူးပြီး ပြန်သွားရင် ဦးအိုးဖြိုးနဲ့ ဒေါ်အေးသိယ့် ပီတတော့ ခမျာ သားအတွက် စိတ်ကောင်းရွာမှာ မဟုတ်ဘူး မောင် ထက်လူ၊ မောင်တိုးကြွယ်ကို ဒီည ဒီမှာပဲအိပ်ပေစေ'

ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ မောင်တိုးကြွယ်က အရက်ချွတ်ကို မော့သောက် လိုက်ပြီး-

'အေဒု...ကျွန်တော် မေမေခွဲမေမေကို လိုလိုယယ်ယယ် ပြော
ထားပြီးသားပါ ဦးဦး၊ ဒီညကိုထက်လူထိုအိမ်မှာ အိပ်မယ်လို့လေ'
ဟု ပြော၏။

'ခါဆိုလဲ ကောင်းပါလေကွယ်'
ဦးအာကာက အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက်
မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်လာသည်မသိဘဲ မောင်ထက်လူအား ...
မောင်ထက်လူ၊ ဦးကိုဖန်ခွက်တစ်လုံး ယူပေးစမ်းကွယ်၊
မောင်တိုးကြွယ် အဖေရအောင် ဦးထဲနည်းနည်းပါးပါး
သောက်ဦးမှ'

ဟု ပြောလေ၏။
မကြာမီ ဦးအာကာနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့ နှစ်ယောက်တား
မှာ ငှက်စားခွက် ကိုယ်တစ်ခွက် သောက်လျက် ဆက်ရက်မင်း
စည်းစိမ်ဖြင့် စကားများ ဖောင်ဖွဲနေကြသည်။

ခေတ္တမျှအကြာတွင် နှစ်ယောက်သား မူးယစ်လျက် အိပ်ရာ
များဆီသို့ ကိုယ်စီဝင်ရောက် အိပ်ခတ်ကြသောအခါ မောင်
ထက်လူသည် တံခါးပိတ်၊ မီးမှိတ်၍ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေတော့
သည်။

ယင်းခဏတွင် အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်
လျက်ရှိနေပေတော့သည်။

ထိုးယောက်သား အိပ်မောကျလျက် ရှိနေဆဲအပင် ပေါ်
တံကိုအောက်သို့ ကားနှစ်စီး ထိုးထိုက်ဘဲ ကြွေးရပြီးနောက်
ဖိနပ်သံများ၊ အော်ဟစ်ခေါ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ
ခဲ့ပေတော့သည်။

'ဗျို...ဦးအာကာ၊ ခိုထက်လူ တံခါးဖွင့်ပါ။ ကျုပ်တို့
မိအိုင်ဒီက စိုးစေ့ကပ်တွေပါ။'

'ဗျို...ဦးအာကာ'
'ကိုထက်လူ...ကိုထက်လူ'

ဆူညံ လှသည် အသံများကြောင့် ဦးစွာ မီးထွေးများမှာ
မောင်ထက်လူဖြစ်ပေ၏။

ထိုကြောင့် ...
အိပ်ရာမှ ကျော့ကယာထလျက် အိပ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်
ပေလေသည်။

စုံထောက်အရာရှိ ဂျမဒါမူးသာ ခေါင်းဆောင်သောစီအိုင်ဗီ
စုံထောက်အချို့ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မောင်ထက်လူ လွန်
စွာအံ့သြသွားရသည်။

ဟာ...ဆရာထို့ပါသား၊ အချိန်မတော်ကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့
ပါလိမ့်၊ လာပါ၊ အိမ်ထဲကိုခင်ကြပါ'

ဟု မောင်ထက်လူကအိမ်ရှေ့ခုံဖွားဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ
တော့၏။

ဂျမဒါမူးသာနှင့် စုံထောက်များက ခေါင်းညှိတ်လျက်
အိမ်ကြီး၏ညှော်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

နောက် ဆိုဖာများပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဂျမဒါမူးသာက....
ကိုတိုးကြွယ်သစ်ယောက် ဒီမှာရှိသလား'

ဟု ရွတ်သရက် မေးလိုက်၏။
မောင်ထက်လူက....

'ရှိပါတယ် ဆရာ့အင်မတန်မူးနေလို့ ကျွန်တော် အိမ်မှာ
ထင် သိပ်ထားလိုက်ရတာပါ'

ဟု ဆို၏။
'သွားခေါ်ခဲ့စမ်းပါ တိုကိုးကြွယ်၊ ဦးအာကာကိုလဲ နှိုးလာ
ခဲ့ပါ'

ဟု ပြောလေသည်။
ထို့ကြောင့်....

မောင်ထက်လူက ပြုလုသို့ အိုင်ခန်းအသီးဆီးဝင်၍ နှိုးခေါ်
ခဲ့ရ၏။

ဦးအာကာမှာ အနှိုးရလွယ်သည်ဟု ဆိုရပေမည် ပြစ်စေပေ
လည်း မောင်တိုးကြွယ်ကိုမူကား နှိုးဖေရ၍ အတင်းလူတာပဲ။
ညှော်ခန်းဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

မောင်တိုးကြွယ်မှာ ညှော်ခန်းပျောက်သော်လည်း ဆိုဖာပေါ်
တွင် ခေါင်းစိုက်လျက် ရှိနေစေခဲ့သည်။

ချွတ်စုတ်စုတ် ဆရက်နံ့ကလည်း သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်
ထောင်းထောင်းထလျက် ရှိနေလေရာ စုံထောက်များမှာ မှာ
ခေါင်းရုံ မိသည်အထိပင် ဖြစ်ကြရပေ၏။

ဦးအာကာမှာ အမူးပြေးသားဟန်တွေထော်လည်း ငှက်
ဖြင့် ဂျမဒါမူးသာတို့ကို နှုတ်ဆက်လေသည်။

'အလို...ဘယ်လိုကိစ္စများရှိလို့ ညကြီးမင်းကြီး လာလည်
တာလဲ ဆရာ'

ဟု ဦးအာကာက ပြောလိုက်သည်။
ဂျမဒါမူးသာက....

'လာလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးအာကာ၊ မင်္ဂလာယောင်ပြုံးစ
ယထိုသားပုဂ္ဂိုလ်နှေးနှေး မောင်ချစ်ငိုအသက်ခံရလို့ တရားခံဖြစ်တဲ့
မောင်တိုးကြွယ်ကို လာဖမ်းတာဗျ'

ဟု ဆိုလိုက်၏။
'ဗျာ'
'ဟင်'
'ထိုက်'

၂၃၀ လူရိန်မလူ

ဦးအာကာနှင့် မောင်ထက်လူ ဘာမတ အတန်ပင် မှူးစု သည့် မောင်တိုးကြွယ်ပင်အံ့ကြလွန်းသောကြောင့် ဗျက်လုံးပြား လျက် အာမေဒိုက်သံ ထွက်သွားရပေသည်။

မောင်ထက်လူက....

'သတ္တိသားမောင်ချစ်ပိုဆိုတော့ ဟိုညနေစောင်းက ရှမ်းရွာ မှာ မြင့်မြင့်မေ့လက်ထပ်တဲ့ သတ္တိသားပေါ့၊ 'ဟုတ်လားဆရာ'

ဟု လူနံ့စွာအံ့ကြလျက်မှ မေးလိုက် ပည်တွင် ဂျမခါ မှူး သာက....

'မှန်ကားပေါ့၊ သတ္တိသမီးမြင့်မြင့်မေ့ရဲ့ခတ်ယမြောက် သတ္တိ သားဆိုပါစေတော့၊ သူ့တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဝယ်ထားတဲ့ရွှမ်းရွာ ကအိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာထင် အထက်ခံလိုက်ရတယ်'

ဟု ရှမ်းကင်းပြောပြသည်။

ဦးအာကာက....

'မယ့်ခိုင်အောင် ပါဘဲသာ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်တဲ့သတ္တိသားတွေဟာ လက်ထပ်ပြီးညွှန်မှာထင် အာဇာတ် နဲ့စောအူညှင်းပဲ နှစ်ယောက်အောင် ရှိနေပြီ'

ဟု အစ်ကိုယ်တည်း၊ ရေရှုတ်သကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေစေရ သည်။

မောင်တိုးကြွယ်ကမူ....

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်လိုမှမယ့်ခိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်၊ ဘယ် လူကဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် သတ်တာပါလိမ့်'

ဟု ပြော၏။

ဂျမခါ၊ သာက ကိုယ့်ကြွယ်ကို စော့စော့စပ်စပ် မထင်မတိ ပြီးနောက်....

'ကိုတိုးကြွယ်၊ ညနေက မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားမှာ ခင်ဗျားက သတ္တိသားကို သတ်မယ်လို့ မြိမ်းမြောက်ခဲ့သလို မဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က စွဲဒီးစားနေသည်။

သို့သော် သူ့သတ်ပုံမပေါ်သဖြင့် ဦးခေါင်းကို ထပ်ပြောပါ ယမ်းလိုက်ပြီးမှ....

'ဆော့ရီးဗျား၊ ကျွန်တော် သိပ်မှူးနေတဲ့အတွက် ဘာမပြောပါ ထယ်ဆိုတာ လုံးဝမမှတ်မိတော့ပါဘူး'

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ မောင်ထက်လူက....

ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သူ့အမှူးလွန်းပြီး မရှင်လို့ ကြိတ်ဝါ တာအမှန်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ကျွန်တော်က အိမ်ထိုင်ခေါ်လာ အရတ် ထပ်ဆိုက်ပြီး သိပ်လိုက်ရတာပါ'

ဟု ပြောသကဲ့သို့ ဦးအာကာကလည်း....

'မုန်ပါသယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲကတည်းကတည်းက တစ်စုံတစ် ချာရာက အိမ်အရောက်မှာ မောင်တိုးကြွယ်နဲ့ တစ်ကြိမ်ထပ် ပြီးနှစ်ယောက်သား အိပ်လိုက်ကြတာပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျပန်မူးသားက ခေါင်းညှိတ်လျက်....

အခုဆိုရင် သတ္တိသား နောက်ထပ်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားရပြန်ပြီ။ သတ္တိသားနှစ်ယောက်စလုံး အသတ်မခံရမီမှာ ဟောမိ ကိုတိုးကြွယ်က သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးတာကို ပရိသတ်တွေ အားလုံး ကြားကြရတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့စုံစမ်းလို့ သိရှိရပြီ။ ပြောရယ်ဆိုရင် အဲဒီကြိမ်ဝါးမှု အထောက်အထားနဲ့ တင် ကိုတိုးကြွယ်ကို မသတ်ဘဲ မှုနဲ့ ဖမ်းလို့ ရနေပြီ။

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် မောင်ထက်လူမှာ သူငယ်ချင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားလျက်-

'ဟာ...ကိုတိုးကြွယ် မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်ဗျာ။ သူ့ဟာကြိမ်းဝါးတာကလွဲပြီး ခြေတစ်လှမ်းတောင် ကောင်းကောင်းလှမ်းနိုင်တဲ့အခြေအနေမှာမရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး လူသတ်မှုဖြစ်ပွားချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သားဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ အိပ်နေကြပါတယ်'

ဟု အပြောပြသည်။

ဂျပန်မူးသားက....

'အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သက်သာနေတာပေါ့ဗျာ။ နို့မို့ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကိုတိုးကြွယ်ကို ဖမ်းပြီးသားပဲ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မောင်ထက် ပျဉ်းအာဏာနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့သုံးယောက်သားမှာ ဂျပန်မူးသား ဆက်လက်ပြောလာမည့် စကားများကို သာ ငုံ့လင့်လျက် ရှိနေကြသည်။

ဂျပန်မူးသားက....

'ကျွန်တော် အနေနဲ့ လုံလောက်တဲ့အချက်အလက်ပိုင်လုံလောက်သလွန်စေတော့ ဆက်စပ်ရှာကြည့်ရဦးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုတိုးကြွယ်ဟာ လူသတ်မှု နှစ်မှုစလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာတိုက်မသင်္ကာဖွယ် တရားခံအနေအထားမှာ ရှိနေရပြီ'

ဟု ပြော၏။

မောင်တိုးကြွယ်က မျက်နှာငယ်သွားလျက်--

'အေးဗျာ။ ကျွန်တော် ရဲ့မဆင်ခြင်မှုရယ်။ တံကြွေရာရယ်က ကျွန်တော် ကို ငုက္ခပေးနေတာအမှန်ပဲ'

ဟု ပြောလိုက်ရှာ၏။

အခြားဖိအိုင်ဖိစွဲထောက်မျှာက မောင်တိုးကြွယ်ကို စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေကြသည်။

'သိုးသား ဂျပန်မူးသားမှလွဲ၍ မည်သူတမျှ စကားပြောခြင်း မရှိကြပေ။

ဦးအာတာက....

'ညနေက ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တော့ မောင်ထက်လူက မောင်တိုးကြွယ် ကြိမ်းဝါးခဲ့ပြန်တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးမလိုက်ပါသေးတယ်'

၂၃၄ ၊ ရှိဝေ

ဟု ပြော၏။

မောင်တိုးကြွယ်မျက်နှာမှာ လိုဏ်တွင် လွန်စွာသနားစေဖွယ်၊
ဂရုဏာသက်ဖွယ် ကောင်းနေသည့်ဟု မောင်ဇက်လူ ထင်မြင်
ယူဆလိုက်မိပေသည်။

ဂျပမီမူးသက ထိုးရာမှ ထ လျက်--

ကဲ....ကျွန်တော်တို့ပြန်ဦးမယ်၊ တကယ်သိသာ ကိုတိုးကြွယ်
ကစ်ယောက် မိဒီမီမှာ အိပ်တယ်ဆိုတဲ့ အလီဘိုင်သာမရှိရင်
ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို လူသတ်မှုပေးဆဲအဖြစ် မမ်းပြီးသား
ပေးလော့

ဟု ပြောကာ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်သွားကြသောသည်။

ထိုမှနောက် တားများကို မောင်းနှင်သွားကြရာ ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ယခင်အတိုင်း ပြန်လည်၍ မည်းမှောင်ထိတ်ဆိတ်သွားပေ
သော၏။

အိမ်ကြီးအတွင်းမှ လူတုံးယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား
မပြောမိကြဘဲ မိမိတို့အတွေးများဖြင့် ဝိုင်တွေးတော့ ရှိနေကြပေ
သည်။

သတိအား မောင်ဒုန့်ပို့ အသုဘရက်လည်ပင် မြစ်ရေပြန်
ဖြစ်သည်။

မြင်မြင်နေရာလွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်ရှိသည့်အခါ
လည်း ပထမတစ်ခါကဲ့သို့ ငူငူငိုငို ရှိနေပေ။

ဖြစ်ပျက်သည့် ကိစ္စများကိုသာတော့၍ သန်းပြုတ်လွန်းလှ
သော သုတေဓကတို့က လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းစွာ
ဖြစ်နေရှာသည်။

ဂေါ်သာဆောင်ပွဲကိုင်းတင် မူးရူး၍ ပထမတစ်ကြိမ်က
တက်သော မောင်တိုးကြွယ်အဖြစ်ကိုလည်း နှစ်စားပေးပေးပေး
အကယ်၍သာ မိမိအားတွေ့ပျံ့သည့်ဆိုလျှင် ဖွင့်ထပြေးခို
သင့်ပေသည်။

ယခုအခါ မည်သူ့သောကကြောင်းကြောင့် ကြောက်ရွံ့မူးရူး
ခြင်းဝါးရပေသနည်း ဟူ၍ ကြားစေ စဉ်းစားပေးပါသည်။

၂၃၆ လူရိုန်ဆွေ

ပြီးလျှင် လူသတ်တရားခံ မပေါ်ပေါက်ဘဲ အသက်ခံသွား ခဲ့ရရှာသည့် သတ္တိသားနှစ်ယောက်အတွက် သူမမှာ လွန်စွာ စိတ်မပူပေါင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာလှည့်ကို တွေ့ရ ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ လူအဘော်များများ ဆင်းလာသည်ကို လည်း ထပ်မံတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူများမှာ အခြားလူများမဟုတ်ဘဲ မောင်တိုးကြွယ်၊ မောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုးကြွယ်၏ မိခင်ဖခင်များဖြစ်သော ဦးအိုဖိုးနှင့် ဒေါ်အေးသိသို့သာ ဖြစ်ရလေသောတည်း။

မြင့်မြင့်မေမိခင်က ကြိုဆို၍ ဝန်ရာထိုင်ခင်းပေးရှာ၏။

ပြီးလျှင် မောင်ထက်လူနှင့် မောင်တိုးကြွယ်တို့အား-

‘ခနစမ်းပါဦး။ ကိုယ်တော်ချောနှစ်ယောက် ဂေါ်လာဆောင် အခမ်းအနားကျင်းပတဲ့နေ့က’ မူးရွှဲကြမ်းဝါးပြီး မျောက်နေ လိုက်တာ အခုမှ ပေါ်လာကြတော့တယ်။’

ဟု အပြစ်တင်သည်လေသဖြင့် ခန့်လိုက်၏။

မောင်ထက်လူက ပြုံးနေသော်လည်း ထိုနေ့ကအဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရမိဟန်ဖြင့် မောင်တိုးကြွယ်မှာ မျက်နှာကြုံးနီရဲ လျက် ရှိနေလေသည်။

မြင့်မြင့်မေက လှမ်းကြည့်သောအခါ မောင်တိုးကြွယ်မှာ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိပေ မျက်လွှာချသွားလေ၏။

‘ဦးပိပက ဦးအိုဖိုးအား ကြည့်လိုက်ပြီ...’

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော် သမီးလေးရှဲ့ ကုသိုလ်တကာ တစ် မတန်ကိုဆိုးလွန်းလှပါလား။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းသမီးက လက်ထပ်တော့မှာလဲ၊ ကုသိုလ် မင်းရယ်...’

‘လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အထက်ခံရတော့မယ်ဆိုတာ သတိပြုပါနဲ့ လူ့ဆွေမျိုးက အထက်ကို တွက်ကြံတော့မှာပေါ့။ တကယ်တမ်း သူ့လား။’

ဟု စိတ်မကောင်းစွာ ပြောကြားလိုက်၏။
ထိုအခါ ဦးအိုဖိုးက -

‘ဦးပိပရေ၊ အခုကျွန်ုပ်တို့လာတာ အဲဒီကိစ္စတိုင်ပင်ရတာပဲ ဆိုပါတော့’

ဟု ပြောလိုက်၏။
‘ဗျာ... ဒီကိစ္စ တုတ်လား။’

ဦးပိပက အိုအားသင့်သွားကာ အထက်ပါထုတ်ပြောပြီး ကြားလိုက်သည်နှင့် ဦးအိုဖိုးက ပြုံး...

‘ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ အစအဆုံး သားထောင်မယ် ပါဦး။ အထက်တော့ ဟောဒီမောင်ထက်လူ၊ အားမလေးတောင် ထိုးကြွယ်နဲ့ မြင့်မြင့်မေတို့ဟာ မောင်နှမအဖွဲ့ဝင်တွေပဲ။ သူတို့မ ချင်းတွေလို ဓားအတူ၊ သွားအတူ၊ လက်တော့ လက်ပုတီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအမြင်ပဲပဲဟုတ်လား။’

ဟု ကေးမလွှတ်ခံ၏။
‘ဟုတ်ပါတယ် သူငွေမင်း’

ဦးမိပတ ယောဇာခံလိုက်သည်။

ဤတွင် ဦးအိုဖြိုးက...

‘တကယ်တော့ မောင်ထက်လူပျော့စကားအရ မကြံစင်ဘဲ မှ ကျုပ်သိရတာက ကျုပ်သားမောင်တိုးကြွယ်ဟာ ခင်ဗျား သမီးမြင့်မြင့်မေ့ကိုနှစ်နှစ်ကာကာ အတ္တံ့ရုံနေတယ်တဲ့လေ’

‘ဗျာ’
‘အို’

ဦးမိပသာပက ခေါ်ခင်ကြီးပင် အံ့အားသင့်သွားရလေ့ ခေတုသည်း

မြင့်မြင့်မေ့မှာလည်း မယိုင်ခံအောင်ဖြစ်သွားရကာ ရင်ထဲ၌ တလုပ်လုပ်ဖြစ်သွားရရှာသည်။

ထိုခနောက် ဦးအိုဖြိုးက...

‘အမှန်က ကျုပ်သားက မြင့်မြင့်မေ့ကို ခပ်ခေမေ့ကတည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် တခြားလူတွေနဲ့ လက်ထပ်ပို့ ကျင်းပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အခုတော့ ကျုပ်ရဲသား မောင်တိုးကြွယ်ဟာ မြင့်မြင့်မေ့ကို မေတ္တာ ရှိရက်သားနဲ့ အိုပုန့်ချစ် လုပ်နေ တော့...’

‘မိလိနဲ့ မြင့်မြင့်မေ့တို့သားအမိ စားနားယူ အပန်းဖြေပျော် အခြား မြင့်မြင့်မေ့ထက် သွားကြတယ် ဆိုပါသကဲ့။ အဲဒီကအပြန် မှာ မြင့်မြင့်မေ့သဘောသားကို ရယူပြီး လူကြီးတွေ ဖွင့်ပြော ပာပြန်တဲ့လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်လေ...’

‘ခက်တာက မြိတ်မြိတ်ပြန်လာပြီးပြီးချင်း ကျုပ်သားက မှင့်မပြောနိုင်ခင်မှာ ခင်ဗျားတို့က ဒုတိယအကြိမ်ပြန်မင်္ဂလာ ဆောင်ကို ဆတိုသားမောင်ချစ်ပိုနဲ့ စီစဉ်လိုက်ကြတာ ဆိုပေမယ့် ကျုပ်သားဟာ ခင်ကျီးရောဆိုပါတော့ဗျာ...’

‘ဝါကြောင့် သူဟာ မြင့်မြင့်မေ့စွန့်လွှတ်ရတော့ပယ် ဟိုတဲ့ အသိနဲ့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဒရက်တွေမှူးအောင်သောက်ပေးရမယ် လို့သိသစားကို သက်မင်း ပြမယ်နဲ့ ကြိမ်းဝါးတော့တာပေါ့...’

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို အရင်ကကျုပ်အနေနဲ့ လုံးဝမသိ ခဲ့တာအမှန်ပါ။ အခုတောင် ဒီကိစ္စတွေကို ဖောပိမောင်ကပ် လူက ကျုပ်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးလာရော့တိုင်းပင်လို့ ကျုပ်သိရတာ ပါ ကိုပီပီ’

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောကြားလိုက်လေသည်။
ဦးမိပသာ တာပြောရမှန်း မသိတော့သလို မျက်နှာလှုပ် လျက်ရှိနေရှာ၏။

ဦးအိုဖြိုးက ဆက်လက်၍...
‘ဦးမိပရေ၊ ကျုပ်တို့ လင်မယားဟာ သားလေးအောင်တိုး ကြွယ်ကို ဘယ်လောက် ချစ်ဖယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ် မှန်း’

ဟု မေးရာ ဦးမိပခေါင်းညိတ်၍...
‘သိပါတယ် ထူးငွေခင်’
ဟုပြော၏။

ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ချမ်းသာသမျှ စည်းစိမ်စွဲစွာတွေ့ယာ
သားလေးအတွက် အမွေတွေပါပဲ၊ ဒါကိုထားပါဦး၊ မြင့်မြင့်မေ
နွဲ့သားလေးပေးပိုင်တိုးကြယ်တို့ကလဲ လူငယ်ချင်းရင်းနှီးပြီးဖြစ်တဲ့
အထွေ့က အဆင်ပြေကြမယ်လို့ သူ့ဆရာပါတယ်...

ဆိုလိုတာကတော့မိနွေမိအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရှင်သားလေး
မောင်တို့ကြွယ်နဲ့ ခင်ဗျားသမီး... မြင့်မြင့်မေကို အပြန်ဆုံး
လက်ထပ်ပေးပါလို့ လာရောက်နားပေးကံခြင်းဆိုတာ မှတ်ယူ
လိုက်ပါဗျား၊ ကဲ...အားလုံးရဲ့ ဆဘောထားကို ကျုပ်သိပါရ
စေသား

ဟု ဦးဆွံဖြိုးက ပြတ်သားစွာပြောလိုက်တည်း။

မောင်ထက်လူမှာ ရင်ထဲ၌ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လျက်မှ စီးက
ရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာရိုက်နေပေသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က ရှက်လှသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီ၍ဦးခေါင်း
ကိုခုံက ကြမ်းပြင်ကိုစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည့်။

မြင့်မြင့်မေကား ကာလရှည်ကြာစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သူ
တစ်ယောက်က အံ့့...ပုန်းမေတ္တာဖြင့် ချမ်းခနဲခြင်းကို ယခုမှသာ
သည့်အလျှောက် စမ်းလည်းခမ်းသာမိ၏။ ဆုံလည်းဆုံဩမိလေ။
သည့်။

ရှက်လည်း ရှက်နေမိပေသည်။

ထိုအခိုက် ဦးစိပ်...

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သူ့ဌေးမင်းရယ်၊ တတယ်လိုရင်
စောစောကသာ ဒီအကြောင်းသိခဲ့ရရင် ကျွန်တော် သမီးကို
မောင်တိုးကြွယ်နဲ့ပဲ ပေးစားမှာပေါ့...

သူ့ဌေးရဲ့သားနဲ့ အလုပ်သမားမှူးရဲ့သမီးဟာ မုန်းဆလို ပြစ်
နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက မှတ်ယူမိတင်ဗျားလောင်
တိုးကြွယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဘာမျှမသဘောတူစရာ မှီလို့
လဲ၊ အဲ...သူ့ပေးမယ့် သမီးရဲ့သဘောထားကိုတော့

ဟု ကောင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သန့်ကာ သမီးဖြစ်သူ
အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မောင်ထက်လူက...

ဒီမှာ မြင့်မြင့်မေ၊ ငါသိသလောက်ပြောရရင် ကို...ဒေါ်...အိမ်
ဟာ နှင့်အပေါ် အလွန်အလွန်ကြင်နာပြီး ရာထက်ပန်ဖော်ကျား
ကောင်းကံစံယောက်အဖြစ် အားကိုးအားထားသစွာပို့စွာပတာ
လူတစ်ယောက်မို့ ခေါင်းညိတ်ပြီး အပြေပေးပါလို့ အပျစ်ထုံး
လူငယ်ချင်းကစမ်းယက်အနေနဲ့အကြံပေးပါရစေသား

ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်တွင် မြင့်မြင့်မေက မျက်လုံးရှူထြား
များနှင့် မောင်ထက်လူကို ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုတခင်တွင် အခန်းတွင်း၌ ထူးခြားစွာ ထိပ်ဆိပ်ပြိုင်ဘက်
လျက်ရှိပေ၏။

လူအားလုံးက မြင့်မြင့်မေကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြလေ
သည်။

၅၅၂ ယုစိန်ဆွဲ

ပြီးမှ ပြိုင်မြင်မေ့က မောင်ထက်လူကို [မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ထပ်မံကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုသည်ကို ခေါင်းငုံ့ထားသည်မောင်တိုးကြယ်တစ်ယောက်က မတွေ့လိုက်သော်လည်း လူအားလုံးပင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

‘ဟေး...ကိုတိုးကြယ် သူငယ်ချင်း၊ ခင်ဗျားစွဲပြီဗျ’ မောင်ထက်လူက ရုတ်တရက်မောင်တိုးကြယ်ပခုံးကို ပုတ်ရုံတစ်ကြေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါကျမှ လူကြီးများလည်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ဦးအိုဖြိုးက...

‘အကျွေးတင်လိုက်တာ သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးကသာ ငြင်းလိုက်ယေခိုရင် ဦးဖို့သားလေးဟာ ထူသက်ပန်ဖိတ်ဆင်းရဲရွာမှာပါကွယ်၊ ကဲ...ကဲ...ပြောနေကြာတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကုန်းပဲမယ် နေ့ကို အမြန်ဆုံးထုတ်ပို့ကြရအောင်’

ဟု ပြောကာ ပြက္ခဒိန်တစ်စုကို ယူလေ၏။

ပြီးလျှင် အနီးကပ်ဆုံး ရက်ရာဇာတစ်ရက်ကိုယူကြရာ ထိုနေ့မှာ လနက်ရွံ့နေ ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူကြီးများ ထိုကိစ္စများစီစဉ်နေခိုက် မောင်ထက်လူက မောင်တိုးကြယ်ကို မျက်စိမှိုက်ပြုပြီးနောက်-

‘မြင်မြင်မေ့ရ၊ အဝတ်အစားလဲတာ၊ ဝမ်းသာခြင်းမင်း၊ အမှတ်အဖြစ် ရှေ့တိုက်ဘုရား သွားဖူးကြမယ်၊ အပြန်မှာ နှစ်လိုနှစ်ယောက်က ငါ့ကို ချိုင်းနားကောင်းမှာ ညစာကျွေးပေးပေး ဘယ်နှယ်လဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မြင်မြင်မေ့က ရုတ်စနိုးပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အဝတ်အစားလိုရန် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

မောင်တိုးကြယ်က...

‘ခင်ဗျားကတော့ တကယ်ကို သူငယ်ချင်းကောင်း ပါထင် သူငယ်ချင်းကောင်းပါဗျ’

ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြီးသကာလ အားကိုးတက်မနေအတားဖြင့် မောင်ထက်လူလက်ကို ဆွဲလာပြီး ဆုတ်ပိုင်ဖျတ်ပိုင်လိုက်တော့၏။

‘အားသာလာ၊ နာတယ်ကိုယ်လူ၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...’

မောင်ထက်လူက အမြူးနေပုံဖြင့် ပေးပေးပေးပေးပေး ဆုတ်ပိုင်ပိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ရင်းဆီရင်ထဲ၌ မျက်စိနှစ်ဖုံးများ ပြိုပြိုရွာလျက် ရှိသည်ကိုမူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မှီမမြင်ပြုဝင်ပေးတတ်ပေတကား။

‘ဒါပဲနော် ထက်လူ၊ အခု နှင်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်လို့ပြန်
ဆိုပြီး လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ တို့အိမ်ကို မကြာပဲကြာလာလည်း
ထမင်းလဲ စားရမယ်’

ဟဲ့ ပြော၏။

ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းရင်းမှ မောင်ထက်လူက....

‘အေးမပါဟာ ငါအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လက်လုပ်
ဟာ ငါ့အဖို့ တယ်လေကပ်ပျော်သလိုဆိုတာ နှင်တို့သိရင် ငါ
ဝမ်းသာပါတယ်၊ စိတ်ချ၊ လာလွန်းလို့ ကြာရင် နှင်တို့ကြားမှာ
ငါက ကန့်လန့်ကောင်လို့တောင် ထင်ဦးမယ်၊ ဟံ....ဟံ....ဟံ’

ဟဲ့ ပြောလိုက်၏။

‘ဟွန်း၊ ရှက်စရာတွေပြောဦး’

‘ဘိုး’

မြင့်မြင့်မေက ပြုံး၍ လက်သီးဆုပ်ဖြင့် မောင်ထက်လူကို ထူ
လိုက်ရာ မောင်ထိုးကြယ်က....

‘မမြင့်ရာ မူးစာရေးနတ်မင်းကြီးကို အထုတ်ကွာအောင်
တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လာဂရကျေးဇူးရှင်
ကြီးဗျ၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ဟဲ့ အမြူးလျက်မှ ပြောလိုက်သည်။

မောင်ထိုးကြယ်နှင့် မြင့်မြင့်မေတို့၏ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်း
အနားမှာ စထရင်းဟိုတယ်၌ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အခမ်းနားဆုံး
ဖြစ်သည့်ဟု ပြောရမဘက်ရှိလေ၏။
သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလှုပ်လှုပ် အခမ်းအနားဖြစ်ရကား အခမ်း
အနား ပြီးဆုံးချိန်တွင် မောင်ရီပျိုးစ ဖြစ်နေပေတော့၏။
ဦးအံ့ဖြိုးက မောင်ထိုးကြယ်တို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ကြိုတင်၍
ဂွတ္တလစ်အရပ်တွင် ဝိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို ငယ်ပေးထားခဲ့ရာ
အသစ်စက်စက်ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်ကို မောင်ထက်လူက
ထူကားလေးဖြင့် နေအိမ်သို့ လိုက်လံပို့ပေးခဲ့လေသည်။
ကားပေါ်တွင် မြင့်မြင့်မေက ပြုံးလျက်မှ-

၅၄၆ လူရိုက်ဆွေ

မိုင်အိုနန်းယိုက်နှင့်ဆက်မထွေတဲ့တက်လူ ၂၇၇

တို့အခိုက် မြင့်မြင့်မမက တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးရန်ဖြင့်-

'ဟို...ဟိုလေ မောင်တိုးကြွယ်၊ ဟို...ဟိုခင်း မိညမာ တတ်နိုင်
သလောက် သတိထားပါ'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မည်သည့်ကိစ္စကိုဆိုလို့မှန်း သဘောပေါက်
သည့် မောင်တိုးကြွယ်က....

'စိတ်ချပါ မေ၊ ဟိုလူတွေလို မဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော်
နီးနီးကြားကြား ရှိနေမှာပါ။ ဒေပေလိုင်စင်နဲ့ ကိုင်တဲ့ ခြောက်
လုံးပြူးတောင် ကျွန်တော် ယူလာမယ်။ ဧတဒိမ္မာတွေလား'

ဟုဆိုလျက် ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ပြလေ၏။
ကားမောင်းနေသည့် မောင်ထက်လူက....

'ဆေးဗျ၊ လူသတ်သမားသာမယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ ဟယ်
မထင်ပါဘူး၊ ငါပေးမယ် လားလို့ လာငြား သတိရှိရှိ နေ
ပေါ့ဗျာ'

ဟု သတိပေးစကားပြောလိုက်ရှာသည်။

မောင်တိုးကြွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ဝတ္တလှစ်တိမ်
ကြီးတွင် ပို့ပေးပြီးနောက် မောင်ထက်လူက ကျောင်းကျန်းအိမ်
သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ပြီးလျှင်....

ပျားစာ့ တံဆိပ် ဘရန်ဒီကိုဖန်ရှင်ဆောင်းသို့ထည့်ကာ တချိန်
လေးလောက်သိုက်လေတော့သည်။

တစ်ခွက်....

နှစ်ခွက်....

လေးခွက်....

မောင်ထက်လူတစ်ယောက်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေလေပြီ၊
ပြီးလျှင် နှုတ်မှလည်း....

'အချစ်...အချစ်၊ ဖြင့်ဖြင့်မေ...မင်းသို့ ငါ့အသည်းလှည်းပထ
ယူသွားကြပြီ၊ အေ...မထုတ်ဘူး၊ ယူသွားတာ မထုတ်ဘူး၊
ခင်းချေခဲ့ကြတာ၊ ဝေ့...လို့...'

'အင်း...ဒါလဲမဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းသို့နှစ်ယောက်ထပ်ထပ်
ငါက သက်ဖွဲ့လိုက်တယ်ပေါ့၊ ငါ့အသည်းနှစ်လုံးကို'

ဟုပေါက်ကရ တစ်ခေ့ခွေး၊

ထိုမျှမက စားပွဲပေါ် ခေါင်းစိုက်လျက်ပိုင်ကြွေးပြီးလျှင်....

'အဟင်...ဟင်...ဟင်၊ မြင့်မြင့်မေ...မြင့်မြင့်ပေ၊ ဝင်းဟိုငါ
သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါ...ဒါပေမယ့် အချစ်ဆုံး လူငယ်ချင်း
အတွက် ခါမှမလှတယ်၊ မင်း မသိသေးတဲ့ အကြောင်းမယူတစ်ခု
အတွက် မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာပါ။ ငါ...ငါ့ကို စွန့်လွှတ်ပါ
နော်၊ အေ...ထွေ'

ဟုဆိုပြန်၏။

ထို့နောက်....

'မလာဘူး...ဝလာဘူး၊ နောက်နောင် မင်းတို့ဆီ ငါ့မလာ
ဘူး၊ မင်းတို့ကို တွေ့ရရင် ငါ့ရင်တပူလှလှမယ်၊ ငါ့နှလုံးသား

၂၄၀ သူရိန်ဆွေ

တွေ့ ပိုပြီး နာလျှင်သာမယ် ဒါကြောင့်ပါ၊ ငါ...ငါ...မလာ
ပါရစေနဲ့၊ ငါဟာ မင်းတို့အတွက်သေသွားခဲ့ပါပြီ၊ ငါ...သေ
သွားပြီဟေ့

တုလိုဇီး၊

ပြီးလျှင်...

ငြိမ်သက်လျက်မှ တချိုးချိုးဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် အိပ်ပျော်
သွားလေတော့သည်။

မြင့်မြင့်မေက ပစ္စည်းပစ္စယများကိုနေရာတကျထားရှိလျက်
ရှိစဉ် မောင်တိုးကြွယ်က လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းကို ပေဘတ်ပြန်ပြန်
နောက် ဇာရင်း ဇယားဖြင့် စနစ်တကျ မှတ်တမ်း တင်နေလေ
သည်။

ခင် ခင် ခင်

တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ည ကိုးနာရီပြန်ပြန်ကြားလာ ကံစံ ထီး
ခတ်လိုက်သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က မြင့်မြင့်ပေအား....

မမြင့်ရေ...ကိုးနာရီတောင်ထိုးပြီနော်၊ စာခွဲပွဲသရေရတယ်

၅၅၀ သူရိန်ဆွေ

ကားကို ငစုံညှင်းတွေ သယ်ရလွယ်အောင် ပေါ်တိုက်အောက်မှာ
ကပ်ရပ်ထားပိတယ်၊ ဂိုဏ်းငါးထဲ သွားမသွင်းရသေးဘူး'

ဟူးလိုလိုက်၏
'ဟို'

မြင့်မြင့်မေက အပြင်ဘက် မေမှောင်ထုကို လှမ်းကြည့်ကာ
ထုန်ယင်... ပြောလိုက်၏၊

သွယ်အာဒနဖြင့် ယခင်ယခင်ဖြစ်ရပ်များကိုပြန်လည်မြင်ယောင်
မိလျက် ဘယ်ပေးနေသည်သို့ရှိနေလေသည်၊

မောင်တိုးကြွယ်က မြင့်မြင့်မေ စိုးရိမ်နေသည်ကို ရိပ်မိဟန်
ဖြင့်....

'ဟာ...မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမမြင့်မေ၊ ဒီမှာကြည့်... ကျွန်တော်က
သေနတ်ကိုင်ပြီး သွားမှာပဲ'

ဟုဆိုကာ သေနတ်လို ထုတ်ပြလိုက်သည်။
ထိုကြောင့်....

မြင့်မြင့်မေက သက်ပြင်းရှည် ချလိုက်ပြီး....

'မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ ငတို့ကိုလဲ အထူး
ထားပါ မောင်တိုးကြွယ်'

ထူသတိပေးလိုက်သည်။
စိတ်ချပါ၊ ယဲ့...ယဲ့'

မောင်တိုးကြွယ်က မြင့်မြင့်မေလို ပွေ့ဖက်ပြီးနောက် နှုတ်
သောငါးမြင့်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွေးလိုက်သည်။ ပြီး
လျှပ်ထက်ပြုတ်ဆက်၍ လေကားမှ တိုက်ကြီး၏ ဖောက်ခွဲ
ဆီသို့ ဆင်းသွားခဲ့တော့သည်။

မောင်တိုးကြွယ်က ပေါ်တိုက်အောက်ရှိ ရပ်ထားသော
ကားဆီသို့ ခြောက်လုံးပြူးကိုဆာသင့်ကိုင်ရင်း ငတို့မြင့်လျှောက်
လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်၌ တမှောင်ထုကြီးက ကြီးစိုးလျက်ရှိကာ လှန်
စွာတိုက်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပုစဉ်းကလေးများ အော်မြည်သံက တောင်
လွင်း၍ ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

မောင်တိုးကြွယ်က ကားမောင်းသူနေရာ၌ ဝင်ထိုင်ရန်ထား
ထိခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

အမှောင်ထုအတွင်းမှလူရိပ်တစ်ခုက လျှပ်တစ်ပြက် ရန်သွား
ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ရုတ်တရက်လည်၍မရမောင် မြစ်နေ
နေသော မောင်တိုးကြွယ်ကျောပြင်သို့ ခားပြောင်ဖြင့် ကား
ကုန်စိုက်ချလိုက်ပေတော့၏။

'ဝှီး'

ထိုကြောင့်....

၂၅၂ သူရိန်ဆွေ

မောင်တိုးကြွယ်မှာ မျက်လုံးများ ပြာမဝသွားရလေတော့
သည်း

သို့သော်....

ယင်းအခိုက်မှာပင် အမှောင်တွင်းမှ နောက်ထပ်လူရိပ်တစ်ခု
က ပျံလွှားတစ်ကောင်ပီမာ လှစ်ခနဲခနဲထွက်လာပြီးလျှင် မျက်
နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ စိုက်ကျတော့မည့် ခားမြှောင်ကို လက်ဝါး
စောင်းခုတ်ချလိုက်တော့သည်။

'ဟိတ်'

'မြောင်း'

'မြောင်း'

'အား'

'ခေါက်'

ထိုအခါ ခားမြှောင်မှာ ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ လှင့်ထွက်
သွားလျက် ကားခေါင်မိုးမှတစ်ဆင့် မြက်ခင်းပြင်သို့ ကျရောက်
သွားတော့သည်။

ရွှပ်ဆွေးနေသော အခြေအနေကြောင့် ကြောက်လန့်နေ
သည့်မောင်တိုးကြွယ်က ဘေဒတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်
လေသည်။

'မြောင်း'

'အား'

သို့စေကာမူ ခဲနောက်ထပ်ခုန်ဝင်လာသကဲ့သို့ လယ်ပြန်ပြင်
ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပစ်လိုက်ရာ ခြောက်လုံးပြူးမှာ လှင့်ထွက်
သွားလျက် ကားခါကြမ်းပြင်သို့ ကျရောက်သွားရလေတော့
သည်။

ထိုသို့ရှိစဉ် အမှောင်ရိပ်မှ လူတစ်ယောက်က ထပ်ခဲခုန်လွှား
ထွက်လာပြီးလျှင် လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသော မျက်နှာဖုံးစွပ်လူကို
လျှစ်ဘေးပြက် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သူမှာ မိအိုင်ခိုရုံးမှ စုံတောက်
အရာရှိ ဂျမဒါမူးသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်တီကိုမှ ထွန်းထားသည့်
မီးရောင်ဖြင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရာ မောင်တိုးကြွယ်မှာ လွန်စွာအံ့ဩ
ခြင်း ဖြစ်ရပေတော့သည်။

၎င်းအားတိုက်ခိုက်သူကိုမူ မောင်တိုးကြွယ်မှာ လုံးဝမဝံ့
သည့်အတွက် မမှိတ်မသန်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုအခါ ထိုလူက....

'ကိုတိုးကြွယ်၊ ကျွန်တော်တိုက်ခိုက်လိုက်တာကို စိတ်ပူပိုပါနဲ့
ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စုံထောက်အရာရှိ အိုင်အိုနန်းထိုက်ပါ။
ကံကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကြောက်လန့်ပြီး သေနတ်ချိတ်ဖြစ်မိရင်
တစ်ယောက်ထိမှန်ပြီး ခင်ဗျားပါ လူသတ်မှုထူးများခံပြုနေမှာ
ကြောင့် ကျွန်တော်က တိုက်ခိုက်လိုက်ရတာပါ။

ဟု ရည်ရည်မျှန်မျှန် ပြောပြ၏။

အောက်ဘက်မှ ဆူဆူညီညီ သံများကြောင့် မြင့်မြင့်မေ့
ကလည်း လေကားမှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းဖြင့် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည့်
'အို...မောင်တိုးကြွယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြရတာလဲဟင်'
ဟု မြင့်မြင့်မေ့က ရောက်၊ ရောက်ချင်း လူအားလုံးကိုကြည့်၍
မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂျပဇာတိများက ပြုံး၍...

'ကျွန်တော်တို့ တယ်ယမြောက် သတ္တိသားအသက်ကို လာ
ကယ်တာပါဗျာ၊ ဟောဒါက လူသတ်တရားခံပေါ့'

ဟု ခေါင်းစွပ် စွပ်ထားသည့် ဝတ်စုံနက်ကိုကြည့်ကာ ပြော
လိုက်လေ၏။

ခေါင်းစွပ် စွပ်ထားသည့် ဝတ်စုံနက်မှာကား တောက်ပြောင်
စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မောင်တိုးကြွယ်ကို စားစေသူ
ဝါးဘေ့မသတ် စိုက်ကြည့်နေရှာလေ၏။

ဆိုရာတွင် စကားတစ်ခွန်းမှ မခံပြုပေး။

ထိုစဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျပဇာတိများသား...

'ဤ...မူးလာချေ တရားခံကို အိမ်ထဲခေါ်လာခဲ့တာ၊ အလဲ
ကျမှ လေသေချာချာ ခစ်ဖေးကြတားပေါ့'

ဟု ပြော၏။

ထိုကြောင့် မောင်တိုးကြွယ်က ကျေနပ်သည့် လှိုင်း၏
ခြောက်လုံးပြူးကို ဘောက်ယူ၍ အိမ်ထဲတွင်းသို့ မရှုဆောင်၍
ခေါ်ပဆောင်လာခဲ့ရ၏။

ညှော်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဂျပဇာတိများသားက ဝတ်စုံနက်၏
ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ပုထုပ လူတားတိုး
မှာ လွန်စွာအံ့ဩသွားကြရပေတော့၏။

'ဟင်'

'ဟာ'

'ဟိုက်'

ဂျပဇာတိများသားပင် အံ့ဩလျက်--

'လက်စသတ်တော့ လူသတ်တရားခံဟာ ဦးအာကာကိုယ်ကို
ဖြစ်နေတာကိုး၊ အင်း...တယ်လဲ အံ့ဩစရာပဲဗျာ'

ဟု ပြောဆိုက်ရာ...

ဝတ်စုံနက်နှင့် ဦးအာကာက မောင်တိုးကြွယ်ကို ပါဝင်ဝင်း
တောက်သော အကြည့်နှင့်ကြည့်လျက်--

'ကျုပ် အဖမ်းခံရမှ အကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ပါမဟုတ်
ဒီကောင်ကို မသတ်လိုက်ရတာတော့ ဘိပ်နာတယ်'

ဟု မကျေနပ် ပြောလိုက်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စတင်လိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖားပထား
စွဲ၍ ဖွင့်လိုက်လျက်ရှိစဉ် ဂျပဇာတိများသားက...

'ခင်ဗျားက သတ္တိသားတော့လိုသော တာဖြစ်လို့ လိုက်သတ်
နေရတာလဲ ဦးအာကာ'

ဟု မေးရာ ဦးအာကာက...

၂၅၆ သူရိန်ဆွေ

‘အချင်သလိုသားတွေကို ကျုပ်မသတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က
မဟာမိကောင်ကိုသာ သတ်ဖို့ကြိုးစားမိတာပါ’

ဟု ပြော၏။

ဂျမဗ်မူးသကက....

‘ထားပါလေ၊ မောင်တိုးကြွယ်ကို ဘာကြောင့်သတ်ချင်
ခုတာလဲဗျာ’

ဟု မေး၏။

ထို့အခါ ဦးအာကာက....

‘ကျုပ်ရဲ့တူ အဲ... မွေးစားသားဆိုပါတော့ဗျာ၊ မောင်ထက်လူ
ဟာ ဟောဒီကလေးမကို လူ့ရင်ထဲ အသည်းထဲက စူးနှစ်အောင်
ချစ်တာဗျာ၊ ဝါပေးမယ့် ဟောဒီ သူ့သူငယ်ချင်းက ကလေးမကို
ချစ်တယ်လဲဆိုရော ဟု ခမျာ အလူးအလဲကြိတ်မိတ်မျိုသိပ်ခံစား
ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကိုအဆင်ပြေစေခဲ့တယ်၊ သူ့မှာအိမ်ရောက်တဲ့
အခါ ရင်နာနာနဲ့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ငိုနေတာ ကျုပ်တွေ့စား
ပေါင်း များလှပြီ၊ ဒီနေ့ည ကျုပ် ခိမ်ပြန်ရောက်တော့ မောင်
ထက်လူခမျာ မူးရှူးပြီးငိုနေရှာတယ်၊ ဒီအခါမှာ ကျုပ်ရဲ့မွေးစား
သားလေးကို သိပ်သနားမိတာနဲ့အမျှ မသိသား ဆိုးရှားတဲ့
ဟောဒီစကားကိုသတ်ခိုင်း ခြံဖြတ်ပြီး ကျုပ် ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊
ဒီကောင်လေးမှ ကျုပ်တူ မောင်ထက်လူက ဟောဒီကလေးမနဲ့
အတူတူနေရမှာလေ၊ ကျုပ်ပြောပြတာတွေ ရှင်းလေမတ
ပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ
သော ကားတစ်စီး၏မီးရောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရတော့ကတည်း
မောင်တိုးကြွယ်က အံ့အားသင့်လျက်မှ...

‘ဘယ်သူတွေ့ပါလိမ့်’

ဟု မေးရာ--

ဂျမဗ်မူးသကက....

‘ကျုပ်ရဲ့စုံထောက်တွေက ကိုထက်လူကို အိပ်ရာကသွားနှိုးပြီးပြီ
ခေါ်လာတာပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကမူ ယခုအထိ စကားတစ်လုံးမျှ မပြော
သေးပေ။

သို့သော် ဂျမဗ်မူးသကကို အဓိပ္ပာယ်ပါပြီ ကြည့်ရှုလိုက်မလ
သည့်။

ဝင်လာသောကားက ပေါ်တီကိုအောက်မှ ကားမောင်းတင်
ရပ်တန့်လိုက်ပြီး စုံထောက်ကျော်တင်နှင့် စုံထောက်တန်းလင်မကို
နှုတ်ခွဲကာ ဒယ်ဒယ်နှင့် အမှူးပြေစေးပုံမပေါ်တော့ တော့
ထက်လူကို ကားပေါ်မှ ဆွဲချကာ ထိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြ
လေသည်။

ယင်းသို့ဝင်လာလျက်မှ စုံထောက်ကျော်တင်က မိုင်ဆို
နန်းထိုက်အား--

၂၅၀ သူရဲခံဆွေ

'ဆရာ သူ့ကိုမနည်းနိုးရတယ်၊ အမူးပြောအောင် ရေခဲနိုးပေး
ရတဲ့အပြင် သံပရာသီးသုံးလုံး ညှစ်ထားတဲ့ သဏ္ဍာန်စံကော်ဖီ
သစ်ခွက်လီ တိုက်ခွဲရတယ်၊ ဒါတောင်သူ သိပ်အမူးမခပြ
သေးဘူး'

ဟု သတင်းပို့ ၏။
အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လျှော်မှ...

'မိကစကားတွေ ကြားတာနဲ့ သူ အမူးပြောသွားမှာပါကွာ'
ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးမှိတ်၍ လိုက်ပါလာသည့် မောင်ထက်လူ
က မျက်လုံးများကို ဆားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

'ဟင်...ဦးလေး၊ ဦးလေး မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ဘာဖြစ်လို့
ကျွန်တော် ဦးလေးကို လက်ထိတ်ခတ်ထားတာလဲဗျ၊ လွှတ်...
အခုလွှတ်ပေးကြပါ'

ဟု အတင်းရုန်းကန်၍ ပြောလိုက်သား
ထိုအခါ ဂျမဒါမူးသားက ပြုံး၍-

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက တတိယမြောက် သတို့သား ကိုထိုးကြွယ်
ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားတာမှာ အသင့်စောင်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့
ဖမ်းလိုက်ရတာပဲ ကိုသက်လူ၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ကော်သေးသာ
ပေါ့ဗျာ၊ ဟတိယမြောက် သတို့သားသတ်မှု မဖြစ်ခင်မတိုင်
မှတစ်ဆင့်မြောက် သတို့သားတွေ အသတ်ခံရမှု၍ ဟရားခံအဖြစ်

ဦးအာကာကို ရုံးတင်တရားစွဲဆိုနိုင်တော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က
အင်မတန်ပျော်ပင်ကြတယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

...လူက-

'ဗျာ...ဦးလေးဟာ လူသတ်တရားခံ ဟုတ်လား၊ လူမဟုတ်
ဘူး၊ သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးဟာ ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင်ပါဗျာ'

ဟု မျက်ရည်များစီးကျလျက် ပြောလိုက်လေသည်။

ဂျမဒါမူးသားက...

'ခင်ဗျားက ဦးအာကာ မသတ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ တပု
ကိုထိုးကြွယ်ကို သတ်ဖို့ကြိုးစား ကျွန်တော်တို့ လက်ပူးသက်ကြပ်
မိနေပြီပဲ၊ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ကိုထက်လူ'

ဟု မေးလိုက်၏။

မောင်တိုးကြွယ်နှင့် မြင့်မြင့်မေတ္တိုမှားသည်း မောင်ထက်လူနှင့်
စိတ်မကောင်းစွာကြည့်လျက် မျက်ရည်များ ပဲခဲကြဲပြားစေသည်။

ထိုအခါ မောင်ထက်လူက ဦးအာကာကို ကြည့်၍-

'ဘုရား...ဘုရား၊ ကံသိခံလေး လိုတော့တာပါလား၊ ဦးလေး
ရယ်၊ ကိုထိုးကြွယ်ကိုသာ သတ်လိုက်မိရင်ဖြင့် ဦးလေးကစံသက်
ဖြေသည်လို့ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဗု ပြောလိုက်ရာ--

ဦးအာကာမှာ အံ့အားခင်းလှကီ....

‘သူ့ သေသွားတော့ ဦးလောက ဘာဖြစ်လို့ ဖြေဆည်းမရနိုင်ရ
မှာလို့ ဝါတူရို့’

ဗု မေးလိုက်လေသည်။

ကိုထက်လူက မျက်ရည်များ စီးကျလျက်မှ--

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုထိုးကြွယ်ဟာ ဦးလောက
အရင်း မောင်ရိုင်စိုး ဖြစ်နေလို့ပေါ့ဗျာ’

ဗု ပြောလိုက်တော့သည်။

‘ဟာ’

‘ထိုး’

‘မာင်’

‘ဘာ’

‘ဟိုက်’

ပြင်ပ သူရိန်ဆွေ

ဦးအာကာနှင့် မောင်တိုးကြွယ်သာမက လူ့ဘေးလှီးပင်
မောင်ထက်လူကောင်းကြောင့် အိုဘေးသင့်သွားရတော့မိ

တိုအခါ ဘေးထက်လူက မောင်တိုးကြွယ်၏ ဓမ္မဒေညတွင်
ဆရာဝန်မူးနေသည့် ဦးအိုဖိုးက ပြောပြပုံကို ပြန်လည်၍ မြောပြ
လိုက်လေသည်။

ဦးအာကာမှာ မောင်တိုးကြွယ်ကို ကြင်နာစွာကြည့်ထုတ်-

'အင်း... ကံသိပေလို့ပေါ့၊ ဝါသားအရင်းလို သဘောထားတဲ့
မောင်ထက်လူ ခံစားနေရတာတွေကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့လို့
သူ့ကိုသက်ဖို့ ကြီးစားမိတာပါ ငါ့တူရ'

ဟု ပြောရှုာ၏။

ဦးလျှင် မောင်တိုးကြွယ်အား ကြည့်ကာ...

'သား၊ ဖေဖေအဖြစ်ကို ခွင့်လှယ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ
ကွယ်'

ဟု ပြောရာ-

မောင်တိုးကြွယ်က ခေါင်းညိတ်၍...

'မသိလို့ဖြစ်ကြရတာပဲ ဖေဖေရာ၊ သား နားလည်ခွင့်လှက်
ပါဟယ်'

ဟု ပြောလျက် ဖခင်ကြီး၏ခြေစားစုံကိုဖတ်၍ ဦးတိုက်ရှုာ၏။

'အင်း... အင်း... လျှိုက်မမိနိုင်အောင် ဆန်းကြယ်လှတဲ့ကြံ့ပြာ
အလှည့်အပြောင်းပါလားကွယ်'

ဟု သီဇမဂဗုန်ဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ဦးအာကာမှာ မောင်
တိုးကြွယ် ဦးခေါင်းကို လက်ထိတ်ခတ်ခံစားရသည့် လက်ကွမ်းကပ်
ဖြင့် ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

တော့ရသည့်မြီးတွင်းမှာ မြင်ရတဲ့မျှားမာဖို့ တပျိုပယ်ပယ်
ကြော့ကဲ့စရာ အတိဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ်-

မောင်ထက်လူက ဂျမဂါမူးသားအား-

'ဆရာ၊ ဆရာ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင် ပြုပေးပါ
သတို့သားနှစ်ယောက် သတ်မှုနဲ့ အခွန်ပဲ ဖမ်းဆီးပို့ထားတာလား
ဟင်'

ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

ဂျမဂါမူးသားက ခူးနှံ့လျက်-

'ဝါပေါ့ ကိုဘတ်လူး၊ ဒါအပြင် သာမိုလေးလို့လဲ၊ တရားခံ
တာ သူမှ သူ့အဖော်ပါ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် မောင်ထက်လူက...

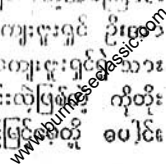
၂၆၄ သူရိန်စေ့

'ဒီလိုဆိုရင် တရားခံအစစ်ရရင် ဦးလေးကို လွှတ်ပေးပသား'
 ဟု ပေးလိုက်ရာ-
 ဂျပဇာမူးသက....
 'ဆား...ဒါဆိုရင် သူ့ကို သွတ်ရမှာပေါ့၊ အခုထက်ရှိ ဆေး
 ကတော့ တိတိကျကျ ဝတ်မှု မမြောက်သေးလို့ ခြင်းချက်နဲ့
 လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ဟိုနှစ်မှာတုတ်တော့ တကယ့်တရားခံအစစ်မိရင်
 သူ့ကို လွှတ်ပေးနိုင်ပါတယ်'
 ဟု ပြောလိုက်၏၊
 'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဦးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါဇနော်'
 'ဘာဖြစ်လို့လွှတ်ပေးရမှာလဲ ကိုထက်လူ'
 ထိုဆခါ မောင်ထက်လူက ပြုံးလျက်-
 'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတ္တိသားနှစ်ယောက်ကို ယမ်းခွဲတဲ့
 တကယ့်တရားခံအစစ်က ကျွန်တော်ဖြစ်လို့ပါပဲ'
 ဟု ပြောလိုက်၏၊
 'ဟင်'
 'အို'
 'ဟိုက်'
 ယင်းစကားကြောင့် ဦးဆာကား၊ မောင်တိုးကြယ်နှင့်
 ပြိုင်ပြိုင်မေတို့ သုံးဦးသားမှာ အံ့ဩလျက် ကျောက်ရုပ်များပမာ
 မောင်ထက်လူကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

အိုင်ဆိုးနန်းတို့ကံနှင့်ဘက်မထွတ်တက်လူ

မောင်ထက်လူက...
 'ဦးလေးကို လက်ထိတ်ဖြုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခပ်ပြုမိ
 သတ်ရခြင်းအကြောင်း ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်'
 ဟု ပြော၏၊
 ထို့ကြောင့် ဂျပဇာမူးသက ဦးဆာကားကို လက်ထိတ်
 ဖြုတ်ပေးပြီး ထိုလက်ထိတ်ဖြင့်ပင် မောင်ထက်လူကို ခပ်ယုံ
 တော့၏၊
 'ချုပ်'
 ထို့နောက် မောင်ထက်လူက...
 'တကယ်တော့ မြင့်မြင့်မေတို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ချင်
 နှစ်ယောက်စလုံး ပိုင်သူချစ်ကြိုက်မိကြတာ အမှန်ပါပဲ၊ ယင်း
 အချိန်မှာ ကိုထိုးကြယ်က မြင့်မြင့်မေတို့ ချစ်ကြိုက်မိပြောင်
 ကျွန်တော်ကိုပြောလာတယ်...'

'ကျွန်တော်စဉ်းစားနေချိန်မှာ ဦးဆာကားကိုထိုးကြယ်ဟာ
 ခမ္မားစားသားဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံရလာတဲ့ကြောင်း
 ပြောပြတော့ ကိုထိုးကြယ်ဟာ ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင် ဦးထွန်း
 ကာရီသားအရင်းဆိုတာ သိလာရပြန်တော့ကျေးဇူးရှင်နဲ့သား
 လဲဖြစ်၊ ကျွန်တော် ရှေ့အချိန်ဆုံး သူငယ်ချင်းလဲဖြစ်တဲ့ ကိုထိုး
 ကြယ်နဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ချစ်နေသူပြိုင်ပြိုင်မေတို့ ခေါင်း

စည်းရေးမှာ ကျွန်တော် ဆုတ်ခွာသင့်တယ်လို့ ယူဆဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်...

ဆယ့်တို့ တွေးကြည့်ကြပါ။ မြန်ဝကျွန်းပေါ်ရွာလေးတစ် ရွာက သောသားတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာကြော့ ကြော့မှော့မှော့ဝတ်စားပြီး ကားတစ်စီးနဲ့ ထင်ရာသွားနိုင်တာ ဟာ ကျွန်တော် ဦးလေးကြောင့်ပေါ့...

ကျွန်တော် ဦးလေးနဲ့ သားအရင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုတာဟာ ဦးလေးကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပဲလို့ ကျွန်တော်က ယူဆတယ်...

ခက်တာက ကိုကိုးကြွယ်က ပြောခဲ့လို့ နောက်ကျနေချိန် မှာ လူကြီးတွေက မြင့်မြင့်တော့ကို ပထမသတ္တိသား ကိုသိန်းကျော် နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပေးလိုက်တာပဲ...

အဲဒီရက်က အခမ်းအနားမှာ ကျွန်တော်ရင်နှာစွာ ခံစားရ လာလို့ ဟောစီကိုတိုးကြွယ်စေလို့ ခံစားရပြီး မူးရူးကြမ်းဝါး တာမှာ အဲဒီအတိုင်းပေောင်ရွက်ဖို့ကျွန်တော် ကိုသတ်ပေးသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့...

ဟုတ်တယ်လေး ဒါမှမြင့်မြင့်တော့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ကိုကိုးကြွယ်က ရမှော့ဟုတ်လား ဒါကြောင့် ကိုကိုးကြွယ်ကို မှူးအောင်တိုက် သိပ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် အခန်းတစ်ခုပေါ် ပိတ်၊ ခားမြောင်တစ်ချောင်းယူပြီး ပြတင်းပေါက်က အဝါ မကြားအောင်ထွက်သွား၊ မြင်းရထားကစီးနဲ့ သူတို့အတွက် ထားတဲ့အိမ်ကြီးကို လာခဲ့တာပေါ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို လူကြီး တွေပြောပြလို့ ကျွန်တော်က သိနေပြီးသားလေ...

ဆရာကော့ ဓမ္မာင်ရိပ်မှာစောင့်နေရတယ်။ သတ္တိသား ကိုသိန်းကျော်က လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကူညယ် ခေါက်ယယ် ကယ်နေတုန်း ကျွန်တော်က သူ့ကျောပြင်ကိုခားပြောင်နဲ့တိုက် ရိုက်ပင်ပေါက်လိုက်သေးပါ။ ချက်ချင်းပဲ ခားပြောင်စိုက်ပင် ပြီး ကိုသိန်းကျော် လဲကွဲသေဆုံးသွားတယ်...

ကျွန်တော်က မြင့်မြင့်ပေ ကျွန်တော်ကို သတ်မပြုပင်မှာ မှောင်ထဲကတိုးထွက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှောက်တော့ ပြီးမှလေး တစ်စီးခေါ် ဝါဒိမ်မြို့နယ်မှာ အဲ... ဦးလေးဦးအာတာနဲ့တိုက်ပွဲပွဲ ထိုးဖို့မိ ကျွန်တော် အိမ်ခန်းထဲကို ပြတင်းပေါက်က မြို့ခင်ခင် ထာပါပဲ...

ထဲ... နောက်ထပ် သတ္တိသားကိုချစ်ပိုသတ်မှုတာထဲ ပထမ လူ့သတ်မှုနည်းအတိုင်းပဲပါဗျာ၊ ခါဆိုရင် လှိုလောက်ပါ။ ဟုဆိုလျက် မောင်ထက်ထက်စကားကို အဆုံးသတ်လိုက် တော့သည်း

မင်းရဲမြင့်မြင့်တဲ့ စိတ်ထားကို ဦးလေးတစ်သက်မေ့လိုရကော့ မှာမတုတ်ပါဘူး ငါတုရယ်

ဦးအာကာက....

မောင်တိုးကြွယ်ကလည်း....

'ကိုထက်လူ...ခင်ဗျားရဲ့ အနုစံနာခိမ္မဟာ ကျွန်တော် အသည်းနှလုံးကို ကြိမ်မီးအိုးဆယ့် ရာသက်ပန် ပူလောင်ဆူး မြည့်နေစေမှာပဲဗျာ'

ဟုဆိုလျက် သူငယ်ချင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားလျက် ရလာသည်။

မြင့်မြင့်မေမှာမူ စကားမပြောရုံပေး သို့ရာတွင် လေးပြုရန် ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ ပေးပေးပေါင်းစပ်ထားသည့် အကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ မျက်ရည်မျှာ တစ်ပေါက်ပေါက်စီးကျလျက် ရှိရှာလေသည်။

ထိုအခိုက် ဂျပဒါမူးသကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ လေသည်။

'ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ရိပ်မိထားပါဘယ် ကိုထက်လူ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ရိပ်မိသလဲဆိုတာကျွန် နော်ပြောပြမယ်....

အဓိကက သေဆုံးသူတွေ ကျော့ပြင်မှာ စိုက်ဝင်သွားတဲ့ ဓားမြှော့တွေပေါ့၊ အဲဒီဓားမြှောင်တွေဟာ ဈေးကြီးလှန်း ဟို တော်ရဲတန်ရုံ မသုံးနိုင်ဘူး....

'ဓားမြှောင်တွေက ပေါက်လို့သိပ်ကောင်းပြီး သာမန်လယ် မှန်းတည့်ရုံနဲ့ ပစ်ကွင်းမှာစိုက်ပြီးသားပဲ၊ အထူးသဖြင့် သစ်တပ် မှာသုံးတဲ့ ပေါက်ဓားတစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီဓားမြှောင်ပျိုးကို ဖယ်တာ လမ်းက စတိုးဆိုင်မှာပဲ ရနိုင်တယ်လေ'

'ကျွန်တော်တို့က ပထမလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားပြီး သွားပျောက် စစ်ဆေးကြည့်တော့ သူ့တိုက်ဝယ်သွားတာကြာလို့ မပတ်မီဘူး တဲ့လေ၊ ဒီလိုနဲ့နောက်ထပ်လူသတ်မှု ထောင်မှတ်တဲ့ဖြစ်သွားပြန်

၂၇၀ သူရိန်ဆွေ

တော့မှ အဲဒီဆိုင်ကို နောက်တစ်ခေါက် သွားစုံခမ်းကြည့်မိ တယ်လေ...

‘ဒီအခါမှာ ဝယ်သွားသူရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အခက်အခဲက ပြောပြတာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ချွတ်စွပ်ဆိုပဲ၊ တော့ကိုထင်လျှင် ကျွန်တော်တို့က ဒီဥပဒေခံ ခင်ဗျားလော့ဦးမှာပဲလို့ ယူဆထားတာ မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဟောခိုဦးဆာကာက ပေါ်လာလို့ အံ့ဩ သွားရတာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အမှုအခင်းဖြစ်ပျက်ပုံအားလုံးကို ရွှေဘိုက လောလောဆယ် ပြန်ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော် အရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ပြောပြတဲ့အခါ သူက ကိုထက်လူတို့အိမ်မှာ စုံထောက်နှစ်ယောက် ချထားပြီး မထူးခြားရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးအာကာနဲ့ ကိုထက်လူတို့ ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာပဲ၊ ဒီကုမ္ပဏီ အခြေ အနေအရ စစ်ကြည့်မယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မရမယ့်လင့်ဘဲ ခင်ဗျားက ဖွင့်ဟဝန်ခံတော့ ဒီကိစ္စပြီးသွားတာပေါ့’

ဟု ရှင်းပြသည်ဦး

ဤသို့ဖြင့်....

အတန် ညဉ့်နက်သောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ကျမတို့ မူးသားတို့က ဦးအာကာနှင့် ကိုတိုးကြယ်တို့နဲ့အမောင်နဲ့ တို့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

ပြီးသွား....

ကိုထက်လူအားဖမ်းဆီး၍ တားဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေ တော့ဦး

ကျွန်ရစ်သူ....

သို့သော်လည်း ညှိုးလျှပ်သည့် မျှော်နှာမျှားနှင့် တားတိုမျှော်နှာ တစ်ဆုံးကြည့်ကာ မောင်ထက်လူတို့ထက် ဆွေးပြည်ကြေတို့ ခြင်းအတိုဖြင့် ကျွန်ရစ်ကြလေတော့တည်း။

ပြီးပါပြီ

သူရိန်ဆွေ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

ချစ်ရန်ဆွေ

ဆိုင်ဆိုင်နန်းထိုက်

နှင့်

ဘက်မတူတဲ့တာဝန်လူ

BURMESE
CLASSIC
.COM

